ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

இயற்பா

பூதத்தாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்.

அப்பு அரும்பதஸஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

———(:)———

அநேக தேசாநீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினல்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

வி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

———

ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராக்ஷரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி - ௫௦௦௨.

ப்லவஸம்வத்ஸரத்தில்.

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

———

௧௯௦௧.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

1882-ம் வருஷத்திய ஆருவது ஆக்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஶ்வதமாய் அச்சிட்டு மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு 5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100, போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்லீஷ்மீ 15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ரவேசவர்த்தனைக்ரமமாக ரூபா, 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, -0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இதின் விலை அணு 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் மேலான காகிதம்தமிழ்லிபி	3—4—0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ	0—5—0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0--14—0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் டிடோ	0—3—0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதடீகா அரும்பதஸஹிதம் டிடொ	1—2—0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடொ	0--12—0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் உயர்ந்த காகிதம் தெலுங்குலிபி	3—4—0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ	0—3—0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ	0—5—0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபத டீகா அரும்பதஸஹிதம்	1—3—0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடொ	0--12—0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி-தனதிகாரீ.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதலிதெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தமுத்ராபகஸபை, (லிமிடெட்.)

இயற்பா

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம், திவ்யப்ரபந்தத்தில் ௩-வது ஆயிரமான இயற்பாவில் ௨-வது, ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரம். ௧00. இதை யருளிச்செய்தவர், நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷலப்தவிபவரான பூதத்தாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார்கள் மூவரில் இரண்டாமவர். இவர், மஹாபலிபுரமென்கிற திருக்கடல்மல்லை யென்னும் திவ்யதேசத்தில் குருக்கத்திப்பூவி லவதரித்த லோகோஜ்ஜீவநகரரான அயோநிஜர். பூதம் என்று உண்மைக்கும், ஆத்மாவுக்கும் பெயர். இவர்வாஸ்தவார்த்தத்தைத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்தபடியாலும், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறபடியாலும் இவருக்கு பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமம்.

இவர், த்வாபரயுகாதி - ௮௬௨௯00-வது ஸம்வத்ஸரமான ஸித்தார்த்தி ஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசி மாஸம் சுக்லநவமீ புதன்கிழமை அவிட்டநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவர்க்கு நாமாந்தரங்கள்: பூதாஹ்வயர் - மல்லாபுராதீசர். திருவாராதநம்: ஆழ்வார்கள் நைநார். ஆசார்யர்: ஸேநைமுதலியார். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீகௌமோதகியினம்சமென்பர்கள். இவர் பாடின திருப்பதிகள், ஸ்ரீகோயில், திருமலை, திருக்கடல்மல்லை, திருக்கோவலூர்.

இவர் ப்ரபாவங்களும், இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யாநம் அதுக்கு அரும்பதம் ஸாதித்தருளின பூர்வாசார்யர்களும், அவர்கள் ப்ரபாவங்களும், இவ்வாழ்வாரோடு ஸமான வ்ருத்திகரான பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற்றிருவந்தாதி பீடிகையில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திருநக்ஷத்ர தனியன்.

𑌤𑍁𑌲𑌾𑌧𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌲𑍋𑌲𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌃।
𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌾𑌮𑌲𑍍𑌲𑌾𑌪𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌡𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑌕𑌮𑍍॥

𑌮𑌲𑍍𑌲𑌾𑌪𑍁𑌰𑌵𑌰𑌾𑌧𑍀𑌶𑌂 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍।
𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍀𑌪𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍॥

துலாதநிஷ்டாஸம்பூதம் பூதம்கல்லோலமாலிந:
தீரேபுல்லோத்பலாமல்லா புர்யமீடேகதாம்சகம்.

மல்லாபுரவராதீசம் மாதவீகுஸுமோத்பவம்
பூதம்நமாமியோவிஷ்ணோ: ஜ்ஞாநதீபமகல்பயத்

வாழி திருநாமம்.

அன்பேதகளி நூறு மருளினன் வாழியே
ஐப்பசியி லவிட்டத்தி லவதரித்தான் வாழியே
நன்புகழ்சேர் குருக்கத்தி நாண்மலரோன் வாழியே
நல்லதிருக் கடல்மல்லை நாதனார் வாழியே
இன்புருகு சிந்தைதிரி யிட்டபிரான் வாழியே
எழில்ஞானச் சுடர்விளக்கை யேற்றினன் வாழியே
பொன்புரையும் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதத்தார் தாளிணை யிப்பூதலத்தில் வாழியே.

இப்படிக்கு,

ஸபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(என்பிறவி தீரவித்யாதி) இதில் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாதாவுமாய் திவ்யதேசத்தை ஜந்மதேசமாக வுடையருமாயிருக கிற பூதத்தாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை ஜந்ம ஸம்பந் தமறும்படி பஜித்தேனென்கிறது. * இன்னமுதா வன்பே தகளியளி த்தாருமாய், நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல் லைப் பூதத்தார் பொன்னம் கழல்களை என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினே னென்கிறது.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த தனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகளியளித்தானை - நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

ப-உ.—இன் - போக்யமான, அமுதா - அம்ருதமாக, அன் பேதகளி - அன்பேதகளி என்னும் ப்ரபந்தத்தை, அளித்தான் - க்ருபைசெய்து கொடுத்தவராய், நல் - ஸ்லாக்யமான, புகழ் - கீர்த்தி யை, சேர் - அடைந்திருக்கிறதுமாய், சீதத்தார் - குளிர்த்தியையு டைய, முத்துக்கள் - முத்துக்களானவை, சேரும் - அடைந்திருக் கிறதுமான, கடல்மல்லை-திருக்கடல்மல்லை என்கிற திவ்யதேசத்தில் அவதரித்த, பூதத்தார் - பூதத்தாழ்வாருடைய, பொன்அம் - மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான, கழலை - திருவடிகளை, என் - என்னுடைய, பிற வி - ஸம்ஸாரம், தீர - நசிக்கைக்காக, இறைஞ்சினேன் - வணங்கி னேன்,

வ்யாக்யாநம்.—இனி அவர் உபகாரகத்வ வைபவம் சொல்லுகிறது. இன்னமுதா வன்பே தகளியளிக்கையாவது - * அமுதன்ன சொன்மாலையான "இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்" "நாரணற்கு ஞானத்தமிழ்புரிந்தநான்" என்னும்படியான * அன்பேதகளியா என்னும் ப்ரபந்தத்தை "உத்தமன் பேரேத்தும் திறமறிமின்" என்னும்படி உபகரிக்கை. அன்றிக்கே, கொடுக்கை.

கீழ் ஜ்ஞாந வைபவம் சொல்லிற்று, இனி ஜந்மவைபவம் சொல்லுகிறது (நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்லைப் பூதத்தாரென்று). அதாவது - ஶ்லாக்யமான யஶஸ்ஸு சேருமுருமாய்சீதளாதிசய முக்தாமணிகள் சேரும்படியாயுமிருக்கிற ஸ்தலமென்கை. * சீதக்கடலிலே பிறந்த முக்தாதிகளும் சீதளமாயிருக்குமிறே. நன்புகழாவது - "யஶஸஶ்சைகபாஜநம் - யசஸஸ்சைகபாஜநம்" "சேரும் கொடைபுகழ் எல்லையிலானை" "அந்தமில் புகழ் காரெழிலண்ணலே" "எண்ணிறந்த புகழினனே" என்னும்படியான * கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரையும், * எப்புவியும் பேசும் புகழ் பூதத்தாரையும் உடைத்தாகையாலு முண்டானமுத்துக்கள் * வந்துதித்த வெண்டிரைகள் வெண்முத்தத்தைக் கொழிக்கை. * மாமணிவந்துந்து முந்நீர்மல்லையிலே. சங்கிடங்கொள் முத்தொன்றும், கரைகடந்த முத்தொன்றும், சேரும் ஸ்தலம். "இக்கரையேறி" என்னக்கடவதிறே. "கரைகண்டோர்" என்னும்படியான முக்தராயிற்று இவரும்.

கடல்மல்லை - விலக்ஷணவஸ்துக்கள் சேரும்தேசம். * சங்கு தங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையிறே. "மாமயிலை" என்றிறே இவர் தாமும் மண்டியிருப்பது. "கச்சிக்கிடந்தவனூர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்" என்று - அடுத்தடுத்துப்படிக்கும் தேசமாகவிறேபாடினர். ஆகையால், அவன் படுகாடுகிடக்கும் தேசமென்கிறது. (கடல்மல்லைப்பூதத்தார்) "தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதம்" என்னலாம்படியான தரத்தையுடையவர். "பாற்கடல்பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்னக்கடவதிறே. "இண்டைகொண்டு தொண்டரேத்த வெவ்வுள்கிடந்தான்" என்கிறபடியே * மிக்க சீர்த்தொண்டரானபுண்

டரீகர் * வண்டுகொண்டு நறுந்துழாயலங்கல்கொண்டு சாத்தக்கிடந்த விடமிறே.

(கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) திருக்கடல் மல்லையில் குருக்கத்திப் பூவிலேயிறே பூதத்தார் ஐப்பசியில் அவிட்டத்திலே அவதரித்தது. இவரும் * இருந்தமிழ் நன்மாலை இணைபடிக்கே சூட்டினாரிறே. அத்தையிட்டு * கடல்மல்லைப் பூதத்தாரென்கிறது. அவனுக்கும், "கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவார்" என்றிறே நிரூபகம். (பூதத்தார் பொன்னங்கழல் - இறைஞ்சினேன்) "மேவினேனவன்பொன்னடி" என்னுமாப்போலே. "தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி" என்னக்கடவதிறே. (பொன்னம்கழல் - என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேன்) இவர் பொன்னடியடியாகவிறே ஜந்மஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது. இத்தால், பூதத்தார் பாதத்தைப் பணியவே பிறப்பறும் என்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாந் திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(அன்பேதகளி) கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூதி யுக்தனானவன் ஜகத்துக்கு சேஷியென்றார்; இவர் அவ்வுபய விபூதியையும் தம்முடைய பக்தியாலே அநுஸந்தித்து பக்தி பரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அவர்க்கிந்த பக்தியில்லையோ வென்னில்; உண்டு; காரண கார்யரூபமான அவஸ்த்தாபேதமேயுள்ளது. உபயவிபூதியையும் அநுஸந்தித்துப் பிறந்தஜ்ஞானமவரது; அது பக்வமாய் பக்திரூபாபந்நமானபடி யிவரது, ஆழ்வார்களொருத்தர்க்கொருத்தர் பாவஜ்ஞராயிறே பரியாறுவது.

அரும்பதவிளக்கம்.—ப்ரவேசே: பக்தியாலே யநுஸந்திக்கை-ஜ்ஞாநத்வாரா உபயவிபூதியையும் பக்திக்கு விஷயமாக்குகை. ஜ்ஞாநத்தாலே யறிந்து ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே ஸ்நேஹம் பிறக்கையென்றபடி. ஜ்ஞாநவிசேஷம் பக்தியாகையாலே, காரணமான ஜ்ஞாநத்தோடு கார்யமான பக்தியோடு பேதமில்லை, அவஸ்தாபேதமேயுள்ளது; அவரதும் பக்தியென்றபடி. ஜ்ஞாநபக்திகள் ஏகாச்ரயத்திலே உண்டாகவேண்டியிருக்க, அவருடைய ஜ்ஞாநமிவருக்கு பக்வமாகக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி).

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தையிடு திரியா - நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான். (க)

ப-உ.—அன்பே - பக்தியே, தகளியா - அகலாகவும், ஆர்வமே - அபிநிவேசமே, நெய்யாக - நெய்யாகவும், இன்பு - ஆநந்தத்தாலே, உருகு - கரைந்திருக்கிற, சிந்தை - மநஸ்ஸானது, இடு - போடத்தக்க, திரியா - வர்த்திகையாகவும், (செய்து), ஞானம் - ஜ்ஞாநப்ரதமுமாய், தமிழ் - த்ராவிடபாஷாரூபமுமான ப்ரபந்தத்தை, புரிந்த -

செய்த, நான் - யான், நன்பு - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மா, உருகி - கரைந்து, நாரணற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஞானம் - பரபக்தியாகிற, சுடர் - உஜ்வலமான, விளக்கு-தீபத்தை, ஏற்றினேன் - ஜ்வலிக்கச்செய்தேன். (க)

வ்யா.—அவ.—முதற்பாட்டு.—ஜகத் வைசித்ரியினுடைய நிர்வாஹகத்வம் போரு மென்னைத்திருத்தினபடியென்றநுஸந்திக்கிறார்.

(அன்பேதகளியா) "வையந்தகளியா" என்று வையத்தைத் தம்முடைய பக்தியிலே அநுஸந்தித்து பக்தியைத் தகளியாகக் கொள்ளுகிறார். தைலவர்த்திகளுக்கு ஒரு ஆதாரம்வேணும். (ஆர்வமே நெய்யாக) அதடியாகப்பிறந்த அபிநிவேசமே நெய்யாக. ஆர்வமாகிறது - அன்பினுடைய த்விதீயபர்வம். (இன்புருகுசிந்தையிடுதிரியா) விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே சிதிலமானஹ்ருதயம் திரியாக. "நன்பு" என்று ஜ்ஞாநம், "தத்குணஸாரத்வாத் - தத்குணஸாரத்வாத்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதாவைக்காட்டுகிறது; "ஜ்ஞாஹ்ய: - அதஏவ ஹ்ய:" என்கிற ஆத்மா. இந்தபக்திக் கநுரூபமான ஸம்பந்தத்தையுடையவருக்கு. (ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்) பரபக்தியாகிற விளக்கேற்றினேன். (ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்) பரபக்தி பரவசனுய்க் கவிபாடுகிறநான். (க)

அரு.—பாட்டுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்வைசித்ரியித்யாதி). ஜகத்தை, பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஆதித்யதேஜஸ்ஸுமாக விசித்ரமாக்கினாற்போலே, என்னையும் நாநாவித பக்தியுடையேனும்படி பண்ணுவதே! என்றீடுபடுகிறார். முதற்பாட்டில் ஜ்ஞாநவிஷயமான வையத்தைத் தகளியாக்கினாரவர். இவர் ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைத் தகளியாக்குகிறாரென்றபடி. தகளிதானேதுக்கென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தைலவர்த்தீத்யாதி). (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள்
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் - வானத்
தணியமரா ராக்குவிக்கு மஃதன்றே, நங்கள்
பணியமரர் கோமான் பரிசு. (உ)

ப-உ.—நாரணன் தன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நாமங்கள் - அஸாதாரணமான திருநாமங்களையும், மற்று - இதைக்காட்

டிலும் வேறான (குணயோகத்தைச்சொல்லும்), அவன் - அவனுடைய, பேர் - திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - ஜ்ஞாநத்தாலே, நன்கு - நன்றாக, உணர்ந்து - அறிந்து, தானத்தால் - ஸ்தாநத்தால் (பக்தியால்), சாற்றினால் - சொன்னால், நங்கள் - நமக்கு பந்துவாய், பணி - கைங்கர்யபரருமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, பரிசு - ப்ரகாரம், வானத்து - பரமாகாசமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு, அணி - அலங்காரமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநமாக, ஆக்குவிக்கு மஃதுஅன்றே - செய்விக்குமதன்றோ. (உ)

வ்யா.—அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(ஞாநத்தால்) பக்திபரவசராய்க் கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுக்கும் பரிசுசொல்லுகிறது.

(ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து) பக்தியாலே நன்றாகவுணர்ந்து. (நாரணன் தன்னாமங்கள்) அஸாதாரணமான நாராயணாதி நாமங்களை, விபூதியோகத்தைப்பற்றின நாமங்களை. (தானத்தால் மற்றவன் பேர்சாற்றினால்) பக்தியாயே உணர்ந்தபடியே சொன்னால். (வானத் தித்யாதி) பரமபதத்துக் காபரணமான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையிலே கோக்குமதிறே. (நங்களித்யாதி) ஒருநாள் பணிந்து ஒருநாள் பணியாதிராதே பணிகையேஸ்வபாவமான அமரர் கோமானுடையபடி. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.—தானம்-ஸ்தாநமாய் பக்தி ஸ்தாநத்திலே. (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்
புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் - புரிவார்கள்
தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து
நல்லமரர் கோமான் நகர். (௩)

ப-உ.—பரிசு - இளசான, நறு - அழகிய, மலரால் - புஷ்பத்தினால், பாற்கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளிகொண்டவனுடைய, பாதம் - திருவடியை, புரிவார் - விரும்புவோர்கள், புரிவார்கள் - (பகவத்ப்ராப்தியில்) விருப்பமுடையவர்களாய், தொல்-பழையர்களான, அமரர் - (ப்ரஹ்மாதி) தேவர்கள், கேள்வி - கேட்டறியத்தக்கதாய், துலங்கொளிசேர்-மிகுந்ததேஜஸ்ஸோடு கூடினதாய், தோற்றத்து-

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, நல் - ஶ்லாக்யமான, அமரர்-நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, நகர்-பட்டணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, புக - ப்ரவேசிக்க, பெறுவர் போலாம் - பெறுவராம். (௩)

வ்யா.—அவ.—மூன்றாம்பாட்டு.—(பரிசு) அவன் செய்ததிலே தா மீடுபடுகிறார்.

(பரிசு நறுமலரால்) பக்திப்ரகாரத்தாலே செவ்விப்பூவைக்கொண்டு. (பாற்கடலான்பாதம் புரிவார்) ஸம்ஸாரிகளை யக்கரைப்படுத்த வேணுமென்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளருகிறவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள். (புகப்பெறுவர்போலாம்). (புரிவார்களித்யாதி) ஸாதகராய் முற்பட நாலுநாளிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிகளென்றும் கேட்டேபோவதாம். (துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து) "அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத்" என்று மொளியையுடைத்தாயிருந்துள்ள, (நல்லமரர்கோமான்நகர்) என்றும் ஸாத்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியாயிருந்துள்ளவனுடைய நகரை, "பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான்பாதம் புரிவார் புகப்பெறுவர்போலே"; என்ன ஆச்சர்யமோ வென்றீடுபடுகிறார். (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு.—புரிகை - முயலுகை. துலங்குகை - விளங்குகை. தோற்றம் - மிக்க வொளியையுடைத்தாய்ப் ப்ரகாசிக்கை. (௩)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே
திகழுமணி வயிரம் சேர்த்து - நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலராள்
அங்கம் வலங்கொண்டா னடி. (௪)

ப-உ.—நகர் - (என்னுடையமநஸ்ஸை) நகரமாக, இழைத்து - செய்து, ஆங்கே - அந்நகரத்தில், திகழும்-உஜ்வலமான, மணிவயிரம் - (அபிநிவேஶமாகிய) மாணிக்க வயிரங்களை, சேர்த்து - சேகரித்து, நித்திலம் - (ஸ்நேஹமாகிற) முத்தை, நாள் - ஶ்லாக்யமான, மலர் - இதழாக, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, நிகரில்லா - ஒப்பில்லாத, பை - அழகிய, கமலம் - (ப்ரீதியாகிற)தாமரைப்பூவை, ஏந்தி - கொண்டு, பனி- குளிர்ந்த, மலராள்-கமலமலரை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பிராட்டியை, அங்கம் - திருமேனியில், வலம் - வலதுதிருமார்பில்

கொண்டான்-வைத்துக்கொண்டவனுடைய, அடி-திருப்பாதங்களை, பணிந்தேன் - ஆஶ்ரயித்தேன். (௪)

வ்யா.—அவ.—நாலாம்பாட்டு.—(நகரிழைத்து) "அன்பேதகளியா" என்ெறாரு விளக்குரூபித்தாற்போலே ஒரு புஷ்பமாகரூபித்து அத்தைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கிறார்.

(நகரிழைத்து) நெஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்டு. (நித்திலத்தித்யாதி) குளிர்ந்த முத்தையிதழாகக்கொண்டு. (ஆங்கித்யாதி) அதிலே திகழாநின்ற மணிவயிரங்களாகிற அல்லியையு முண்டாக்கி. (நிகரித்யாதி) ஒப்பின்றிக்கே யிருந்துள்ள ஆர்வமாகிற புஷ்பத்தைக் கொண்டு பணிந்தேன். (பணிமலராளித்யாதி) பணிவுக்கு விஷயமாவான் ஶ்ரியঃபதியிறே. அவளுடைய ஸந்நிதியில் அபுஷ்கலமான ஸமாஶ்ரயணமும் புஷ்கலமாமிறே. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு.—பக்தியைப் புஷ்பமாகரூபிக்கையாலே இங்கு மணிமுக்தாதிகள் ஸங்ககாமாநுராகங்கள். அங்கம் வலம்-திருமேனியில் வலப்பார்ச்வத்திலே. (௪)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும்
அடிமூன் றிரந் தவனி கொண்டாய் - படிநின்ற
நீரோதமேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து. (ரு)

ப-உ.—அடிமூன்று - மூன்றடியை, இரந்து-யாசித்து, அவனி-பூமியை, கொண்டாய் - ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டாய்; அன்று - அக்காலத்தில், அடிமூன்றில் - மூன்றடியினால், இவ்வுலகம் - இந்தலோகங்களை, அளந்தாய்போலும் - அளந்துகொண்டாயோதான்; படி-பூமியிலே, நின்ற - இருக்கிற, நீர் - (சைத்யம்முதலான) குணங்களையுடைய, ஓதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடு - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான, மாலே - ஸர்வேஶ்வரனே! நின்-உன்னுடைய, அடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, ஆர் - எவர், அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, ஓதவல்லார் - சொல்லத்தகுந்தவர்கள். (ரு)

வ்யா.—அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—(அடிமூன்றில்) அவனுடைய உத்கர்ஷம் சிறிதறியுமத்தனையல்லது, ஸௌலப்யமொருவருமறிவாரில்லை யென்கிறது.

(அடிமூன்றி லித்யாதி) மூன்றடியில் இரண்டடியாலே லோகத்தையளந்தாய். (அடிமூன்றித்யாதி) அளக்கைக்கடியாக மூன்றடியையிரந்து பூமியைக்கொண்டாய். (படிநின்ற) பூமியிலேஸ்வாபாவிகமாக நின்றவென்றுமாம். (நீரோதமித்யாதி) கடலோதம்போலேயிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையனாய் வளர்ந்தவனே. வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்றுமாம். (நின்னடியையித்யாதி) உன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையறிந்து சிலராலே ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ. (ரு)

அரு.—ஐந்தாம்பாட்டு.—படிநின்ற-அளக்கிறபோது பூமியிலே நின்ற. (ரு)

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர் கொண்டு, ஆர்வம்
செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே - அறிந்தவன்றன்
பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே
காரோத வண்ணன் கழல். (சு)

ப-உ.—அறிந்து - (குணதோஷங்களை) அறிந்து, ஐந்தும்-ஐந்து இந்த்ரியங்களையும், உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி-விஷயங்களில் போகாதபடிசெய்து, ஆய் - சோதிக்கப்பட்ட, மலர் - பூக்களை, கொண்டு-ஸம்பாதித்து, ஆர்வம் - ப்ரீதியினால், செறிந்த - மிகுந்த, மனத்தராய் - மநஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு, செவ்வே - நன்றாக, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, அவன்தன் - அவனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஓதி - சொல்லி, ஏத்தும்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, பெரும் - அதிகமான, தவத்தோர்-பாக்யசாலிகள், கார் -கறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன்-வர்ணத்தையுடையவனுடைய,கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பர்கள். (சு)

வ்யா.—அவ.—ஆறும்பாட்டு.—(அறிந்து) ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமன்றாகில் சூந்யமாகிறதோவென்னில்; அபிநிவேசத்தை யுடையராய் ஆஸ்ரயிக்கவல்ல பாக்யவான்கள் அறிவரென்கிறது.

(அறிந்து) சப்தாதிகள்த்யாஜ்யமென்றறிந்து. (ஐந்துமுள்ளடக்கி) விஷயங்களில் நின்றும் இந்த்ரியங்களைமீட்டு ப்ரத்யக்காக்கி. (ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்கொண்டு. (ஆர்வமித்யாதி) அபிநிவேசம் நெருங்கின மநஸ்ஸையுடையராய். (செவ்வேயறிந்து) நாம் சேஷம், அவன் ஸ்வாமியென்னுமிடத்தையறிந்து. (அவன் தன் பே

ரோதியேத்தும் பெருந்தவத்தோர்) அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி. ஏத்துகிற பாக்யவான்கள். (காண்பர்) நிச்சிதம். காரோத வண்ணன்கழல்)கடலுதாஹரணமான வடிவையுடைய திருவடிகளை.

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று, மாற்றார்
அழலெடுத்த சிந்தையராயஞ்ச – தழலெடுத்த
போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே
ஓராழி நெஞ்சே யுகந்து. (எ)

ப-உ.—கழல் - திருவடிகளை, எடுத்து - உயர்த்தி, வாய்-உதட்டை, மடித்து - உள்ளே அடக்கி (பற்களால் கடித்து), கண் - நேத்ரங்களை, சுழந்து - ப்ரமிப்பித்து, மாற்றார் - சத்ருக்கள், அழலெடுத்த - தீபெழுந்த, சிந்தையராய் - மநஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு, அஞ்ச - பயப்படும்படியாக, தழலெடுத்த - அனல்வீசுகிற, போர் - யுத்தஸாதநமான, ஆழி - சக்ரத்தை, ஏந்தினான் - தரித்தவனுடைய, பொன் - பொன்போல் ஸ்ப்ருஹணீயமாய், மலர் - புஷ்பம்போல் ஸுகுமாரமான, அடியே - திருவடியே, ஆழி - கம்பீரமான, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! உகந்து-ப்ரீதமாய்க்கொண்டு, ஓர்-த்யாநம்பண்ணு.()

வ்யா.—அவ.—ஏழாம்பாட்டு.—(கழலெடுத்து) அவனையுகந்தார் காண்பாரானபின்பு, நீயுமவனையே உகந்தாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ப்ரதிபந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில், நமுசிபட்டது படுமத்தனை.

(கழலித்யாதி) அஞ்சக்கழலெடுத்து வாய்மடித்துச் சுழலாநின்ற கண்களையுடைய நமுசிப்ரப்ருதிகள் ஹ்ருதயத்திலே கொளுத்தினபயாக்நியை யுடையரா யஞ்சும்படி திருவடியையெடுத்து. (வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று) "கழலெடுத்து" என்று ஈஶ்வர விசேஷணமாகவுமாம். (தழலித்யாதி) அக்நியைஉமிழாநின்ற திருவாழியைக் கையிலே ஏந்தினவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையே. (ஆழி நெஞ்சே யுகந்தோர்) அளவுடைய நெஞ்சே உகந்தாஶ்ரயி.

அ.ந.—ஏழாம்பாட்டு.—திருமேனியென்னுதல்-வந்தேறியன்றியே ஸ்வாபாவிகமாகநின்ற நிறத்தையுடைய திருமேனியென்னுதல். (எ)

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கொங்கை
அகம்குளிர வுண்ணென்று ளாவி - உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய், நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

ப-உ.—உகந்து - ஸ்நேஹத்தைச்செய்து, உன்னை - உன்னை, வாங்கி - எடுத்து, ஒளி-காந்திவீசுகிற, நிறங்கொள் - அழகையுடைத்தான, கொங்கை-ஸ்தநங்களை, அகம் - உள்ளம், குளிர - குளிரும்படி, உண்ணென்றாள் - சாப்பிடச்சொன்னாள் ; ஆன்மையால்-ஆகையால், அன்று - அக்காலத்தில், நீயும் - நீயும், அலே - அதிசயித்த, பண்பால் - குணத்தாலே, உகந்து - விருப்புற்று, முலையுண்பாய் போலே - ஸ்தந்யபானம்பண்ணுவார்களைப்போலே, முனிந்து - சீறி, ஆவி - உயிரை, உண்டாய் - ஸ்வீகரித்தாய் (முடித்தாய்). (அ)

வ்யா.—அவ.—எட்டாம்பாட்டு.—(உகந்து) பொய்யுகப்புபாதகமாம் படிசொல்லுகிறது.

(உகந்து) யசோதைப்பிராட்டி யுகக்குமாப்போலேயுகந்து. (உன்னைவாங்கி) அவளோசழக்சாக வெடுக்குமாப்போலே யெடுத்து. (ஒளிநிறங்கொள்கொங்கை) முலைப்பாலாலேநெறித்து அத்தாலே புகருடைத்தானகொங்கை. (அகங்குளிரவித்யாதி) உண்டல்லது நிற்கப்போகாதபடி ஹ்ருதயங்குளிரும்படிக் கீடாகச்சொன்னவளுடைய ப்ராணனை. (உகந்தித்யாதி) அவள் பொய்யே உகந்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும்பொய்யே உகந்து முலை உண்ணுமாப்போலே முனிந்து முடிக்க நினைத்தாய். (அலையித்யாதி) அவள் பொய்யே உகந்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யேயுகந்து மிக்க நீர்மையையுடையை யாகையாலன்று ; உனக்கு மித்ரபாவமும் அமைந்திருக்கச் செய்தே யவளைமுடித்து உன்னைத் தந்தது ஆஸ்ரிதர் பக்கலுண்டான ஓரமிறே. (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத ஆய்ச்சியுனக் கிரங்கி
நின்றுமுலைதந்த விந்நீர்மைக்கு - அன்று
வரன் முறையால் நீயளந்த மாகடல்சூழ் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து. (கூ)

ப-உ.—அன்று - பூதனை ஸ்தநம் கொடுக்குங்காலத்தில், அது - அந்த சரிதத்தை, கண்டு - பார்த்து, அஞ்சாத-பயப்படாத, ஆய்ச்சி-இடைச்சியானயசோதை, உனக்கு - உன்னுடையவிஷயத்தில், இரங்கி - தயவுசெய்து, நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, முலைதந்த - ஸ்தநங்கொடுத்த, இந்நீர்மைக்கு - இந்த நல் ஸ்வபாவத்துக்கு, அன்று - மஹாபலி பக்கல் தாநம்வாங்கினகாலத்தில், வரன் - ச்லாக்யமான, முறையால், ஸ்வஸ்வாமிபாவமாகிற ஸம்பந்தத்தாலே, நீ - நீ, அளந்த - ஆக்ரமித்த, மா - பெரிய, கடல் - ஸமுத்ரத்தினால், சூழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலம் - பூமியானது, பேர்த்து - மறுத்து விசாரிக்குமிடத்தில், பெரு - அதிகமாயிருக்கும், முறையால் - க்ரமத்தினால், எய்துமோ - ஒப்பாமோ? (௯)

வ்யா.—அவ,—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(அன்றது) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்துக்கு உபமாந முண்டோவென்கிறது.

(அன்றது கண்டஞ்சாதவாய்ச்சி) அப்பெரிய வ்யஸநத்தைக் கண்டு பயப்படாத தாயார். (உனக்கிரங்கி) உன்பக்கலிலே சிதிலையாய். (நின்றித்யாதி) தறையிலேகால்பாவி முலைதந்தஸ்வபாவத்துக்கு.(வரன்முறையால்) ஈச்வரனை ப்ராப்தியாலே. (நீயளந்தவித்யாதி) நீயளந்த பெரியகடல்சூழ்ந்த பெரியபூமியானது பெருமுறையாலெய்துமோ அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்தபூமியானது திரியட்டு இது பெரியது, இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ. அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு நீ பெரிதாகச்செய்ததுவும் ஒப்பன்றென்கிறது. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—எய்துமோ-நீர்மைக்கு பூமிஸத்ருசமோ என்னுதல். உன்னுடைய அளந்தவ்யாபாரந்தானெக்குமோ வென்னுதல். (௯)

பேர்த்தனைமா சகடம்பிள்ளாய், மண்ணிரந்து
காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே - ஏத்திய
நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையா
காவடியேன் பட்ட கடை. (௧௦)

ப-உ.—பிள்ளையாய் - பாலனாய்க்கொண்டு, மா-பெரிய, சகடம்-சகடாஸுரனை, பேர்த்தனை - வேரைக்களைந்தாய்; காவலனே-ரக்ஷ

கனே! மண் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, பல்-அநேகமான, உயிரும்-ப்ராணிகளையும், காத்தனை - ரக்ஷித்தாய்; நின்-உன்னிடத்தில், உள்ளி - அவகாஹித்து, நின்றமையால் - இருக்கையாலே, ஏத்திய-ஸ்துதிக்கத்தக்க, நாவுடையேன் - நாக்கையுடைத்தானேன்; பூவுடையேன் - (அர்ச்சிக்க) புஷ்பங்களையுடையேனானேன்; அடியேன்-தாஸனானநான், பட்ட - அநுபவித்த, கடை - தாழ்மையை, கா - (போக்கி) ரக்ஷி. (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(பேர்த்தனையித்யாதி) பிள்ளையாயிருந்து பெரிய சகடத்தை உதைத்தாய். (மண்ணிரந்தித்யாதி) மஹாபலியாலே நோவுபடாமே பூமியையிரந்து ரக்ஷித்தாய். இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி என்னென்றால்; (காவலனே) எல்லாவற்றையுமுடையனாகை. (நின்னுள்ளி நின்றமையால் - ஏத்திய நாவுடையேன் பூவுடையேன்) உன்னை ஸமாஸ்ரயணீயனாக உடையேனாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கும் த்ரவ்யங்களையு மிந்த்ரியங்களையும் புஷ்கலமாகவுடையேனானேன். (அடியேன் பட்டகடை) உன்னுடையேனாயிருந்து வைத்து நான் முன்பு தேவதாந்தரங்களை யநுவர்த்தித்துப் பட்டபொல்லாங்கு இனிப்படாதபடி காத்தருளவேணும். (௧௦)

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது, நாளும்
இடைநின்ற வின்பத்த ராவர் - புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே. நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (௧௧)

ப-உ.—கடைநின்று - வாசலிலிருந்து, நாளும்-தினந்தோறும், அமரர் - (ப்ரஹ்மாதி) தேவர்களுடைய, கழல் - பாதங்களை, தொழுது - ஆஸ்ரயித்து, இடைநின்ற - (மோக்ஷத்துக்கும் பூமிக்கும்)நடுவிலிருக்கிற, இன்பத்தராவர் - ஸுகத்தையுடையராவர்கள்; புடைநின்ற - சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, நீர் - ஜலத்தையுடைய, ஓதம்-ஸமுத்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடுமாலே - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான ஸ்வாமியே! நின் - உன்னுடைய,] அடியை - பாதங்களை, ஓதவல்லாரவர்-ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்கவர்கள், யார் - எவராவார். (௧௧)

வ்யா.—அவ.—பதினோராம்பாட்டு.—(கடைநின்றமரர்)தேவதாந்தரங்களையநுவர்த்தித்துப்பட்ட அநர்த்தத்தைப் பரிஹரியென்ன;

இப்படி செய்வாருணடோவென்னில்; அவரிப்படி செய்தன்றோ அனர்த்தப்படுகிறார்.

(கடை யித்யாதி) தேவதாந்தரங்கள் வாசலிலே நின்று அவர்களை நாள்தோறுந்தொழுது மத்யமபுருஷார்த்தமான ஸுகத்தைப் பெறுவர். (புடைநின்றவித்யாதி) எங்கும்புக்க நின்ற நீரையுடைத்தான கடலில் நிறத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! ப்ராப்யமானஉன்னுடைய திருவடிகளை யறிந்தாஸ்ரயிக்க வல்லாரார். (கக)

அ௱.—பதினோராம்பாட்டு.—கடைகா-காத்தருளவேணும். (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை யரவணை யான்பாதம்
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் - பவரும்
செழுங்கதிரோனொண்மலரோன்கண்ணுதலோனன்றே
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து. (கஉ)

ப-உ.—அவர் - (ஆஸ்ரயணீயரான) அந்த தேவர்கள், இவர் - (ஆஸ்ரிதரான) இம்மனுஷ்யர்கள், என்று - இப்படி, இல்லை - (பேதம்) இல்லை; அரவணையான் - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, வணங்கி - தொழுது, ஏத்தாதார் - ஸ்துதிபண்ணாதவர்கள், எவர் - யார்! எண்ணில் - ஆராயில், பவரும் - பரமபியிருக்கிற, செழும் - அழகிய, கதிரோன் - கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனும், ஒள் - ப்ரகாசமுடைய, மலரோன் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், கண்ணுதலோனன்றே - நெற்றியில் கண்ணையுடைய ருத்ரனுமாகிற இவர்கள், தொடர்ந்து - (அவனிருக்குமிடம்) சென்று, நாளும் - தினந்தோறும், தொழும் - ஆஸ்ரயிக்கையே, தகையார் - ஸ்வபாவமாகவுடையவர்கள். (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—(அவரிவர்) சிறியார் பெரியாரென்னாதே. ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியாதாரெவர்.

(அவரித்யாதி) எல்லாரும் அவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறதோ வென்னில்; ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளும், அவனைத்தொழும் ஸ்வபாவராயன்றோ விருக்கிறது. (எண்ணிலித்யாதி) பரந்தழகியதான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனும் ப்ரஹ்மாவும் லலாடநேத்ரனும். (நாளுந்தொடர்ந்து தொழுந்தகையார்) தொழும் ஸ்வபாவத்தையுடையராவர். (கஉ)

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—சங்கைபண்ணுகைக்காக பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (அவரித்யாதி). இதின்மேலே சங்கைக்கு உத்தாமாய் மேலுக்கவதாரிகையுமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸித்தராணவித்யாதி). (கஉ)

தொடரெடுத்த மால்யானை சூழ்கயம்புக் கஞ்சி
படரெடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு,- அன் றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே, வானவர்கோன்
பாழிதா னெய்திற்றுப் பண்டு. (கங)

ப-உ.—தொடர் - (காலிலிட்ட)சங்கிலியை, எடுத்த - (தும்பிக்கையாலே) எடுத்த, மால் - பெருத்த, யானை - ஆனையானது, சூழ் - விசாலமான, கயம் - மடுவில், புக்கு - ப்ரவேசித்து, படர் - மலர்ந்தும், எடுத்த - உயர்ந்துமிருக்கிற, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரைப் பூவை, கொண்டு - எடுத்து, அன்று - அக்காலத்தில், இடர் - (முதலையால்வந்த) துஃகமானது, அடுக்க - ஸம்பவிக்க, அஞ்சி - அதுக்குப் பயப்பட்டு, ஆழியான் - சக்ரத்தை யேந்தினவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிந்தன்றே - தொழுதன்றோ, வானவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியானவனுடைய, பாழிதான் - ஸ்தாநத்தை, பண்டு - முன்பு, எய்திற்று - அடைந்தது. (கங)

வ்யா.—அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—(தொடரெடுத்தமால்) விலக்ஷணாதிகாரமாகில் கிடையாதோவென்னில்; ஓரானைக்கன்றோ எளிதாய்த் தோன்றுகிறது.

(தொடரித்யாதி) வல்லியை முறித்துக் கையிற்கொண்ட ஆனை, மதித்திருந்துள்ள ஆனை. (சூழ்கயம்புக்கு) பரந்தபொய்கையிலே புக்கு. (இடரடுக்கவஞ்சி) முதலையால் வந்த விடருக்குப்பயப்பட்டு. (படரெடுத்தபைங்கமலங்கொண்டு) படர்ந்தோங்கி குளிர்ந்த தாமரைப் பூவைக்கொண்டு. (ஆழியானித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தன்றோ நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கிறவனுடைய படுக்கையிலே ஏறப்பெற்றது. (கங)

அரு.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—புள்ளூர்ந்துத்தோன்றிற்றென்றபடி - வல்லி - விலங்கு-பாழி-படுக்கை - "இடரடுக்க" என்றபோது இடர்கிட்ட என்றபடி. (கங)

பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கி, பழிபாவம்
கொண்டு இங்குவாழ்வாரைக் கூறுதே - எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து. (கச)

ப-உ.—பண்டியை - வயிற்றை, பெரும் - விசாலமான, பதி - ஊராக, ஆக்கி - செய்து, பழி - பிறரால் ஏறிட்ட தீமைகளையும், பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்த தீமைகளையும், கொண்டு - ஸம்பாதித்து, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், வாழ்வாரை - கல்யாணத்தை யநுபவிப்போர்களை, கூறுதே - அநுஸந்தியாமல், பேதைகாள் - புத்தியில்லாதவர்களே! எண்டிசையும் - எட்டுத்திக்கிலும், பேர்த்த-வ்யாபித்திருக்கிற, கரம்நான்கு-நாலுகைகளை, உடையான்-உடைத்தான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, ஓதி - அநுஸந்தித்து, திரிந்து - ஸஞ்சரித்து, தீர்த்தகரராமின் - (ஜகத்தை) பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்களாக ஆகுங்கோள். (கச)

வ்யா.—அவ.—பதினாலாம்பாட்டு.—(பண்டி) அவன்படி இதுவானபின்பு ஸம்ஸாரிகளை யேற்றித்திரியாதே அவன் திருவடிகளிலே பணிந்து திருநாமங்களைச்சொல்லி உங்களுடைய ஸ்பர்சத்தாலே லோகத்தைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

(பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கி) அன்றிக்கே, வயிறாகிற பெரும்பதியை உண்டாக்கி யென்றுமாம். (பழிபாவ மித்யாதி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமான பாபமே வாழ்வாகவிருப்பாரைப் பேசாதேஎட்டுத்திக்கும் விம்மவளர்ந்த நாலு தோள்களையுடையனானவனுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி. (கச)

அரு.—பதினாலாம்பாட்டு.—பெரும்பதியையாக்கி-முன்பு இந்த லோகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு ஆபத்துவர, "எண்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான்" என்று அவனுக்கு விசேஷணமாதல். பண்டியாகிற வயிற்றைப் பெரும்பதி-பெருக்கப்பண்ணி என்று ஸம்ஸாரிக்கு விசேஷணமாதல். அடியுள்ளது பழி; மற்றையது பாபம். திரிந்து தீர்த்தகரராமின் - உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே பாவநராகுங்கோள். (கச)

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி, அன்று
பிரிந்தது சீதையை யான்பின்போய் - புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே, நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு. (கரு)

ப-உ.—வெம் - கொடிய, சமத்து - யுத்தத்தில், தேர்-ரதத்தை, கடவி - நடத்தி, திரிந்ததுவும் - ஸஞ்சரித்ததும், மான் - (மாயா) ம்ருகத்தினுடைய, பின்போய், - பின்தொடர்ந்து, அன்று - அக்கால த்தில், சீதையை - ஸீதாதேவியை, பிரிந்ததுவும் - விஶ்லேஷித்தது வும், கண் - பூமியில், பள்ளிகொள்ள - படுக்க, புரிந்ததுவும் - விரும் பியதும், நாகத்தின் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே, தண் - குளிர்ந்திரு க்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் தனக்கு - சயநிக்கும் ஶ்ரியஃபதிக்கு, அழகியதே-உகப்பாயிருந்ததன்று. (கரு)

வ்யா.—அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—(திரிந்தது) திருவுலகளந் தருளினபடி ப்ரஸ்துதமாகையாலே அல்லாத வவதாரங்களிலும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாக மிகப்பட்ட இறுக்குக்களை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

(வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவித்திரிந்தது) யுத்தத்திலே யுடம்புக் கீடிடாதே யுன்னையழிபமாறப் படைபொருத்துத் தேர்கடவித்திரிந் தது. (அன்றுமான்பின் போய்பிரிந்தது சீதையை), ரக்ஷிக்கிறவிடத் தி லிருவருங் கூடவிருந்து ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமோ. (புரிந்ததுவுங்கண் பள்ளிகொள்ள) தரையிலே பள்ளிகொள்ளக்கற்றது. (நாகத்தின் தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு அழகியதே) திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளப்பெற்ற ஸௌகுமார்யத்தையுடைய ஞன வனுக்கு ஜகத்ரக்ஷணம் சாலவழகிதாயிருந்தது. (கரு)

அரு.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—புரிந்ததுவும் - திருவயோத்யை யைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்ததும் காட்டிலே தரையிலே கிடக் கைக்கு. (கரு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியானேலும்
மனத்தடைய வைப்பதாம்மாலை - வனத்திடரை
ஏரியாம்வண்ண மியற்றுமிது வல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று. (கசு)

ப-உ.—தனக்கு - தனக்கு, அடிமை-தாஸ்யமானது, பட்டது - ஸம்பந்தித்தது (என்னுமிடத்தை), தான் - ஸ்வயம், அறியானே லும் - தெரிந்துகொள்ளாமல் போனாலும், மாலை - ஸர்வேஶ்வரனை,

மனத்து - மநஸ்ஸிலே, அடைய - புகும்படி, வைப்பது - ஸ்திரப்படு த்துவது, ஆம் - இஷ்டஸித்திக்குப்போரும். வனம் - காடெழுந்த, இடரை - மேட்டை, ஏரியாம்வண்ணம் - தடாகமாகும்படி, இயற்றும் - யத்நம்பண்ணுகிற, இதுவல்லால் - இந்த ப்ரகாரமல்லாமல், மற்று - அதுக்குமேலே, மாரி - மழையை, யார் - எவர், பெய்கிற்பார் - பெய்யப்பண்ணுவர்கள். (கசு)

வ்யா.—பதினாறும்பாட்டு.—(தனக்கடிமையித்யாதி) "ஸ்வத்வமாத்மநிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம் - ஸ்வத்வமாத்மநிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்" என்னும்படியே விசதமாக வறியாநுகிலும். (மனத்தித்யாதி) "யஜ்வாவரதிஶ்ரேஷ்ட: - யத்யதாசரதிஶ்ரேஷ்ட:, என்னும்படியாகிலும் ஸர்வேஶ்வரனை ஹ்ருதயத்திலேவைப்பதாம். (வனத்திடரித்யாதி) காட்டில் திடராக்கல்லிக் குளமாக்குமதொழிய வர்ஷத்தை இவனாலே பெய்விக்கப்போமோ. இத்தால் ருசிமாத்ரம் இவன் தலையிலேயுண்டா மித்தனையொழிய ப்ராப்தி இவனாலே உண்டாக்கிக் கொள்ளப்போமோ என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே, ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமது, மற்று வர்ஷிப்பிக்குமது, இரண்டும்செய்யப்போமோ வென்னவுமாம். ருச்யுத்பாதகனுந் தானே, ப்ராப்தியைப்பண்ணிக் கொடுப்பானுந் தானே யென்னவுமாம். (கசு)

அரு.—பதினாறும்பாட்டு.—அறியாநுகிலும் - தனக்குசேஷத்வ முண்டென்று சேதநனறியாநுகிலும். இரண்டு மவனையல்லால் வேறு ஆர்செய்வார், ஒருத்தர்க்குப் போதாதென்றபடி. இந்த வர்த்தத்துக்கு, "மநத்தடையவைப்பதாம்" என்று க்ஷேபம்; வைக்கமாட்டாரென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "வைப்பதாம்" வைக்கலாமென்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே எழிடுகிறார் (ருச்யுத்பாதகனுமித்யாதி). (கசு)

மற்ரூ ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன்
சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானை - ஒற்றைப்
பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று, மாலைக்
குறையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு. (கஎ)

ப-உ.—வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இந்த்ரன், மா - ஶ்லாக்யமான, மலரோன் - கமலத்தில் வஸிக்கிற ப்ரஹ்மா இவர்கள், சுற்றும் - நாற்புறங்களிலும், வணங்கும் - நமஸ்கரிக்கும்படியான, தொழிலானை - சேஷ்டிதங்களையுடையவனை, ஒற்றை- ஒன்றான, பிறை - கலையையுடைய சந்த்ரன், இருந்த - வாஸம்பண்ணுகிற, செம் - சிவந்த, சடையான் - ஜடையையுடைய ருத்ரன், மாலை - ஶ்ரியஃபதியை, பின்சென்று - அநுஸரித்து, தான் - ஸ்வயம், இரந்துகொண்டு - யாசித்துக்கொண்டு, குறை - ந்யூநதையை, முடித்தான் - நிறைவேற்றிக்கொண்டான். மற்று - அந்தஶ்ரியஃபதியைக் காட்டிலும் வேறான, ஆர் - எவர், இயலாவார் - ஆஶ்ரயிக்க யோக்யராவர்கள். (கஎ)

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.—(மற்றார்) இவனே ஆஶ்ரயணீயனென்பானென்னென்னில்; வேறொருவரில்லாமை யென்கிறது.

(மற்றாரியலாவார்) மற்றாஶ்ரயணீயராவாரார். (வானவரித்யாதி) லோகத்தில் ப்ரதாநனான இந்த்ரனோடேகூடின ப்ரஹ்மாதிகளிறே. அவர்களுமவனை ஆஶ்ரயித்திறே தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெறுகிறது. இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, நேர்கொடு நேராஶ்ரயிக்கப்போகாதே பாடே பக்கேசென்று வணங்குமாஶ்ரயணப்ரகாரங்களை யுடையனானவனை. ஈஶ்வரனுடைய சேஷ்டிதங்களை யவர்கள் சுற்றி வணங்குவாரென்னவுமாம். (ஒற்றைப்பிறையித்யாதி) சடையிலே பிறையைத் தரித்தானாய் ஸுகப்ரதாநனான ருத்ரன் பின்சென்று-அநுவர்த்தித்து. (மாலை) ஸர்வேஶ்வரனை. (கொண்டு) ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு. (குறையிரந்து) குறைகளையிரந்து. (தான்முடித்தான்) தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பெற்றான். (கஎ)

கொண்டதுலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய்
ஒண்டிறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது - உண்டதுவும்
தான்கடந்த வேழுலகே தாமரைக்கண் மாலொருநாள்
வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு (கஅ)

ப-உ.—வான் - ஆகாசத்தை, கடந்தான் - அதிக்ரமித்த (அபரிச்சேத்யனான), தாமரை - கமலம்போன்ற, கண் - நேத்ரங்களையுடைய, மால் - ஸர்வேஶ்வரன், குறள் - சிறிதான, உருவாய் - திரு

மேனியையுடையவனாய், உலகம் - லோகத்தை, கொண்டதுவும் - ஆக்ரமித்ததும், கோள் - மிடுக்கையுடைய, அரியாய் - ஸிம்ஹமாய், ஒண் - அழகிய, திறலோன் - பலத்தையுடைய ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, மார்வத்து - மார்விலே, உகிர் - நகங்களை, வைத்ததுவும் - வைத்துக்கீண்டதும், ஒருநாள் - ஒருகாலத்தில், தான் - ஸ்வயம், கடந்த - அளந்த, ஏழுலகு - ஸப்தலோகங்களை, உண்டதுவும் - அமுதுசெய்ததுவுமான இவைகள், செய்த - அநுஷ்டித்த, வழக்கு - ந்யாயங்கள். (ப்ராப்தங்கள்). (கஅ)

வ்யா.—அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டது) அதாவது-இவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும்படிசொல்லுகிறது.

(குறளுருவாய்க்கொண்டதுகலம்) ஸ்ரீவாமநனாய் லோக மளந்து கொண்டது. (கோளரிஇத்யாதி) கைதொட்டு ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்படி. (தான்கடந்த வேழுலகையுண்டதுவும்) தன் திருவடிகளிலே அடங்கின லோகங்களையே திருவயிற்றிலே வைத்ததுவும். (தாமரைக்கண்மால்) புண்டரீகாக்ஷனான ஈஸ்வரன். (ஒருநாள்வான் கடந்தான்) நித்யஸூரிகளுக் கவ்வருகானவன். ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவனென்றுமாம். (செய்தவழக்கு) தன்னுடைமையை ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமிறே. (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா - குழக்கன்று
தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே
பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி. (கசு)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரிய:பதியே! வலி - பலத்தையுடைய, சகடம் - சகடாஸுரனை, செற்றாய் - கொன்றாய்; (அது) வழக்கு - ந்யாயம், அன்றுகண்டாய் - ஆகாதுகிடாய்; வழக்கென்று - ந்யாயமென்று, நீ - நீ, மதிக்கவேண்டா - எண்ணவேண்டா; குழம் - அழகிய, கன்று - வத்ஸாஸுரனை, தீ - கொடிய, விளவின்-விளாமரத்தினுடைய, காய்க்கு - காய்க்கு (காய்விழும்படி), எறிந்த-வீசிப்போகட்ட, தீமை - கடும் நடத்தையை, பார் - பூமியிலே, விளங்க - ப்ரகாசிக்கும்படி, பழி - தப்பாக, செய்தாய் - அநுஷ்டித்தாய். (கசு)

வ்யா.—அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வழக்கன்று)நீ ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறது பழியாய்விட்டது.

(வலிசகடஞ்செற்றாய் வழக்கன்றுகண்டாய்) பிள்ளையாயிருந்து பெரியசகடத்தை முறித்ததும் வழக்கன்று. அது செய்தோமிறே யென்னில், இதிறேநானும் வேண்டாவென்கிறது. (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) இது வழக்கென்று நீ புத்திபண்ணியிருக்கவேண்டா. (குழக்கன்றித்யாதி) அஸுரனுனகன்றும் விளாவான அஸுரனும் தன்னிலேயொத்து உள்ளறிந்தவுன்னை நலிந்ததாகில் செய்வதென்னென்று பயப்படுகிறார். (திருமாலே) இருவருங்கூட விருக்கவன்றோதகுவது. (பாரித்யாதி) பூமியடங்கலும் ப்ரகாசிக்கும்படி பழிசெய்தாய். விபூதியில் ஏகதேசத்தை ரக்ஷிக்கப்புக்கு அவ்விபூதியையும் அழிக்கப்பார்த்தாய். (௧௯)

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—மேலிற்பதத்துக் கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே இத்யாதி). தனக்கொரு ஹாநிவந்தால் அவ்விபூதியுமழியுமென்றபடி இது அவன்செய்த பழிபாவது. (௧௯)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை
வழிவாழ்வார் வாழ்வரா மாதோ - வழுவின்றி
நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும்
காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (௨௦)

ப-உ.—பழி - அபுத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், கையகற்றி - கைவிட்டு, பல்காலும், ஸர்வகாலமும், வழி - சாஸ்த்ரமார்க்கத்திலிருந்து, நின்னை - உன்னை, வாழ்வார்-போக்யமாக அநுபவிப்பார்களும், வழுவு - ஒழிவு, இன்றி - இல்லாமல், நாரணன்தன் - ஸர்வசேஷியினுடைய, நாமங்கள் - திருநாமங்களை, நன்கு - செவ்வையாய், உணர்ந்து - அறிந்து, நன்கு - அழகியதாய், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, காரணங்கள்தாம்-ஹேதுக்களை, தாம் - தாங்கள், உடையார் - பெறறவர்களும், வாழ்வராம் - மேன்மேல் ஸுகத்தை யநுபவிப்பர்கள். மாதோ - என்பது அசை. (௨௦)

வ்யா.—அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—(பழிபாவம்) ஜகத்ரக்ஷணத்தை யநுஸந்தித்து அவனை யாஶ்ரயித்தவர்களென்றோ ஆழ்வார்களென்கிறது.

(பழிபாவங்கையகற்றி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமுள்ள விரோதங்களைப் போக்கி. (பல்காலுமித்யாதி) என்றுமுன்னை யாஶ்ர

யித்துவாழ்வார் வாழ்ந்தேபோவர். "நவ-வொஜூஹ்யேதவ-வஜி - நஸ-காலப்யதேஸ-கம்" என்கிற திவனேயாகாதே. மாதோவென்ப து இடைச்சொல்லு. (வழுவித்யாதி) வழுவின்றிக்கேயிருக்கிற நாரா யணனுடைய திருநாமங்களை பக்தியாலேயுணர்ந்து நன்றாகவேத்தும். (காரணங்கள் தாமுடையார் தாம்) காரணங்கள், ஹேதுக்கள். ஏத்து கைக்கடியான பக்திருசி, ஆநுகூல்யம், பகவத்கடாக்ஷம், ஸு-க்ரு தம். "தாரணங்கள் தாமுடையார்" என்றபோது தாரணமென்று த்ருதியுடையாரென்றபடி. (உ0)

அரு.—இருபதாம்பாட்டு.—ஸு-கத்துக்கநந்தரம் துக்கமென்கிற ந்யாயம் இங்கில்லையாகாதே என்கிறது; முடியவாழ்வேயாயிருக்கும் பகவத்ஸமாஸ்ரயணமென்றபடி. இடைச்சொல்பாத பூரணமாய் அவ் யயமென்றபடி. (உ0)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின்
பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே - வாமன்
திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே, செவ்வே
அருநரகம் சேர்வ தரிது. (உக)

ப-உ.—தாம் - (கர்த்தாவான) தாங்கள், உளரே - இருந்தார்க ளே; தம் - தங்களுடைய, உள்ளம் - (கரணமான) மநஸ்ஸ-, உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, உளதே - இருந்ததே; தாமரையின்பூ - உபகரண மான) கமலபுஷ்பம், உளதே - இருந்தே; ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக் கு, பொழுது - காலம், உண்டே - இருந்ததே; வாமன் - குணதிக னன ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திரு - ஐஸ்வர்யத்தோடு, மருவு - கூடி யிருக்கிற, தாள் - திருவடிகளை, மருவு - கிட்டும்படியான, சென்னி யரே - தலையையுடையராயிருந்தார்களே; (இப்படி இருக்க) செவ் வே-நேராக, அரு - க்ரூரமான, நரகம்-நரகசதை, சேர்வது - அடை வது, அரிது - துர்லபம். (உக)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—(தாமுளரே) ஏத்தும் போது தானுண்டாகவேணுமேயென்னில்;

(தாமுளரே) இவன்தான் தன்னையுண்டாக்க வேண்டியிருந்ததோ? "வ-வ-ஸேவக-தாவு-ஹூநு ஹஸ்தவாஜாதிஸம்ய-தா। விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிது-ஜி-பூர்வமேவக்ருதாப்ரஹ்மந் ஹ ஸ்தபாதாதிஸம்யுதா। விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதும்"

அன்றே. (தம்முள்ளமுள்ளுளதே) தனக்குப் புறம்பன்றே ஹ்ரு தயம். (தாமரையின்பூவுளதே) இவனுடைய விபூதிக்குப்புறம்பே தேடிப்போகவேண்டாவே பூ. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே) ஏத்து கைக்குக்காலம் ஈஶ்வரனேயுண்டாக்கினனே. (வாமனித்யாதி) எல் லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனாய்த் தன்னுடைமையைப் பெறு கைக்கு அர்த்தியுமாயிருந்தவனுடைய ஐஶ்வர்யம் பொருந்தின திருவடிகளைவைக்க விலக்காத தொருதலையுமுடையரே. (செவ்வே அருநரகஞ்சேர்வதரிது) இப்படி உபகரணங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே நரகத்துக்கு நேர்வழிகிடையாது. (உக)

அரிய தெளி தாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றி முடித் தன்றே
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (உஉ)

ப-உ.—ஆற்றலால் - ஸர்வ சக்தியோகத்தால், மாற்றி - (சேத நனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை) வேறுபடுத்தி, பெருக - மிகவும், முயல் வாரை - யத்நம்பண்ணும் மஹாபுருஷரை, பெற்றால் - அடைந்தால், அரியது - துர்லபமான மோக்ஷம், எளிதாகும் - ஸுலபமாகும்; கரி யது - கறுத்தும், வெண் - வெளுத்த, கோட்டு - கொம்புகளையுடை யதுமான, ஓர் - அத்விதீயமான ; மால் - பெருத்த, யானை - ஆனை யானது, தண் - குளிர்ந்த, கோட்டு - மடுவின் கரையிலே, மா - ஶ்ரேஷ்டமான, மலரால், தாமரைப்பூவினால், தாழ்ந்தன்றே - அடி மைசெய்தன்றே, வென்றி - ஜயத்தை, முடித்து - முடித்தது (பெற் றது). (உஉ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(அரியது) ஸத்தை யேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருவானொரு ஸமாஶ்ரயணீயனைப் பெற்றால் எல்லாம் ஸுலபமிறே என்கிறது.

(அரியதெளிதாகும்) அரிதாவது-பகவல்லாபமும், பகவத்பஜந மும் • இவை இரண்டு மெளிதாகும். (ஆற்றலாலித்யாதி) இவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடுகிறதென்; எல்லாம் நாமே ஏறிட்டுக்கொ ண்டு செய்வோமென்பானொரு ஸர்வசக்தியைப்பெற்றால், ஸுலலா பம் நம்மதானபின்பு எல்லாவற்றையு மீஶ்வரன் பக்கலிலே விடுகிற

தென்; நாமே பஜிப்போமென்பானொரு அதிகாரியைப்பெற்றாலென்றுமாம். மேலிதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கரியதோரித்யாதி). கறுத்தவடிவையும் வெளுத்த கொம்பையுமுடைத்தான பெரிய ஆனை. (தண் கோட்டித்யாதி) கோட்டென்று கரையிலே என்கிறது. "தண்தோட்டுமாமலர்" என்று பாடமானபோது, இதழையுடைத்தான பெரிய புஷ்பத்தாலே என்கிறது. (மாமலரால் தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே) புஷ்பத்தைக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிந்தன்றோ ஆனைவென்றியை முடித்தது; விஜயத்தைப்பெற்றது அவன் ப்ரஸாதத்தாலேயன்றோ வென்கிறது. (உஉ)

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆற்றலால்மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - தன் மிடுக்காலே சேதநனிடத்திலே உண்டாகவேண்டும் அத்வேஷாதிமுதலான ப்ரயத்நங்களை யெல்லாம், மாற்றி, இவையெல்லாந் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு, பெருக - மிகவும் யத்நம்பண்ணு மீஸ்வரனைப்பெற்றால் என்னுதல்; தன் மிடுக்காலே ஈஸ்வரயத்நத்தை மாற்றி, மிகவும் ஸ்வயத்நம்பண்ணும் சேதநனைப்பெற்றாலென்னுதல். இத்தால் பக்திப்ரபத்திகளைச் சொல்லுகிறது. (தாழ்ந்தன்றே) தாழவில்லையென்று ப்ரபத்திபரம்; தாழ்ந்தன்றே என்று பக்திபரம். கரையிலே-மடுவின் கரையிலே. (உஉ)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால்
வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் - தாழ்ந்த
விளங் கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய், ஞாலம்
அளந்தடிக் கீழ்க்கொண்ட வவன். (உங)

ப-உ.—தாழ்ந்த - தொங்கியிருந்த, விளம்-(அஸுரனுன) விளாமரத்தினுடைய, கனிக்கு - பழத்தைக்குறித்து, கன்று - வத்ஸாஸுரனை, எறிந்து - வீசிப்போகட்டு, வேற்றுருவாய் - உதாரனுனதன் ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட யாசகரூபத்தை யுடையனுய்க் கொண்டு, ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, அடிக்கீழ் - திருப்பாதத்தின்கீழே, கொண்ட - ஸ்வீகரித்த, அவன் - அந்தஶ்ரியঃபதி, வரம் - அநுக்ரஹத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, தக்க - தகுந்த, வகைகளால் - ப்ரகாரங்களாலே, தாழ்ந்து - வணங்கி, வாழ்ந்து - இஷ்டத்தையடைந்து, கழிவாரை - மேன்மேல்ஸுகத்தை யாசைப்பட்டவர்களை, வாழ்விக்கும் - ரக்ஷிக்கும். (உங)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—தன்னை யாஶ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கித் தானும் ஸுலபனாமென்கிறது.

(தாழ்ந்தித்யாதி) வரங்கொண்டு - அவன் ப்ரஸாதத்தைக்கொண்டு, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறவகைகளாலே தாழ்ந்து - ஆஶ்ரயித்து, அதுதானே வாழ்வாகக் காலத்தைப் போக்குவாரை ரக்ஷிக்கும். ப்ரதிபந்தகஞ் செய்வதென்னென்னில் தாழ்ந்த விளங்கனிபட்டது படுமத்தனை. (தாழ்ந்தவித்யாதி) "வேற்றுருவாய்" என்கிறது - சிறுகாலைக் காட்டி பெரியவடிவைக் கொண்டளந்தது. ஶ்ரியஃபதியானவன் அர்த்தியாய் நின்றதென்றுமாம். பூமியையளந்து தன் திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டவன் வாழ்விக்கும். (உ௩)

அவன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளுங் கேடும்
அவன் கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான்-அவன்கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவரைமண் காரோதச்
சீற்றத்தீ யாவானுஞ் சென்று. (உ௪)

ப-உ.—நல் - ஸ்வாதீனமான, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! ஆர்-பூர்ணமான, அருளும்-க்ருபையினாலடையத்தக்க போகத்துக்கும், கேடும்-ஸம்ஸாரத்துக்கும், அவன் கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஶ்வரனே நிர்வாஹகன்கிடாய். ஐம்புலனாய் - ஐந்து இந்த்ரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், நின்றான் - இருக்கிறவன், அவன்கண்டாய் - அந்த ஶ்ரியஃபதிகிடாய். காற்று - வாயு, தீ - நெருப்பு, நீர் - ஜலம், வான் - ஆகாசம், கரு - பெரிய, வரை - மலை, மண் - பூமி, கார் - கறுத்த, ஓதம் - கடலை, சீற்றம் - கோபிக்கக்கடவ, தீ - படபாக்நி, இவைகளுக்கு, ஆவானும் - நிர்வாஹகனாவானும், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஶ்வரன்கிடாய். (ஆகையால்), சென்று-(அவனை) கிட்டி, (ஆஶ்ரயி). ()

வ்யா.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.—(அவனித்யாதி) ஸம்ஸார ப்ரவர்த்தகனுமவனே என்கிறது. "ஜாயேவயேவ்ருவஜ்யேஜே ஜாயாஜேதாம்தாஜிதே - மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம்தரந்திதே" என்கிறபடியே அவனைப்பற்றி ஸம்ஸாரபந்த மறுக்கவேணுமென்கிறது. "காரோதச்சீற்றத்தீ" என்று (஬ഖ൭ൈ) படபையைச்சொல்லுகிறது. (உ௪)

அரு.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (ஆரருளும்) "வடியித-ஂஉயாேநஉநாஃ - கடயிதுந்தயமாநமநா:" என்கிறபடியே, போக மோக்ஷசூந்யராயிருக்கிற சேதநனைக் கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்துபோக மோக்ஷபாகிகளாக்குகை ஆரருள்; கேடு - மஹாப்ரளயம். இவை இத்தனைக்கும் நிர்வாஹகனுகையாலே, சென்று - அவனைக்கிட்டி - உஜ்ஜீவியென்று க்ரியை அத்யாஹார்யம். (உச)

சென்ற திலங்கைமேல் செவ்வே தன் சீற்றத்தால்
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் - நின்றதுவும்
வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (உரு)

ப-உ.—விண்ணவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, வாய் - வாக்கினுலே, ஓங்கு - ஸ்துதிக்கப்பட்ட, தொல் - ஸ்வாபாவிகமான, புகழான் - கீர்த்தியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், வந்து - அவதரித்து, செவ்வே - நேராக, சென்றது - நடந்தது, இலங்கைமேல் - லங்கையிலே; தன் - தன்னுடைய, சீற்றத்தால் - கோபத்தினுல், கொன்றது - முடித்தது, இராவணனை - ராவணுஸுரனை; கூறுங்கால் - பேசப்புக்கால், நின்றதுவும் - நின்றருளினதும், வேய் - மூங்கில், ஓங்கு, வளர்ந்திருக்கிற, தண் - குளிர்ந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, வேங்கடமே - திருமலையிலே. (உரு)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.— (சென்றதித்யாதி) உத்பத்யாதிகளேயோ ? உத்பங்கங்களானுல் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவானுமவனென்கிறது.

(சென்றதிலங்கைமேல்செவ்வே) ஸங்கல்பத்தாலன்றியே நேரே கால்நடையே லங்கையிலே நடந்தது. (தன்சீற்றமித்யாதி) கோபம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தானே கோபத்தின் வழக்காய் முடித்தது ராவணனை. (கூறுங்கால்)பேசுங்கால். (விண்ணவரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் ஸ்துதிக்கப்படா நின்ற பழைய புகழையுடையவன். கீழ்ராமாவதாரமாகையாலே ராவண வதஸமநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகளாலே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவனென்றுமாம். .(விண்ணவர்தம்வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து நின்றதுவும் வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானவர்களிழக்க

வொண்ணுதென்று அவர்கள் விரோதியைப்போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்றது. (உரு)

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—* சாபம் - வில்லு. வில்லிருக்கச் செய்தேயும் கோபத்தாலே கொன்றுனென்றபடி. (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம்
ஐந்துமகத் தடக்கி யார்வமாய் - உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த
படியமரர் வாழும் பதி. (உசூ)

ப-உ.—வழி - ஸந்மார்க்கத்துக்கு, நின்ற-விரோதியாயிருக்கிற, ஐம்பூதம் - பஞ்சபூதங்களையும், ஐந்தும் - பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், அகத்து - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி - அமைத்து, ஆர்வமாய் - ப்ரீதியுடையராய்க்கொண்டு, அவனை-அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, வந்தித்து-ஆஸ்ரயித்து, உந்தி-முற்கோலிவந்து, படி-ஆஸ்ரயிக்கும்படி, அமரர் - (ப்ரஹ்மாதி) தேவர்களுக்காக, வேலையான் - திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன், பண்டு - அநாதியான, அமரர்க்கு - தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு, ஈய்ந்த-கொடுத்தது, படி - பூமியிலுள்ள, அமரர் - தேவதைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழும் - வாழுகிற, பதி - திருமலை. உசூ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தாறும்பாட்டு.—(வந்தித்து) திருமலை ப்ரஸ்துதமாகையாலே, பின்னையுந்திருமலைக்குள்ளே ப்ரஸ்துதஞ் சொல்லுகிறது.

(வழிநின்ற வித்யாதி) பகவத்ப்ராப்தி விரோதியானபூதங்களைந்தையும் அவித்து. (ஆர்வமாய்)அபிநிவேசத்தையுடையராய். (அவனை வந்தித்து)அவனையாஸ்ரயித்து. (உந்திப்படியமரர்வேலையான்) * ஊஹஹேஷிகயா - அஹமஹமிகயா - ப்ரஹ்மாதிகளாஸ்ரயிக்கத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவன். (பண்டமரர்க்கீந்த) நித்யஸூரிகளுக்குப் பரிசில் கொடுத்தது. படி - பூமி, (படியமரர்வாழும்) பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழுகிறதிருமலை. (உசூ)

அரு.—இருபத்தாறும்பாட்டு.—அவனை வந்தித் திருக்கிறபடியமரர்வாழ்வுறே; பதியானது - திருமலையானது. உந்திப்படியமரர்

* இந்த பதம் வ்யாக்யாநத்தில காணவில்லை,

வேலையான் - திருப்பாற்கடல்நாதன். நித்யஸூரிகளுக்கு உபகார மாகக்கொடுத்தது. (உசு)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி - கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே
மால்தேடி யோடும் மனம். (உஎ)

ப-உ.—பதி - திருமலையிலே, அமைந்து - பொருந்தி, நாடி - வி சாரித்து, பருத்து - வ்யாபித்து, எழுந்த-கிளம்பின, சிந்தை - மநோ ரதத்தையுடைத்தாய், மதி - சந்த்ரனை, உரிஞ்சி - கிட்டி, வான்-ஆகா சத்துக்கு, முகடு - உச்சியான (அண்டபித்தியை), நோக்கி - பார்த் து, மால் - பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை, தேடி - ஆராய்ந்து, ஓடும்- செல்லுகிற, மனம் - மநஸ்ஸானது, கதிமிகுத்து - சீக்ரகமநத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு, அம் - அழகிய, கோல் - கொம்பை, தேடி- ஆராய்ந்து, ஓடும் - செல்லுகிற, கொழுந்ததேபோன்றதே - கொடி போலிராநின்றதே. (உஎ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(பதியமைந்து நாடி) கீழ்திருமலையில் நின்றபடியைய நுஸந்தித்தார். அங்குநினைத்த பரி மாற்றங் கிடையாமையாலே நினைத்தபடிபரிமாறலாம் பரம பதத்தி லிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடாநின்றதென்னெஞ் சென்கிறார்.

(பதியமைந்தித்யாதி)திருமலையிலே பொருந்தியாராய்ந்து விஸ் த்ருதமாய்க் கிளர்ந்த மநோரதத்தையுடைத்தாய். (மதியுரிஞ்சி) சந்த்ரனைக்கடந்து - (வான்முகடுநோக்கி) அண்டபித்தியை நோக்கி. (மால் தேடியோடும் மனம்)கரைகட்டாக்காவேரிபோலே ஸர்வாதிக னை ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடியோடாநின்ற நெஞ்சு. (கதிமிகுத்தித் யாதி) வேகத்தையுடைத்தாய் - அழகிய தோர்கொம்பைத்தேடா நி ன்ற கொடிபோன்றிருந்தது. "கதிர்" என்று பாடமான போது, ஒளி யையுடைத்தானகொடி. (உஎ)

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(கதிமிகுத்து) கதி - கதியாய், வேகம் மிக்கென்றபடி. (உஎ)

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்
நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான் - எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனெனப் படுவான், முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன். (உஅ)

ப-உ.—எனைப்பலரும்-பூஜ்யரெல்லாரும், தேவாதிதேவன்-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான பெரியவன்; எனப்படுவான்-என்றுசொல்லப்படாநிற்பனையும், மா-பெரிய, கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளிகொண்டவனையும், முன்னொருநாள் - முன்பொருகாலத்தில், மா - குதிரையான கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கிண்ட - பிளந்த, மகன் - சிறுபிள்ளையாயும், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நினைப்பரிய - நினைக்கைக்கு அஸாத்யமாய், நீள் - விசாலமான, அரங்கத்து - கோயிலில், உள்ளான் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனையும், வேங்கடத்தான்-திருமலையை ஸ்தாநமாகவுடையனுமானவன், மனத்து - (என்) நெஞ்சிலே, உள்ளான் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறான். (உஅ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(மனத்துள்ளான்) இவர் அவன்பிரியாதநிலத்தைவிரும் பப்புக்கவாறே அவனிவருடைய மநஸ்ஸையே விரும்பாநின்றானென்கிறது.

(எனைப்பலருந் தேவாதி தேவனெனப்படுவான்) விவக்ஷிதரெல்லாம் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியென்ன ப்ரஸித்தனானவன், ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து க்ருஷ்ணனாயவதரித்து விரோதிநிரஸநம்பண்ணி வருவதுபோவதாகவொண்ணாதென்று திருமலையிலே வந்து நின்ற தேவாதி தேவன், என்றும் பரிச்சேதிக்கப் போகாத பரப்பையுடைத்தான கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், என்னெஞ்சை விரும்பிப்புறம்புபோகிறிலன். (உஅ)

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—எனை - எனையர், பூஜ்யர் - நினைப்பரிய, அவனுக்கும் உள்ளுக்கும் விசேஷணம். (உஅ)

மகனைக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய கொங்கை
அகனா வுண்பனென் றுண்டு - மகனைத்தாய்
தேறாத வண்ணம் திருத்தினாய் தென்னிலங்கை
நீறாகவெய் தழித்தாய் நீ. (உகூ)

ப.உ.—தென் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, இலங்கை - லங்கையை, நீருக - சாம்பலாம்படி, எய்து - அடித்து, அழித்தாய் - நாசம்செய்தவனே! நீ - நீ, மகனாக-புத்ரனாக, கொண்டு - ஸ்நேஹம்பண்ணி, எடுத்தாள் - எடுத்த பூதனையினுடைய, மாண்பாய - அழகிய, கொங்கை - முலையை, அகன் - வயிறு, ஆர - நிறையும்படி, உண்பன் - அமுதுசெய்வேன்; என்று - இப்படி நினைத்து, உண்டு - அமுது செய்து, மகனை - பிள்ளையான உன்னை, தாய் - மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, தேருந்தவண்ணம் - விஸ்வஸியாதபடி, திருத்தினாய் - சிக்ஷித்தாய். (உ௯)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(மகனாக) க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதிலேசுழியாறுபடுகிறார்.

(மகனித்யாதி)பிள்ளையாக வெடுத்துத் தாயார்ஓசழக்காக வெடுக்குமாப்போலே எடுத்து நஞ்சாலே நிறைந்தத்தைப் பாலாலே நிறைத்ததாகப்பண்ணி அத்தாலே தர்சநீயமான கொங்கையை. (அகனித்யாதி) அவள்நிலையிறேயிவனது. அவள்முலைகொடுத்தல்லது தரியாளாய்நின்றாற்போலே இவனுமுண்டல்லது தரியானாய் வயிறாரவுண்பனென்றுண்டு. (மகனித்யாதி) மகனென்றாலும் தாயென்றாலும் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலும் யசோதைப் பிராட்டி பக்கலிலும் நிற்கும்; புத்ரஸ்நேஹமென்றால் சக்ரவர்த்தி பக்கலிலே கிடக்குமாப்போலே. அவனும் விரும்பி முலையுண்ணாநிற்க இவளும் விரும்பி முலைகொடாநிற்கிலும்.பூதனைமடியிலேயிருந்தானாகக்கொண்டு துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியாகத்தாயாரைத் தொட்டுவிட்டாய்.(தென்னிலங்கை.) ஒருதாயாரை மார்பிலேகையைவைத் துறங்கும்படி பண்ணின நீ. "கீர்த்திர்யஸ்ய தாம்பதாகாம் யோலோகே ப்ரமயதி ப்ரபு:। கிம் நாம துர்லபம் தஸ்ய - கீர்த்திபூதாம்பதாகாம் யோலோகேப்ரமயதிப்ரபு:। கிந்நாமதுர்லபம் தஸ்ய" என்று சொல்லும்படிபண்ணினநீ - பருவம் நிரம்பிஆயுதஶ்ரமங்களும் பண்ணிச் செய்தாய். பருவம்நிரம்புவதற்கு முன்னே இச்செயலைச் செய்தாயென்று. (உ௯)

அரு.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—மாண்பு - அழகு. அகம் உள்ளாய்-வயிறார. (தேருந்தவண்ணம்) தன் மடியிலேயிருக்கச்செய்தேயும் பூதனைமடியிலே யிருக்கிறானாக அதிசங்கை பண்ணும்படி செய்தாயென்றபடி - ராவணவதம் பருவம் நிரம்பினபின்பு செய்த

செயலாகையாலே அவள் நிர்ப்பரையாளுள். பெருமாள் விஜயகீர்த்தி முதலான குணங்களையுடையரா யிருப்பரோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார். (கீதி-௯-௭.தாழ் - கீர்த்திபூதாம் இத்யாதி). நீருகவெய்தழித்த நீ தேருதவண்ணந்திருத்தினுய் என்றந்வயமாக்கி அருளிச் செய்கிறார் (பருவம் நிரம்பியித்யாதி). (௨௯)

நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் - நீயன்று
கா ரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை
பேரோத மேனிப் பிரான். (௩௦)

ப-உ.—பேர் - பெரிய, ஓதம் - ஸமுத்ரத்தோடொத்த, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, பிரான் - உபகாரகனுன, நீண்ட - அபரிச்சிந்நனுன, திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே ! அன்று - (இந்த்ரன் நோவுபட்ட) அக்காலத்தில், நீ - நீ, உலகு - லோகத்தை, அளந்தாய் - ஆக்ரமித்தாய் : அன்று - ப்ரளயகாலத்தில், நீ - நீ, உலகு - பூமியை, இடந்தாய் - (அண்டபித்தியில் நின்றும்) பிரித்தெடுத்தாய்; அன்று - (இந்த்ரனை தூர்வாஸமுனிசபித்த) காலத்தில், நீ - நீ, முன் - முன்னே, கார் - கறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்து - மதநம்பண்ணி, பின் - பின்பொருகாலத்தில், மா - பெரிய, கடலை - ஸமுத்ரத்தை, அடைத்தாய் - (அணையினுல்) தடுத்தாய்; என்பர் - என்று (வைதிகர்) சொல்லுவர்கள். ஆல் - ஆச்சர்யம். (௩௦)

வ்யா.—அவ.—முப்பதாம்பாட்டு.—(நீயன்று) எல்லார்தலையிலும், ஒக்கத்திருவடிகளைவைத்த அவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(நீண்டதிருமாலே நீயன்றுலகளந்தாய்) அபரிச்சேத்யனுய் ஸ்ரியஃபதியான நீ பெருது பெற்றாற்போலே பூமியையளந்தாய். (நீயன்றித்யாதி) அதுக்கடியாக பூமியையிடந்தாய். (பேரோதமேனிப்பிரான் நீ அன்றுகாரோத முன்கடைந்து மாகடலைப் பின்னடைத்தாய்) பெரியகடல் வெள்ளம்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவை யுடையையாய் உபகாரகனுனநீ, கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தான கடலைமுற்படக் கடைந்து அது தன்னைப் பின்படைப்பதும் செய்தாய். "பேரோதமேனிப்பிரான்" என்று கடைகிறபோது ஒருகடலை யொருகடல் நின்று கடைந்தாற்போலே யிருக்கை. (௩௦)

பிரானென்று நாளும் பெரும்புலரி யென்றும்
குராநற் செழும்போது கொண்டு - வராகத்
தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டீர்
மணியுருவங் காண்பார் மகிழ்ந்து. (௩௧)

ப-உ.—பிரானென்றும்-ஸ்வாமியே! என்றும், நாளும் - (பாழாய்க் கழிந்த) தினத்திலும், பெரும் - அழகிய, புலரியென்றும் - விடிவு (உண்டாவதே!) என்றும், (ஆதரத்துடன்), குரா - குராவென்னும் காட்டுமரத்தினுடைய, நல் - அழகிய, செழும் - பெருத்திருக்கிற, போது - புஷ்பத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, வராகம்-பன்றியோடுஸத்ருஸமாய், அணி - அழகியதாயிருக்கிற, உருவன் - திருமேனியையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணியுமவர்கண்டீர் - ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள்கிடீர், மணி - ரத்நம்போல் ஶ்லாக்யமான, உருவம்-விக்ரஹத்தை, மகிழ்ந்து - உகந்து, காண்பார் - ஸாக்ஷாத் கரிப்பர்கள். (௩௧)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தோராம்பாட்டு.—(பிரானென்றும்) தன்னையே வணங்கும்படி பண்ணினவனையும் வணங்குகைக் கீடானகாலத்தையுங் கொண்டாடுகிறார்.

(நாளும் பிரானென்றும்) கைகழிந்துபோன வென்னைத் தன் பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணுவித்து ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரகனென்றும். (பெரும்புலரியென்றும் குராநற்செழும்போதுகொண்டு) குராவினுடைய நன்றாய்ச்செவ்வியை யுடைத்தானபூவைக்கொண்டு. (வராகத்தித்யாதி) இன்னபுஷ்பங் கொண்டென்னை யாஶ்ரயிக்க வேணுமென்றிராதே, காட்டில் புஷ்பத்துக்கு ஸஜாதீயமான வடிவையுடையவன் திருவடிகளைப் பணியுமவர்கள். (மகிழ்ந்துமணியுருவங் காண்பார்) பலத்துக்கு பலமிறே. "ஸுஸம்க்ஷத்ருவ்யய - ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்" என்கிறபடியே ஸாதநதசையிலே இனிதாயிருக்கை. (௩௧)

அரு.—முப்பத்தோராம்பாட்டு.—"புலரி" என்று நாளாய், பெரும்புலரியென்று கொண்டாட்டம். (௩௧)

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே, மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி - மகிழ்ந்த

தழலாழி சங்க மவை பாடி யாடும்
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து. (௩௨)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே! சிந்தை - மநஸ்ஸு, துணிந்து - த்யாநத்தில் ஒருப்பட்டு, மகிழ்ந்தது - ப்ரீதியையடைந்தது; மற்றும்-வேறானவாகிந்த்ரியமும், உன்-உன்னுடைய, பாதமே-திருவடிகளையே, போற்றி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, அழல் - (சத்ருக்கள் மேல்) நெருப்புவீசுகிற, ஆழி - சக்ரம், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், அவை - அவ்விரண்டுகளை, பாடி - காநம்பண்ணி, மகிழ்ந்தது-ஸந்தோஷித்தது. ஆகம் - சரீரமானது, ஆடும் - நர்த்தநம் செய்கையாகிற, தொழில் - வ்யாபாரத்திலே, சூழ்ந்து - வ்யாபரித்து, மகிழ்ந்தது - உகந்தது. (௩௨)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(மகிழ்ந்தது) இவ்விஷயத்தில் நீர்செய்ததென்னென்னில்; மநோவாக்காயங்களங்கே ப்ரவணமாயிற்றென்கிறார்.

(திருமாலே சிந்தைசூழ்ந்து துணிந்து நின்பாதமேபோற்றி மகிழ்ந்தது) என்னுடைய மநஸ்தத்வம், மநோரதித்து-அத்யவஸித்து. ஸ்ரியஃபதியானவனுடைய திருவடிகளைப்போற்றி மகிழ்ந்தது. (மற்றும்) என்றது-வாக்கும்என்றபடி. (மகிழ்ந்ததழலாழிசங்கமவைபாடி) மிகவும் ப்ரதிபக்ஷத்திலே அக்நியுமிழாநின்ற திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்பாடி மகிழ்ந்தது. ஆகம் ஆடுகையாகிறதொழிலிலே மகிழ்ந்தது. மகிழ்கையே தொழிலாயிற்று. (௩௨)

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—மற்றும் - மநஸ்ஸுக்குமற்றான-அநந்தரமான வாக்குமென்றபடி. (௩௨)

துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல், அங்கம்
அணிந்தவன்பே ருள்ளத்துப் பல்கால் - பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங்கடவனையே
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை. (௩௩)

ப-உ.—சிந்தை - மநஸ்ஸானது, துழாயலங்கல் - திருத்துழாய் மாலையை, அங்கம்-திருமேனியில்,அணிந்தவன் - பூண்டவனுடைய, பேர்-திருநாமங்களை, உள்ளத்து - த்யாநிக்க, துணிந்தது - நிச்சயித்

தது; அங்கம் - சரீரமானது, பலகால் - ஸர்வகாலமும், பணிந்ததுவும் - ஆஸ்ரயித்ததும்; வேய் - மூங்கில்களாலே, பிறங்கு - நிறைந்திருக்கிற, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, விறல் - பெருமையையுடைய, வேங்கடவனையே - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவனையே; வாய் - வாக்கு, திறங்கள் - (அவனுடைய) ஸ்வபாவங்களை, சொல்லும்வகை - சொல்லும் ப்ரகாரத்திலே, துணிந்தது - அத்யவஸித்தது. (௩௩)

வ்பா.—அவ.—முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(துணிந்தது) மகிழ்ந்த மாத்ரமேயோ வேறொருவிடத்துக் சாகாதபடியாயிற் றென்கிறார்.

(துழாயலங்க லங்க மணிந்தவன் பேருள்ளத்துப்பலகால் சிந்தை துணிந்தது) திருத்துழாய்மாலையைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனுடைய பேரைப் பலகாலு முள்ளுகையிலே சிந்தைதுணிந்தது. (அங்கம்பணிந்ததுவும் வேய்பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே) சரீரம் பணிந்ததுவும், திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையே. (வாய் திறங்கள் சொல்லும்வகை துணிந்தது) வாக்கானது அவனுடைய திறங்களைச்சொல்லுகையிலே துணிந்தது. (௩௩)

வகையா லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம்
புகையால் நறுமலரால் முன்னே - மிகவாய்ந்த
அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு
என்பாக்கி யத்தா லினி. (௩௪)

ப-உ.—வகையால் - (அழகு - சேஷ்டைமுதலான) ப்ரகாரங்களாலே, முன்னே - முற்காலத்தில், அவனி - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, அளந்தாய்-ஆக்ரமித்தஉன்னுடைய, பாதம்-திருவடிகளை, புகையால் - தூபத்தினால், நறு - அழகியதான, மலரால் - பூவினால், மிக - அதிகமாக, வாய்ந்து - கிட்டி, அன்பாக்கி - ப்ரீதியையுடையேனாகச் செய்துகொண்டு, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, இனி-இதுமுதலாக, என் - என்னிடத்தில்பண்ணின, பாக்கியத்தால் - உன்னுடைய கடாக்ஷமாகிற புண்யத்தினாலே, உனக்கு-உனக்கு, அடிமைப்பட்டேன்- கைங்கர்யம்செய்யுமவனானேன், (௩௪)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(வகையால்) உன் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படும்படி நீயே முன்னே க்ருஷிபண்ணினுயென்கிறது.

(வகையித்யாதி) ராவணனேபாதி வத்யனுயிருக்க மஹாபலியும் இவன்பக்கல் ஔதார்யகுணங் கிடக்கையாலே அவனுந் தன்னதாக்கித் தருவனுனன்; நாமும் பூமியையவனதாக்கிக் கொள்ளுவோம்; ஆஶ்ரயித்த இந்த்ரனும் தன் கார்யம்பெறுவான்; என்கிறவகைகளாலே அவனியிரந்தளந்த வுன் திருவடிகளை. (புகையால் நறுமலரால்) உன் திருவடிகளைப் புகையால் நறுமலரால். (மிகவாய்ந்த வன்பாக்கியேத்தி யடிமைப்பட்டேன்) புஷ்பாத் யுபகரணங்களைக்கொண்டு மிக்க வன்பையுடையேனுய் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்டேன். (இனி என் பாக்கியத்தால்)இப்போது என்னுடைய ஸுக்ருதத்தாலே. இஸ்ஸுக்ருதத்துக் கடியாக முன்னே பூமியை யளந்து க்ருஷிபண்ணிவைத்தாய். (௩௪)

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—இப்படி யடிமைப்படும்படி அவநியளந்தாயென்றந்வயம். (வாய்ந்த) வாய்கை-உண்டாகை.(௩௪)

இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற
இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய் - இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நின்பெருமை வேட்பரேல்
சேமநீ ராகுஞ் சிறிது. (௩௫)

ப-உ.—எந்தாய்-என்னுடைய ஸ்வாமியே! காமம் . (சப்தாதி) விஷயங்களை, இனிதென்பர் - போக்யங்களென்று சொல்லுவர்கள்; தண்ணீர் - ஜலம், அதனிலும் - அதைக்காட்டிலும், ஆற்ற - மிகவும், இனிது - போக்யம், என்பர் - என்று சொல்லுவர்கள்; காமம்-விஷயங்களையும், நீர் - ஜலத்தையும், இனிதென்று - போக்யமென்று, வேளாது - ஆசைப்படாமல், நின் - உன்னுடைய, பெருமை-அதிசயத்தை, சிறிது - அல்பம், வேட்பரேல் - ஆசைப்படுவர்களேயானுல், சேமம் - (அது) ரக்ஷகமான, நீராகும்-ஸ்வபாவமாகும்.(௩௫)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(இனி தென்பர்) இவ்விஷயங்கிடக்க சப்தாதிவிஷயங்கள் இனிதென்றிருப்பதே! என்று வெறுக்கிறுர்.

(காமமினிதென்பர்) காமத்தையு மழகியதென்பர். "என்பர்" என்கிறத்தாலே தமக்கிதிலன்வய மின்றிக்கே இருக்கிறபடி. காமதந்த்ரம் போமவர்கள் காமதந்த்ரத்தையினிதென்று சொல்லுவார்கள். (அதனிலுமித்யாதி) காமத்திலும் மிகவினிது தண்ணீரென்று சொல்லாநிற்பர்கள். விரக்தர்க்கும் வேணுமிறே தண்ணீர். "ஆபஏவஹிஸுமநஸ: - ஆப ஏவஹிஸுமநஸ:" என்கிறபடியே விரக்தரோடு அவிரக்தரோடு வாசிபறத் தண்ணீரில் வந்தால் எல்லாரும் ஸுமநஸ்ஸுக்களாயிருப்பர்கள். (எந்தாய்) இவருடைய தண்ணீருங் காமமும், "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் - வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" உண்ணுஞ் சோறு" இத்யாதிவத். (இனிதென்று காமநீர்வேளாது சிறிது நின் பெருமை வேட்பரேல் சேமநீராகும்) பாக்யஹாநி யடியாகவிறே அதஸ்மிந் தத்புத்திபண்ணி சப்தாதிவிஷயங்களிலே ருசிபிறப்பது; ஸ்வபாவத: இனிமை யின்றிக்கேயிருக்கிலும் காமத்திலுந் தண்ணீரிலுமாசைப்படாதே உன்னுடைய குணங்களிலே அல்பமாசைப்படுவராகில் ரக்ஷையேஸ்வபாவமாம். "ஸ்ம்ருதிநாஶாத் புத்திநாஶ: - புத்திநாசாத்ப்ரணஶ்யதி" என்கிறபடியே சப்தாதிகளிலாசை விநாசத்தைப் பலிப்பிக்கும் "மித்ரபாவேந - மித்ரபாவேந" என்று பகவத்விஷயத்திலே போலியான வாசையுண்டாகில், "நத்யஜேயம் கதஞ்சந - நத்யஜேயங்கதஞ்சந" என்றிருக்குமவன். எல்லாவாசை யுண்டாகிலும் கிடையாது சப்தாதிகள். ஓரடிவர நிற்கில் அவனதேயாம் பகவத்விஷயம். (௩௫)

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—ஸுமநஸ்ஸுக்களாகை - அபேக்ஷிதராகை. (௩௫)

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க ணெய்தும்
அறியாருந் தாமறியா ராவர் - அறியாமை
மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்தமாயனென்
றெண்கொண்டென் னெஞ்சே யிரு. (௩௬)

ப-உ.—சிறியார் - க்ஷுத்ரர்களால் நினைக்கப்பட்ட, பெருமை - (தங்களுடைய) உத்கர்ஷமானது, சிறிதின்கண் - க்ஷுத்ரனுகையில், எய்தும் - சேர்த்துவிடும்; அறியாரும் - (க்ருத்யாக்ருத்யங்களை) அறியாதவர்களும், தாம் - தாங்கள், ஆறியாராவர் - புத்தி சூந்யர்களாயே

ஆவார்கள்; என் - என்னுடைய, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! அறியாமை - (ஒருவருக்கும்) தெரியாமல், மண் - பூமியை, கொண்டு - இரந்து கொண்டு, மண் - பூமியை, உண்டு - அமுதுசெய்து, மண் - பூமியை, உமிழ்ந்த - வெளிப்படுத்தின, மாயனென்று - அத்புதவ்யாபாரங்களையுடையவ னொருவனுண்டென்று, எண்கொண்டு - நினைத்து, இரு-ஸ்திரப்படு. (௩௬)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—(சிறியார்) ப்ரமிப்பார் ப்ரமிக்கிறார். நீ இவ்வர்த்தத்தை புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(சிறியாரித்யாதி) தாங்களை சிறியராயிருந்து வைத்துத் தங்களைச்சொல்லும் பெருமை ஸ்வரூபத்திலே நிற்கும். (அறியாருமித்யாதி) அவ்விடத்திலே தமக்கு மிடையில்லை. (அறியாமையித்யாதி) நெஞ்சே! நீ பெரியார்கோடியிலேயிரு. "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை" என்னும்படி யொருவனேயென்கிறது. "ஸாஸ்வத: - மாசுச:" என்னும்படியே. (௩௬)

அரு.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—ப்ரமிக்கை - விஷயங்களிலும் தேவதாந்தரங்களிலும் இரண்டுக்கு மநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தாங்களே இத்யாதி). தேவதாந்தரந்தான் ப்ரஹ்மாதிகள் அஹங்காரத்தாலே பார்ப்பாரைப்போலே பெருக்க நினைத்திருந்தாலும் க்ஷேத்ரஜ்ஞருமாய், அத ஏவ கர்மவஸ்யருமான தங்கள் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்றபடி. விஷயங்களானபோது தேஹாத்மாபிமானிகளாய்த் தங்களையும் விஷயங்களையும் போரப்பொலியப்பெருக்கநினைத்திருந்தார்களேயாகிலும், அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்கிற தங்களுடையவும் விஷயங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்றபடி. (அறியாருந்தாமறியார்) இவற்றைப் பற்றுமவர்கள் அஜ்ஞராமிடத்திலருமையில்லை. அஜ்ஞரேயென்றபடி தமக்கு மிடையில்லை—. தங்களுடைய அஜ்ஞதைக்கு அருமையில்லை. அறியாமைமண் - மஹாபலியறியாமல் பின்னிற்பாண. (௩௬)

இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் - பொருந்தியநின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் - பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு. (௩௭)

ப-உ.—இரும் - பரந்தும், தண் - குளிர்ந்துமிருக்கிற, கமலத்து - நாபீகமலத்தினுடைய, இரு - விசாலமான, மலரின் - பூவினுடைய, உள்ளே - மத்யத்திலே, திருந்து - ஸமர்த்தனான, திசைமுகனை - நான்குமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவை, தந்தாய் - (ஸ்ருஷ்டித்துக்) கொடுத்தவனே! பொருந்திய - இணைந்திருக்கிற, நின் - உன்னுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, பணியாவேல் - வணங்காமல்போனால், எமக்கு - எங்களுக்கு, எல்லாம் - ஸமஸ்தமான, பல்பிறப்பும் - அநேக ஜந்மங்களும், ஏதங்கள் - துக்கரூபங்களாகும். (வ்யர்த்தமாகும்). (௩எ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இருந்தண்) சரண்யனைப்பற்றி யாஶ்ரயியாவாகில் ஜந்மங்களெனக்குதுக்கமென்கிறார்.

(இருந்தணித்யாதி) ப்ரஹ்மாவுக்கிருக்கப் பரப்புபோந்து குளிர்ந்து விலக்ஷணமான பூவினுள்ளேஸ்ருஷ்டிக்கவும் ப்ரமித்துப்போய் கேட்டுவரவும் வேண்டாதபடி தானே ஸமர்த்தனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவன் பொருந்திய உன்திருவடிகளையேத்திப் பணியாவாகில். (எனக்குப் பல்பிறப்பெல்லா மேதங்கள்) பல ஜந்மங்களையும் நீ பண்ணுவிக்கிறது ஒன்றல்லாவொன்றாகவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாமென்று. “ஏதங்கள்” என்கிறது—புருஷபேதங்கள்தோறும் துக்கங்களும் பேதித்திரேயிருப்பது. ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - நீ நினைத்தபடியன்றாகில் அப்புருஷர்களுக்கெல்லா முண்டான துக்கங்களெனக் கொருவனுக்குமுண்டாம். ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தாயென்கிறவித்தாலே சரண்யனென்கிறது. “யோப்ரஹ்மாணம்விதயாதிபூர்வம் - யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்” “முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம்ப்ரபத்யே - முமுக்ஷுர்வைசரண மஹம்ப்ரபத்யே” என்கிறபடியே. (௩எ)

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—ஏதம் - துக்கம். துக்கந்தான் ஜந்மாநுகுணமான துக்கமாகையாலே துக்கபேதத்தாலே புருஷபேதமும் தோற்றுமென்றபடி. இந்த ஜந்மத்திலே யாஶ்ரயியாவிட்டால் முன்புள்ள ஜந்மங்களும் வ்யர்த்தமாகையாலே அந்த துக்கங்களெல்லா மிப்போ தோற்றுமென்கை. இப்போதாஶ்ரயமுண்டாகில் அந்த ஜந்மங்களும் ஸபலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. அப்புருஷர்கள்—அந்தந்த ஜந்மவிசிஷ்டரான புருஷர்கள். (௩எ)

எமக்கென் றிருநிதிய மேமாந் திராதே
தமக்கென்றும சார்வ மறிந்து - நமக்கென்றும்
மாதவனேயென்னும் மனம்படைத்து, மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினு லோத்து. (௩௮)

ப-உ.—இருநிதியம் - தனக்கும் பிறர்க்குமான இருவருடைய தநத்தை, எமக்குஎன்று - நமக்குவேணும் என்று, ஏமாந்து - ப்ரமித்து, இராதே - இராமல், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்றும - ஸர்வ காலமும்,சார்வம் - ரக்ஷகம் (இதுவேஎன்று), அறிந்து-தெரிந்துகொண்டு, நமக்கு - நமக்கு, என்றும - எக்காலத்திலும், மாதவனே - ஸ்ரியஃபதியே, என்னும் - (ஆஸ்ரயணீயன்) என்கிற, மனம் - சிந்தையை, படைத்து - உடையராய்க்கொண்டு, மற்று - அதுக்குமேலே, அவன் - அந்த ஸ்ரியஃபதியினுடைய,பேர்-திருநாமங்களை, நாவினல்-வாக்கினல், ஓதுவதே - சொல்லுவதே, ஓத்து - அத்யேதவ்யமான வேதம். (௩௮)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(எமக்கென்று)அர்த்தத்தைப் புருஷார்த்தமாக புத்திபண்ணியிராதே ஸ்ரியஃபதியை யாஸ்ரயித்திருவென்கிறார்.

(எமக்கித்யாதி) கழஞ்சு பொன்னுண்டென்றறிந்து ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றி நிர்ப்பரராயிருப்பாரைப்போலேயிராதே. (தமக்கித்யாதி) தமக்கு நித்யமான ஆஸ்ரயமென்றறிந்து.(நமக்கித்யாதி) நமக்கென்று மநுபாவ்யன் ஸ்ரியஃபதியென்னும் நெஞ்சைப்படைத்து அம்மிதுநத்துக்கு வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லுகை வாகிந்த்ரியத்துக் கோத்தாவது. (௩௮)

ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே, உத்தமன்பேர்
ஏத்தும் திறமறிமி னேழைகாள் - ஓத்ததனை
வல்லீரேல் நன்றதனை மாட்டீரேல், மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. (௩௯)

ப-உ.—ஏழைகாள் - வேததாத்பர்ய மறியாதவர்களே! ஓத்து அதனை - வேதத்தின் அர்த்ததத்தை, வல்லீரேல் - அறிய ஸமர்த்தர்களானால், உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கிற. திறம் - ப்ரகாரமான, இத்தனையே - இவ்வளவே, ஓத்தின் - வேதத்தினுடைய, பொருள் - அர்த்தங்களில்,

முடிவு - நிஷ்க்ருஷ்டாம்சம் (என்றும்), அதனை - அந்த வேதார்த்தத்தை, நன்று - செவ்வையாக, மாட்டீரேல் - அறியமாட்டீர்களாகில், மாதவன் - ஸ்ரிய:பதியினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, சொல்லுவதே - உச்சரிக்கையே, ஓத்தின் - வேதத்தினுடைய, சுருக்கு - ஸங்க்ஷேபித்துச்சொன்ன வர்த்தம் (என்றும்), அறிமின் - அறியுங்கோள். (௩௯)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (ஓத்தின்பொருள்) இந்த்ராதிகளையும் ஆஸ்ரயணீயராகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, நீரும் ப்ராமாணிகராயிருந்து லக்ஷ்மீபதியையே ஸமாஸ்ரயணீயனென்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; உங்களுக்கு அபிதாந வ்ருத்தியேயாய் தாத்பர்யஜ்ஞாந மில்லாமையாலேசொல்லுகிறீர்கோள்; தாத்பர்யஜ்ஞாந முண்டாகில் அவர்களைச் சொல்லுகிறது விபூதித்வேந; விபூதிமானாய் ஸமாஸ்ரயணீயனாயிருப்பான் லக்ஷ்மீபதியே என்றிருங்கோளென்கிறார்.

(ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே) வேதார்த்தத்தின் முடிவுமிதுவே. அதேதென்னில்; (உத்தமன் பேரேத்துந்திறம்) எல்லாத்துக்கும் ப்ரகாரியாயிருந்துள்ளவனுடைய திருநாமத்தையேத்துகை. (அறிமினேழைகாள் ஓத்ததனைவல்லீரேல்) ஸாங்காத்யயநத்தைப்பண்ணி, "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" - வேதைச் சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடியே வல்லீர்களாகில் அறியுங்கோள். (நன்றதனைமாட்டீரேல்) அப்படியறியமாட்டீர்களாகில்; (மாதவனித்யாதி) ஓத்தினுடைய ஸங்க்ரஹம் லக்ஷ்மீபதியினுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகை. அவன் ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்தஜ்ஞாநமுடையார் சொன்னத்தை அர்த்தமென்றிருங்கோள். (௩௯)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவி நின்று, ஐயார்
நெருக்காமுன் நீர்நினைமின் கண்டீர் - திருப்பொலிந்த
ஆகத்தான் பாத மறிந்து மறியாத
போகத்தா லில்லை பொருள். (சҩ)

ப-உ.—ஐயார் - கோழையானது, சுலாவி - (சரீரமெங்கும்) பரவி, நின்று - இருந்து, சுருக்காக - (கண்டத்திலே) அடங்கும்படி, வாங்கி - இழுத்துக்கொண்டு, நெருக்காமுன் - (கண்டத்தை) அடைப்பதற்கு முன்னமே, திரு - லக்ஷ்மியாலே, பொலிந்த - அதிசயித்திருக்

கிற, ஆகத்தான் - திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, நீர் - நீங்கள், நினைமின்கண்டீர் - அநுஸந்தித்திருங்கிடிகோள்; அறிந்தும் - (விஷயங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று) அறிந்தும், அறியாத - அவ்வறிவின் கார்யமான த்யாகத்தைச் செய்யப்போகாத, போகத்தால் - விஷயாநுபவத்தினால், பொருள் - ப்ரயோஜநம், இல்லை - கிடையாது. (௪0)

வ்யா.—அவ.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(சுருக்காக) நீங்கள் நிற்கிற நிலைபொல்லாது; கடுக ஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளை நினையுங்கோள்.

(சுருக்காதவித்யாதி) பஞ்சதாவான சரீரத்தைச் சுருங்கவலித்து உடம்பெங்கும் தானேயாம்படி வ்யாபித்து ஶ்லேஷ்மாவானது நெருக்குவதுக்குமுன்பே நினையுங்கோள். அர்த்தஸௌகம்ஸௌகமன்றேவென்னில்; உத்தேச்யத்தையறியாதபடி அகார்த்தத்தைப்பண்ணும். (திருப்பொலிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை அறிந்திருக்கச்செய்தே அறிந்ததாகவொட்டாத போகத்தால். (அறிந்துமறியாத போகத்தாலில்லை பொருள்) பொல்லாதென்றிருக்கச் செய்தே கைவிடப்போகாத அர்த்தஸௌகத்தால் ப்ரயோஜநமில்லையென்றுமாம். (நெருக்காமுன் திருப்பொலிந்தவாகத்தான் பாதம் நீர் நினைமின்கண்டீர்) "நினைமின்" என்கிற விதி இரண்டிடத்திலும் கிடக்கிறது. (௪0)

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(பஞ்சதா) பஞ்சப்ரகாரதயா; பஞ்சபூதாத்மகமான சரீரமென்னுதல், பஞ்சப்ராணனுடைய சக்ரமென்னுதல். போகம் - ஐஶ்வர்யம். அறிந்துமறியாத - ஸர்வேஶ்வரனையறிந்து மறியவொட்டாத வர்த்தமென்னுதல், தன்னை த்யாஜ்யமென்றறிந்தும் கைவிடப்போகாத அர்த்தமென்னுதல். பொருள் - ப்ரயோஜநம். ஆகையாலே பாதம் நினைமினென்று. இங்குங்கூட்டுவது. (௪0)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது
அருளா லறமருளு மன்றே - அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை. (௪௧)

ப-உ.—பொருளால் - புருஷார்த்தமென்கிற புத்தியால், அமருலகம் - தேவலோகத்தில், புக்கு-ப்ரவேசிப்பதற்கு, இயலலாகாது - யத்நிக்கக்கூடாது; அருளால் - க்ருபையாலே அறம் - புண்ய ஸாத்யமானலோகத்தை, அருளுமன்றே - (ஸர்வேஶ்வரன்) கொடுப்பனன்றோ; மா - பெரியோர்களான, மறையோர்க்கு - வைதிகர்களுக்கு, அருளாலே - க்ருபையாலே, ஈந்த - (மோக்ஷத்தை) கொடுத்தவனுமாய், மணி - நீலரத்ந ஸத்ருசமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுமான ஶ்ரியःபதியினுடைய, பாதமே - திருவடிகளையே, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! நீ - நீ, மறவேல் - விஸ்ம்ருதிபண்ணாதேகொள்; நினை - (அவற்றை) த்யாநம்பண்ணு. (௪௧)

வ்யா.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு.—(பொருளித்யாதி) பொருளாலே ஸ்வர்க்கத்தில் புகயத்நம்பண்ணப்போகாது. (அருளாலித்யாதி)க்ருபையாலே இவை ஸ்வர்க்கத்தை யாசைப்பட்டதாகில் ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்போமென்றிருக்கும். (அருளாலேஇத்யாதி) தன் க்ருபையாலே தன்னைக் கொடுக்குமவன் திருவடிகளைமறவாதே கொள். அவற்றைநினை, "மாமறையோர்" என்றது-"ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ விமுக்த:‌ - சுகோமுக்தோவாமதேவோவிமுக்தः" என்றவர்கள்; ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ருஷிகளென்றுமாம். ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனென்றுமாம். (௪௧)

அரு.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு.—ஆனாலும் ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு அர்த்தம் ஸாதநமாயன்றோ இருக்கிறதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பொருளித்யாதி). அறமருளும் - அர்த்தத்தாலே தர்மத்தை ஸாதித்தாலும் தர்மம் அசேதநமாகையாலே தர்மகார்யமான ஸ்வர்க்கத்தை அருளாலே கொடுக்குமென்றபடி. (௪௧)

நினைப்பன் திருமாலை நீண்டதோள் காண
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார் - மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம்
துறந்தார் தொழுதாரத் தோள். (௪௨)

ப-உ.—நீண்ட - (போக்யதையால்) மிகுந்த, தோள்-புஜங்களை, காண - ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு, திருமாலை - ஶ்ரியःபதியை, நினைப்பன் - த்யாநியாநின்றேன்; நினைப்பார் - த்யாநிக்குமவர்கள், ஒன்று - ஒருவிதமான, பிறப்பும் - ஜந்மத்தையும், நேரார் - கிட்டார்கள்.

மனைப்பால் - ஓரிடத்தில், பிறந்தார் - ஜந்மித்தவர்கள், பிறந்து - ஜந்மித்து, எய்தும் - அடையும், பேர் - பெரிய. இன்பமெல்லாம் - ஸமஸ்தஸுகங்களையும், அத்தோள் - அந்த புஜத்தை, தொழுதார்-ஆஸ்ரயித்தவர்கள், துறந்தார் - த்யஜித்தவர்களாவர்கள். (சஉ)

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(நினைப்பன் திருமாலை) அத்ரிபகவாநாஸ்ரமத்தில் பிராட்டியோடே வந்தாற்போலே நினையாநின்றேன். எதுக்கு நினைக்கிறதென்னில்; அவளோட்டைக் சலவியாலே போக்யதை யளவிறந்ததோளைக்காண. ஸ்வர்க்காதிகளுக்கன்று; (நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார்) அத்தோளை நினைக்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை யொருநாளும் கிட்டார்கள். (மனைப்பாலித்யாதி) ஸம்ஸாரஸுகத்தைத் துறந்தவர்கள் அத்தோளைத் தொழப்பெறுவர்கள். (சஉ)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும்
தாளிரண்டும் வீழச் சரந் துரந்தான் - தாளிரண்டும்
ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றே, என்
சீர்கெழுதோள் செய்யும் சிறப்பு. (சங)

ப-உ.—இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும் - இருபதான, தோள்-புஜங்களையும், அனைத்து-ஸமஸ்தமான, முடியும் - தலைகளையும், தாளிரண்டும் - இரண்டு கால்களையும்,வீழ - விழும்படி, சரம் - பாணங்களை, துரந்தான் - விட்டவனுடைய, தாளிரண்டும் - இரண்டு திருவடிகளையும், ஆர் - எவர், தொழுவார் - ஆஸ்ரயிப்பர்களோ; பாதமவை - (அவர்களுடைய) சரணங்களை, தொழுவதன்றே-ஆஸ்ரயிப்பதன்றோ, என்-என்னுடைய, சீர் - அழகு, கெழு-அமைந்த, தோள்-புஜங்கள், செய்யும் - பண்ணும், சிறப்பு - உபகாரம். (சங)

வ்யா,—அவ.—நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(தோளிரண்டு) தோளைத் தொழவழியோம்; அத்தோளைத் தொழுவார் தாளைத்தொழு மித்தனையென்கிறார்.

(தோளித்யாதி) எட்டு மிரண்டும் ஏழும்மூன்றுமாக இருபது தோள்களும், முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் மற்றும் விழும்படிக்கீடாகச் சரத்தைவிட்டவன். ஆஸ்ரிதவிரோதியாகையாலே நம்மாலே ஸ்ருஷ்டனென்றும் பாராதே முடியச்செய்தவனுடைய திருவடிகளிரண்டையும் யாவர் சிலர் தொழுதார்கள். ஏதேனும் ஜந்மமாகிலும்

அவர்களுடைய தாளைத்தொழுகையன்றோ புருஷார்த்தம்தாவந்த தோள்செய்யு முபகாரம். (சங)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம்
மறந்தாரை மானிடமா வையேன் - அறம்தாங்கும்
மாதவனே யென்னும மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லுள்ளு. (சச)

ப-உ.—சிறந்தார்க்கு - ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, எழு - போகத்தக்க, (அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு), துணையாம் - ஸஹாயமாயிருக்குமவனாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடைய, மால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவனுடைய, நாமம் - திருநாமத்தை, மறந்தாரை - விஸ்மரித்திருக்குமவர்களை, மானிடமா - மனுஷ்யர்களாக, வையேன் - நினைக்கமாட்டேன். அறம் - (ஆந்ருசம்ஸ்யமான) தர்மத்தை, தாங்கும் - தரித்திருக்கும், மாதவனே - ஸ்ரியஃபதியே! என்னும் - என்று ப்ரீதமாகும், மனம் - மநஸ்ஸை, படைத்து-உண்டாக்கி, மற்று - அதுக்குமேலே, அவன்பேர் - அந்த ஸ்ரியஃபதிக்கு வாசகமான திருநாமத்தை, நாவினால் - நாக்காலே, ஓதுவது - சொல்லுகைக்கு, உள்ளு - அநுஸந்தி. (சச)

வ்யா.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(சிறந்தாரித்யாதி) திருநாமத்தைச்சொன்னவர்களுக்கு ப்ராக்ருதங்களில் அருசியைப்பண்ணுவித்து உத்க்ரமணதசையில் ஆதிவாஹிகர்க்கு முன்னேதானே துணையாகக் கொண்டுபோகக்கடவனும். வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மறந்தாரை மநுஷ்யராக புத்திபண்ணியிரேன். அஜ்ஞரை ஸாவஜ்ஞரென்றிருப்பன். அறிகைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கையாலே. குருவிந்தக்கல்லை மாணிக்கமென்று நினைத்திருந்தால் ரத்நமாகாதிறே; ரத்நபரீக்ஷகன் ரத்நமாமென்றதிறே ரத்நமாவது; அப்படியே நெஞ்சிலே மனிசரென்று வைக்கப்பட்டவர்கள் மநுஷ்யராவரென்கிறார். "மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே" என்கிறபடியே. (அறந்தாங்குமித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே தரியாநின்ற ஸ்ரியஃபதியினுடைய திருநாமத்தை நாவினாலே ஓதவுள்ளு. (சச)

அரு.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—மறந்தாரை - ஒருகால் சொல்லி மறந்தாரை. இவர் மநுஷ்யரல்லரென்றபோதே மநுஷ்யரன்

றிக்கேபோவர்களோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (குருவிந்தக்கல்லை யித்யாதி). ஓ : உள்ளூ - ஓதுகைக்கு விசாரியுங்கோளென்று பரோபதேசம். (சச)

உளதென் றிறுமாவா ருண்டில்லை யென்று
தளர்தலத னருகுஞ் சாரார் - அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பயின்று. (சரு)

ப-உ.—அளவரிய - பரிச்சேதமில்லாத, வேதத்தான் - வேதத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய், வேங்கடத்தான் - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனாய், விண்ணோர் - நித்யஸூரிகளுடைய, முடி - சிரஸ்ஸுக்கள், தோயும் - உறைந்திருக்கிற, பாதத்தான்-திருவடியையுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பயின்று-ஆஶ்ரயித்து, உளது என்று - (தனம்) உண்டு என்று, இறுமாவார் - கர்வப்படார்கள் ; உண்டு - முன்புண்டாயிற்று; இல்லை - இப்போது இல்லை; என்று - இப்படி நினைத்து, தளர்தல் - சோகித்தலாகிற, அதனருகும்-அதன் ஸமீபத்திலும்கூட, சாரார் - கிட்டார். (சரு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உளதென்று) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமானவனுடைய திருவடிகளைப்பயிலுமவர்கள் அர்த்தத்தினுடைய லாபாலாபங்களுக் கீடுபடார்.

(உளதென்றிறுமாவார்) தரித்ரர் அர்த்தமுண்டானவாறே மாதா பிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் அவமானம் பண்ணுவர்கள் ; இவர்களிப்படிசெய்யார்கள். (உண்டில்லையித்யாதி) இல்லையென்று தளாரென்னாதே உண்டில்லையென்று தளாரென்றதென்னென்னில் ; நித்யதரித்ரன் சோகமறியான் ; ஒருநாளுண்டாய் அதில்லையானவாறே, பாவியேன் பண்டுஸுகமே ஜீவித்தோம், இப்போது இடிபடாநின்றோமென்று மிகவும் தளர்த்திக் குடலாமென்று உண்டில்லையென்று தளாரென்று சொல்லுகிறது. பகவத் விஷயத்தில் பிரிவு முத்தேஶ்யமோவென்னில் ; "அழுநீர் துளும்ப வலமருகின்றன வாழியரோ" "கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதி ஶோகஜம் - கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிசோகஜம்" ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரியிற் காட்டில் ஜ்ஞாநவானுக்கு வாசி விஶ்லேஷத்தில்

துவட்சியன்றே. இத்தையன்றே * உண்ணுஞ்சோற்றில் மூற்கூறும் * துவளில் மாமணியுஞ் சொல்லுகிறது; "முன்னைநோற்ற விதிகொலோ முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ" நான் பண்ணின ஸுக்ருதமோ; இடைவீடின்றிச்சே அவன் தன்னுடைய க்ருபையோ; "நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் வ்யாப்ய திஷ்டதி - நிர்க்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம்வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி' என்னும்படிகளாலே பிரிவு முக்தேர்ப்பம். "தளர்தலதனருகுஞ்சாரார்" என்றது - சோகமுண்டாய் அநுதாபம்பிறந்து மீளாநிற்கிறது; முதலிலே தளராரென்கிறது - அஸ்திரமென்றுநினைத்து. ஒருகால் ஸ்திரமென்றுநினைத்து ஒருகால் அஸ்திரமென்று நினைக்கிருக்குமவர்களன்றிறே. ஸ்திரமானது அஸ்திரமாயிற்றென்னிலிறே சோகமுள்ளது. (அளவரியவேதத்தான்) அபரிச்சின்னமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன். கண்ணாலேகாண வாசைப்படுமவனுக்கு வேதப்ரதிபாத்யனென்றால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டென்னில்; (வேங்கடத்தான்) எல்லாருங்கண்டு ஆஶ்ரயிக்கும்படிக் கீடாகத் திருமலையிலே நின்றான். எங்களுடைய அர்த்தத்தோபாதி யும்முடையவர்த்தமும் ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றன்றே யென்னில்; (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனானவன். அவனுடைய ஸத்பாவத்துக் கிசைந்தால் அவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனானவனே யிங்குவந்து நிற்கிறானென்று ஆதரிக்கவேண்டாவோ ப்ராமாணிகராகில். (விண்ணோர்முடிதோயும் பாதத்தான் பாதம் பயின்று உளதென்றிருமாவார்) இவர்களுக்கிறுமாக்கவும் தளரவும் அவஸரமில்லை. (சரு)

அரு.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—நிர்க்குண: - நாணேறிடாத வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன். இது புஷ்பாஹரணார்த்தமாக மஹாமேருவைக்குறித்து பீமஸேநன் போகிறபோது வழியிலே திருவடியைக்கண்டு சொன்னவார்த்தை. தளர்தலாகிறவதனருகும் - அசேதநமான எங்களர்த்தம்போலே உம்முடைய வர்த்தமான அர்ச்சாவதாரமும் அர்ச்சக பராதீநமன்றோ என்று சங்காபிப்ராயம். இது ரக்ஷகமாகப்போகிறதோ என்று தாத்பர்யம். (சரு)

பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி, பன்னாள்
பயின்றதுவும் வேங்கடமே, பன்னாள் - பயின்ற

தணிதிகழும் சோலை யணிநீர்மலையே
மணிதிகழும் வண்தடக்கை மால் (சசு)

ப-உ.—மணி - நீலரத்நம்போல், திகழும் - ப்ரகாசிக்கிறவடிவையும், வண் - (தாநத்தில்) சிறந்த, தடம் - விசாலமான, கை-கரங்களையு முடைய, மால் - ஸர்வேஶ்வரன், பயின்றது - ஆதரித்துப் போந்தது, அரங்கம் - கோயில், திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூர் (இந்த திருப்பதிகளை); பல்நாள் - சிரகாலம், பயின்றதுவும் - நித்ய வாஸம்பண்ணினதும், வேங்கடமே - திருமலையிலே; பல்நாள்-அநேக காலம், பயின்றது - நெருங்கியிருந்தது, அணி - அழகு, திகழும் - விளங்காநின்ற, சோலை - தோப்புகளையுடைய, அணி - அலங்காரமான, நீர்மலையே - திருநீர்மலையிலே. (சசு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தாறும்பாட்டு.—(பயின்றது) இவர்களை இப்படிப் பயிலப்பண்ணுகைக்கு இவர்கள் பட்டதன்று அவன் படுவது.

(பயின்றதித்யாதி) மணிபோலே ஶ்ரமஹரமானவடிவையும் உதாரமானகையையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரன் பலகால்பயின்றது, கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருமலை; பலநாள்பயின்றது, தர்சநீயமாய்த் திகழாநின்ற சோலையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரத்துக் காபரணமாயிருந்துள்ள திருநீர்மலையே. (சசு)

மாலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து
காலை தொழுதெழுமின் கைகோலி—ஞாலம்
அளந்திடந் துண்டுமிழ்ந்த வண்ணலை மற்றல்லால்
உளங்கிடந்த வாற்றா லுணர்ந்து (சஎ)

ப-உ.—ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, இடந்து - பிரித்தெடுத்து, உண்டு-அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-வெளிப்படுத்தின, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, அல்லால் - இவைகளாகாமல், மற்று-வேறாயும், உளன்கிடந்த - ஹ்ருதயத்தைப்பற்றியிருக்கிற, ஆற்றால் - ப்ரகாரத்தால், உணர்ந்து - அறிந்து, அரியுருவன் - நரஸிம்ஹவிக்ரஹத்தை யுடையவனுடைய, பாதமலர் - தாமரஸபுஷ்பதுல்யமான திருவடிகளிலே, மாலை - புஷ்பமாலையை, அணிந்து - சாத்தி, காலை- உதயகாலத்தில், கை - கரங்களை, கோலி - கூப்பிக்கொண்டு, தொழுது - வணங்கி, எழுமின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள். (சஎ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு,—(மாலே) அவன் ஸ்வபாவ மிப்படியானபின்பு எல்லாருமவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறது.

(அரியுருவன்பாதமலர் மாலையணிந்து கைகோலிக்காலை தொழுதெழுமின்) ஆஶ்ரிதார்த்தமானவடிவைத் தனக்கு வடிவாக உடையவனுடைய திருவடிகளிலே மலர்மாலையையணிந்து கைகூப்பி ப்ராஹ்மமான முஹூர்த்தத்திலேதொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். "கைகோலி" என்று ஏறகவே கோலிஎன்கிறது. "கைகூப்பி" என்றுமாம். (ஞாலமித்யாதி) சேதநர்க்கநுபாவ்யமான குணங்களையுடைய சேஷியை. (மற்றல்லாவித்யாதி) மற்றுநீங்க ளநுஸந்திக்கும்படி எல்லாத்தையுமுணர்ந்து காலை தொழுதெழுமின். மற்றெல்லா மிதிபாடாந்தரம். (௪எ)

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—மற்றல்லால் - நான்சொன்னபடியன்றியே. உளங்கிடந்தவாற்றால் - உங்கள் ஹ்ருதயத்திலே கிடந்த ஆஶ்ரயண ப்ரகாரத்திலே உணர்ந்து தொழுமினென்கை. மற்றெல்லாமென்றபக்ஷத்துக்கு ஆஶ்ரயண ப்ரகாரங்களெல்லா முணர்ந்து தொழுமினென்கை. (௪எ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும் சாரல் வியலிருஞாலம்சூழ்
மாயிருஞ் சோலை மலை. (௪அ)

ப-உ.—மறைநான்கும் - நான்கு வேதங்களையும், உணர்ந்தாய் - (ஸ்ருஷ்டிஸமயத்தில்) ஸ்மரித்தாய்; நீதி - அர்த்தநிச்சாயகமாக ஸ்ம்ருத்யாதிகளை, ஓதினாய் - அத்யயநம்பண்ணிவைத்தாய்; மலர்மகள் - கமலவாஸிநியான பிராட்டியினுடைய, தோள் - புஜங்களை, மணந்தாய் - ஸம்ஶ்லேஷித்தாய்; மாலே-வ்யாமோஹத்தையுடையவனே! வேய் - மூங்கில்களாலே, இரும் - நிறைந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, வியல் - ஆச்சர்யகரமான, இரு - விசாலமான, ஞாலம்—பூமியிலுள்ள ஜனங்களால், சூழ் - சூழப்பட்ட, மா-உயர்ந்த, இரும் - பரந்த, சோலை - தோப்பையுடைய, மலை - திருவேங்கடத்திலே, போய் - சென்று, மணந்தாய் - சேர்ந்தாய். (௪அ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(உணர்ந்தாய்) எல்லாரு முன்னை யுணரும்படி எல்லாத்தையு முண்டாக்கினாய்.

(உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்) ஸம்ஸ்காராத்மகமாக உன்திருவுள்ளத்திலே கிடந்த வேதத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாய். (ஓதினாய்நீதி) வேதோப ப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸபுராணங்களைஉண்டாக்கினாய். (மணந்தாய்மலர்மகள் தோள்) வேதப்ரதிபாத்யை யானவளுடைய தோளைஸம்ஸ்லேஷித்தாய். (போய்வேயித்யாதி) வேதப்ரதிபாத்யனாகில் பரமபதத்திலே யிறேயென்னுதபடி ஸம்ஸாரிகளுக் கநுபவிக்கலாம்படி திருமலையைவிரும்பினாய். (சஅ)

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—வேய் -உயரப்போயிருக்கிற மூங்கில். மாயிருஞ்சோலை மணந்தாய் - விரும்பினாயென்கை. (சஅ)

மலையேழும் மாநிலங்க ளேழு மதிர
குலைசூழ் குரைகடல்க ளேழும்—முலைசூழ்ந்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவனென்று
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை. (சகூ)

ப-உ.—மலையேழும் - ஏழுகுலபர்வதங்களும், மா - பரந்த, நிலங்களேழும் - ஏழுத்வீபங்களும், குலை - கரையினால், சூழ் - ஆவரிக்கப்பட்ட, குரை - சப்தியாநின்ற, கடல்களேழும் - ஏழு ஸமுத்ரங்களும், அதிர - நடுங்கும்படி, முலை - ஸ்தநத்தில், சூழ்ந்த - வ்யாபித்த, நஞ்சு - விஷத்தினாலுண்டான, உரத்து - பலத்தையுடைய, பெண்ணை - பெண்ணான பூதனையை, நவின்று - மழலைச்சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு, உண்ட - அமுதுசெய்து முடித்த, நாவனென்று - நாக்கையுடையவனென்று, என் - என்னுடைய, நெஞ்சே-மனஸ்ஸே! அஞ்சாது - பயப்படாமல், அழை - கூப்பிடு. (சகூ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—திருமலையை விரும்பின பின்பு லோகமெல்லா மதிரும்படி அவன் பேரைச்சொல்லி அழையென்கிறார்.

(மலையேழுமித்யாதி) முலையெங்கும் வ்யாபித்த நஞ்சாலே மிடுக்குடையளான பூதனையை முக்தமான சொலவுகளை அவள் முகத்தேசொல்லிச் சுவையாநின்ற நாவையுடையவனென்றழை. ப்ரதி

பந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில்; (அஞ்சாது) பூதனை பட்டது படுமித்தனை. (சகூ)

அரு.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—சூலேசூழ் - கரையாலே சூழப்பட்ட. (சகூ)

அழைப்பன் திருமாலை யாங்கவர்கள் சொன்ன
பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி—இழைப்பரிய
வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும்
மாயவனே யென்று மதித்து (௫௦)

ப-உ.—இழைப்பு - (நெஞ்சில்) அழுத்துகைக்கு, அரிய - துர்லபனான, ஆயவனே - இடையனானவனே! என்றும் - என்றும், யாதவனே என்றும் - யதுகுலத்திலவதரித்தவனே! என்றும், மாயவனே என்றும் - ஆச்சர்யபூதனானவனே! என்றும், மதித்து - புத்திபண்ணி, ஆங்கு - அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, அவர்கள் - அப்பெண்கள், சொன்ன - உச்சரித்ததாய், பிழைப்பு இல் (கேட்டுப்) பிழைக்கப்போகாததாயிருக்கிற, பெரும் - பெருமையையுடைய, பெயரே - திருநாமத்தையே, பேசி - சொல்லி, திருமால் - ஸ்ரியஃபதியான, அவனை - அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, யார்முகப்பும் - எல்லார்முன்பும், அழைப்பன் - கூப்பிடுவேன். (௫௦)

வ்யா.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன் திருமாலை) ஸ்ரியஃபதியையழைப்பன். (ஆங்கித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியிலவர்கள் சொன்னவற்றை யநுஸந்திக்கப் புக்கால் பிழைக்கவரிதாய் அத்தாலே அரைக்ஷணம் விடப்போகாத திருநாமங்களைச்சொல்லி. "ஆங்கவர்கள்" என்றது - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து நம்முடைய பக்கலிலே இரங்குவரென்று. (இழைப்பரியவாயவனே) நினைக்கவரிதாம்படி பெண்களைப் படுத்தும் க்லேசத்தையுடைய க்ருஷ்ணனே. (யாதவனே என்றவனை) இடைத்தனத்தோபாதியும் ஸ்ரீவஸுதேவர் மகனானதுவும் ஆகர்ஷகமானபடி. (யார்முகப்பும்) எல்லார்முகப்பும். (மாயவனேயென்றுமதித்து) ஆச்சர்யபூதனேயென்று மதித்து. திருமாலையழைப்பன். (௫௦)

அரு.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—பிழைப்பில - ஈடுபடுத்துமதாய் என்றபடி. ஆயவனென்றமையாதோ? மாதவனும் வேணுமோ வென்ன;

அருளிச்செய்கிறார் (இடைத்தனத்திலித்யாதி). முகப்பும் - எல்லார் முன்பும். (ருo)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன்பாதம்
மதிக்கண்டாய் மற்றவன்பேர் தன்னை - மதிக்கண்டாய்
பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த
நீராழிவண்ணன் நிறம். (ருக)

ப-உ —நெஞ்சே - மனஸ்ஸே! மணி - நீலரத்நதுல்யமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; மற்று - அதற்குமேலே, அவன்-அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய, பேர் தன்னை-திருநாமங்களை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; பேர் - பெரிய, ஆழிநின்று - ஸமுத்ரத்திலிருந்து, பெயர்ந்து - எழுந்திருந்து, கடல் - அந்த ஸமுத்ரத்தை, கடைந்த - மதநம்பண்ணின, நீர்-ஜலம்நிறைந்த, ஆழி-ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனுடைய, நிறம் - அழகை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய். (ருக)

வ்யா.—ஐம்பத்தோராம்பாட்டு.—(மதியித்யாதி)ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளை நெஞ்சே மதிக்கண்டாய். அவனுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை மதிக்கண்டாய். (மதிக்கண்டாயித்யாதி) கண்வளருகைக்குப் போரும்படி பெரிதான திருப்பாற்கடலில் நின்றும் பேர்ந்து பின்னையத்தைக்கடைவதுஞ் செய்து நீரையுடைத்தான கடல்போலே யிருக்கிறவனுடைய திருநிறத்தை யநுஸந்தி. (ருக)

நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலராள் மார்வன்
அறம்பெரிய னாரதறிவார் - மறம்புரிந்த
வாளரக்கன் போல்வானை வானவர்கோன் தானத்து
நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி. (ருஉ)

ப-உ.—நிறங்கரியன் - கறுத்த வர்ணத்தையுடையனையும், செய்ய - சிவந்த, நெடு - பெரிதான, மலராள் - கமலவாஸிநியான பிராட்டியை, மார்வன் - வக்ஷஸ்ஸிலேயுடையனையும், அறம் - ஆந்ருசம்ஸ்ய தர்மத்தினாலே, பெரியன் - சிறந்தவனையும், மறம் - க்ரூரகர்மத்தை;

புரிந்த - செய்த, வாள் - வாளென்கிறஆயுதத்தையுடைய, அரக்கன் போல்வானை - ராக்ஷஸனான ராவணனோடொத்த மஹாபலியை, வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, தானத்து - பதத்திலே, நீள் - சிரகாலம், இருக்கைக்கு - (மேல்மந் வந்தரத்தில்) வஸிக்கும்படிக்கு, உய்த்தான் - பண்ணிக்கொடுத்தவனாயு மிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அது - அந்த, நெறி - ப்ரகாரத்தை, ஆர் - எவர், அறிவார் - அறியவல்லர். (டுஉ)

வ்யா.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(நிறங்கரியனித்யாதி) ஸ்ர மஹரமான வடிவையுடையனாய், நீலமேகத்திலே மின்னாற்போலே பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையனாய், அவளோட்டைக் கலவி யாலே ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதானனானபடியை யாரறிவார். (மறம்புரிந்த வித்யாதி) ராவணனோபாதியும் வதத்துக்கு யோக்யனாயிக்கச்செய்தே இவன் பக்கலிலே ஔதார்யகுணங் கிடந்ததென்று, "ஐந்த்ரம்பதமவாப்ஸ்யதி - மந்வந்தரம்பூர்ணமபேதசத்ரு:" என்னும்ப டியே மேலிந்த்ரபதம் செலுத்துவதாக வைத்தவனுடைய ஆந்ருசம் ஸ்யத்தை யறிவாரார். (டுஉ)

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—வானவர்கோன் தானத்தி லே நீளிருக்கைக்கு-ஒருமந்வந்தர மிருக்கைக்காக. உய்த்தாய்-மஹா பலியைப் பாதாளத்திலே நிறுத்தினாய். (டுஉ)

நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து
அறியா திளங்கிரியென் றெண்ணிப் - பிரியாது
பூங்கொடிக்கள் வைகும் பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு. (டுங)

ப-உ.—நெறியார் - ஸந்மார்க்கத்திற்செல்லுகிற (பக்தஜநங்களு டைய), முன்நின்று - முன்புறத்திலிருந்து, பின்தாழ்ந்து - பின்புறத் தில் தொங்கியிருக்கிற, குழல்கற்றை- மயிர்முடியை, அறியாது-உண ராமல், இளம்கிரி என்று - சிறியமலை என்று, எண்ணி - நினைத்து, பிரியாது - நீங்காமலிருக்கிற, பூ - புஷ்பம்நிறைந்த, கொடிக்கள் - லதைகள், வைகும் - வாஸம்பண்ணுகிறதாயும், பொரு - அலைமோ துகிற, புனல் - ஜலத்தையுடையதாயுமிருக்கிற, குன்று - மலை ; என் னும் - இப்படி ப்ரஸித்தமான, வேங்கடமே - திருமலையே, யாம்-நா ங்கள், விரும்பும் - ஆசைப்படும், வெற்பு - மலை. (டுங)

வ்யா.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(நெறியாரித்யாதி) ஆஶ்ர யித்தவர்களுடைய முன்னின்று பின்தாழ்ந்த குழற்கற்றையையறி யாதே ஒரு சிறுமலையென்றெண்ணி, மூச்சுவிடுதல் உடம்பாடுதல் செய்யாமையாலே இன்னமலை யென்றறியாமையாலே, பூக்களையு டைத்தான கொடிகள் தங்குகிற பொராநின்ற புனலையுடைத்தாயிரு ந்துள்ள மலை என்கிற திருவேங்கடமே நாமாசைப்படும் மலை.(ருங)

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—நெறியார் - ஸ்தாவர ப்ரதி ஷ்டராயிருந்து த்யாநிக்கிறவர்கள். பிரியாது இடைவிடாதே. (ருங)

வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும்
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் - நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன், வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருச)

ப-உ.—சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை, வேங்கடம் - திருமலை, என்று - என்கிற திருநாமத்தையுடைய, இரும் - விசாலமான, வெ ற்புஎன்று - திருமலை என்று சொல்லப்படுகிற, இவ்விரண்டும் - இந்த இரண்டுஸ்தாநமும், நிற்புஎன்று - (உகந்தருளின) வாஸஸ்தாநமெ ன்று, நீ - நீ, மதிக்கும் - எண்ணும், நீர்மைபோல் - ஸ்வபாவம்போ லே, உளம் - ஹ்ருதயமாகிற, கோயில்- இருப்பிடமும், நிற்புஎன்று- (உகந்து) வர்த்திக்கும் ஸ்தாநமென்று, உள்ளம்வைத்து - அறிந்து, வெள்ளம் - திருப்பாற்கடலாகிற, இளங்கோயில் - பாலாலயத்தை, கைவிடேல் என்று-கைவிடாதொழியவேணுமென்று, உள்ளினேன்- ப்ரார்த்தித்தேன். (ருச)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—இவர் திருமலையைவி ரும்பப் புக்கவாறே அவனிவருடைய ஹ்ருதயத்தைவிரும்ப, பிரா னே! அவற்றைக் கைவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

(வெற்பித்யாதி) வெற்பென்று சொல்லப்படாநின்ற தெற்குத் திருமலை பெரியதிருமலை இவைபோலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை யும் உனக்குக் கோயிலாக நினைத்தாயென்றறிந்து. (வெள்ளத்திளங் கோயில் கைவிடேலென்றுள்ளினேன்) நான் க்ருதக்நனாகவொண்ணா தென்று ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு பாலாலயமாகக்கொண்ட திரு ப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று இரக்கிறேன். (ருச)

அரு.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—என்னுள்ளத்தையும் நிம்பாணகோயிலென்று நினைத்தாய் என்று, உள்ளம்வைத்து - அறிந்து, கைவிடேலென்று, உள்ளினேன் - இரங்கேன் என்றபடி. (ருச)

என்று மறந்தறியே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால் - வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே. இன்பக்
கடலாழி நீயருளிக் காண். (ருரு)

ப-உ.—வென்றி - ஜயத்தையுடைத்தான, அடல் - யுத்தோந்முகமான, ஆழி - சக்ரத்தை, கொண்ட - ஏந்தின, அறிவனே - ஸர்வஜ்ஞனவனே! ஏழ்பிறப்பும் ஏழு ஜந்மத்திலும், எப்பொழுதும் - எல்லாவவஸ்தையிலும், நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, நினைப்பு - நினைவு, ஒழியா - தவறுமலிருக்கிற, நீர்மையால்-ஸ்வபாவத்தால், என்றும் - எக்காலத்திலும், மறந்தறியேன்-விஸ்ம்ருதிபண்ணியறியமாட்டேன்: நீ - நீ, இன்பக்கடலாழி - அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தஸமுத்ரத்தை, அருளிக்காண் - கொடுத்தருளவேணுங்காண். (ருரு)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(என்றும்) உன்னை நினைக்கை யரிதான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினாய்; இனி ப்ராப்தியளவும் பண்ணாயோவென்கிறார்.

(என்று மறந்தறியேன்) ஒருநாளு முன்னே மறந்தறியேன். ஸ்ரவண மநநநிதித்யாஸநாநந்தரம் பிறக்கும் உபாஸநாத்ருவாநுஸ்ம்ருதிகளாலேயோ நீர்மறவாதொழிந்ததென்னில்; (ஏழ்பிறப்பித்யாதி) "எதிர்சூழல் புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும்" என்னும்படியே எல்லாஜந்மங்களிலும் எல்லாக்காலத்திலும் நீநின்று உன்னுடைய நினைவுமாறாக ஸ்வபாவத்தாலே ஒருநாளும் மறந்தறியேன். (வென்றியித்யாதி) நாஞ்செய்தவம்சஞ்செய்தோமிறே. எல்லாஞ் செய்யவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவதோவென்ன; உன்பக்கலொருஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு வைகல்யங்காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, (இன்பக்கடலாழிநீயருளிக்காண்) "ஹஷ்யேஷ்வாநந்தயாதி-ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்னும்படியே உன்னுடைய ஆநந்தஸமுத்ரத்தையும் நீயெனக்கருளாய். (ருரு)

காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால்
நாணப் படுமென்றால் நாணுமே - பேணிக்
கருமாலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும்
திருமாலை நங்கள் திரு. (ருசு)

ப-உ.—திருமாலை - ஸ்ரியஃபதியை, காண - ஸேவிக்கவேணுமென்று, கழி - மிகுந்திருக்கிற, காதல் - ப்ரீதியானது, கைமிக்கு - விஞ்சி (அமைக்கப்போகாமல்), காட்டினால்-தோற்றினால், நாணப்படும்-அடங்கியிருக்கவேணும், என்றால்-என்று விசாரித்தால், நாணுமே-அடங்குமோ? கரு - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மாலை - ஸ்வாமியான ஸ்ரியஃபதியை, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனி - திவ்ய மங்கள விக்ரஹமானது, காட்டாமுன் - காட்டுவதற்குமுன், நங்கள் - நமக்கு ஸ்வாமிநியான, திரு - பெரியபிராட்டியார், பேணி - ஆதரித்து, காட்டும் - தர்சிப்பிக்கும். (ருசு)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தாறும்பாட்டு.—(காண) நீர்சேஷபூதரானால் உம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கவேண்டாவோ? சேஷியை இப்படி நியமிக்கக்கடவதோ வென்னில்; அதுவிதேயமான போதிறே; ஆசைமிக்கால் செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

(திருமாலைக்காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக்காட்டினால் நாணப்படுமென்றால் நாணுமே) ஸர்வேஸ்வரனைக்காணமிகாநின்ற காதல் விஞ்சிக்காட்டினால், நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்னும் முறையிலே நிற்கப்போமோ. கண்டாலல்லது கழியாதே காதலென்றுமாம். ஸாபராதனென்று மீளவும்போகாது. கருமாலைப் பொன்மேனியானது காட்டுவதற்குமுன்னே எங்களுடைய புருஷகாரமாகப் பிராட்டி முன்னே காட்டாநின்றாள். "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி - நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்று - எங்களுடைய குற்றம் அவள் பார்க்கவொட்டாமையாலும் முறையில் நிற்கவொண்ணாது. (ருசு)

அரு.—ஐம்பத்தாறும்பாட்டு.—அது விதேயமானபோது - நானெனக்கு வசமானபோது. பக்திபரவசனானால் என்வசமோ என்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாபராதனித்யாதி). கருமாலை - காளமேகஸ்யாமளனை ஸர்வேஸ்வரனை, திருமேனிதானுபாயமாகக் காட்டுகைக்குமுன்னே நங்கள் திருமேனி காட்டுமென்றபடி. (ருசு)

திருமங்கை நின்றருளுந் தெய்வம் நாவாழ்த்தும்
கருமம் கடைப் படுமின் கண்டீர் - உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர்
நாற்றிசையும் கேட்டீரே நாம். (௫எ)

ப-உ.—மங்கை - யௌவநத்தையுடையவளான, திரு - பெரிய பிராட்டியார், நின்றருளும் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படி யிருக்கிற, தெய்வம் - ஸர்வாதிகனை, நா - நாக்காலே, வாழ்த்தும் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாகிற, கருமம் - கார்யத்திலே, கடைப்படுமின்கண்டீர் - ஸ்திரசித்தராயிருங்கோள்கிடீர்; நாம் - நாங்கள், இரும் - பருத்தும், தடம் - நீண்டுமிருக்கிற, கை - புஜங்களையுடைய, எந்தை - எமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, உரிமையால் - (சேஷ சேஷிபாவமாகிற) தகுந்த ஸம்பந்தத்தினாலே, பேர் - திருநாமங்களைக்கொண்டு, ஏத்தினோம் - ஸ்துதித்தோம்; நால்திசையும் - நாலு விதமான திக்கிலுள்ளாரெல்லாரும், கேட்டீரே - ஸ்ரவணம்பண்ணீர்களோ? (௫எ)

வ்யா.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திருமங்கையித்யாதி) பெரிய பிராட்டியார் நித்யகடாக்ஷம் பண்ணுகின்றதெய்வத்தை நாவாழ்த்துகையாகிற கருமத்தைக் கைவிடாதே. (இருந்தடக்கையெந்தை பேர்நாற்றிசையுங்கேட்டீரே) பெரிய தோளையுடையனான வென் ஸ்வாமியுடைய பேரன்றோ எல்லாத்திக்குக்களிலுமுள்ளது; அது கேட்டிலிகோளோ. (நாமுரிமையா லேத்தினோம்பாதம்) நாங்களவனுடைய பேரையும் திருவடிகளையும் சேஷபூதரென்னும் ப்ராப்தியாலே ஏத்தினோம். (௫எ)

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—எல்லாருமவனுக்கு சேஷபூதராகையாலே அவனே ஸ்துத்யனென்று தாத்பர்யம். (௫எ)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து
ஓம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து - வேம்பின்
பொருள் நீர்மையாயினும் பொன்னாழி பாடென்று
அருள் நீர்மைதந்த வருள். (௫அ)

ப-உ.—வேம்பு - வேமபுஎன்கிற, பொருளின் - வஸ்துவினுடைய, நீர்மை-ஸ்வபாவம்போலே, ஆயினும்-இருந்தாலும், பொன்-

ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - சக்ரத்தையுடையவனே, பாடு - கானம் பண்ணு, என்று - என்று, நாமங்கை - ஸரஸ்வதியானவள், நல்- விலக்ஷணமான, நெஞ்சத்து - ஹ்ருதயத்தில், ஓம்பியிருந்து - ஆதரித்திருந்து, எம்மை - நம்மை, ஓதுவித்து - சொல்லிவைத்து, நாம் - நாம், பெற்ற - அடைந்த, நன்மையும் - புருஷார்த்தமும், அருள்-க்ருபை பண்ணுகையே, நீர்மை - ஸ்வபாவமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், தந்த - கொடுத்த, அருள் - அநுக்ரஹம். (ருஅ)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நாம்பெற்ற) நீரிப்படி எத்துகைக்கடியென்னென்னில்; ஸாஸ்வதி என் ஹ்ருதயத்திலே இருந்து என்னை ஓதிவைத்ததென்கிறது.

(நாம் பெற்றயித்யாதி) எங்களுக்கிந்த நன்மையுண்டாயிற்று,நாமங்கையானவள் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து நம்மை ஓம்பியோதுவித்தத்தாலே. ராஜபுத்ராதிகள் ராஜவைபவமறியாதிருக்கச் செய்தே அத்தைச் சொல்லவறியாமையாலே விரஸமானாலும் ஸரஸமாகத்தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குக் கற்பிக்கும் தாஸவ்ருத்தைகளைப்போலே. அவள் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தோதுவிக்கைக்கடி சொல்லுகிறது. (வேம்பித்யாதி) இனியவிது வேம்புபோலே கையாகின்றதேயாகிலும் பாடென்றருளி யல்லது நிற்கப்போகாத அவனுடைய நீர்மையாலே தந்தவருள் - தந்தப்ரஸாதம் ஸரஸ்வதி யோதுவிக்கைக்கடி. (ருஅ)

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஓம்பி-வளர்ந்து, கிளர்ந்தென்றபடி. ஸரஸ்வதியையிட்டுப் பாடுவித்ததெப்படி யிருக்கிறதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாதி). தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு-தாஸிகளான தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரக் கற்பிக்கிற என்றபடி. அநக்ஷரமாகவும்-குறையாயும். இது - இநத் தமிழ்மாலை. பாடென்றருளும் அருள் நீர்மை - பாடென்றருளி நீர்மை தந்தவருள் என்றபடி. சில சில விரஸமாகச்சொன்னால், அத்தை ஸரஸமாக - பஹுமானமாகக் கற்பிப்பார்கள். (ருஅ)

அருள் புரிந்தசிந்தை யடியார் மேல்வைத்து
பொருள் தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-இருள் திரிந்து
நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண் கமலம்
ஓக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து. (ருகூ)

ப-உ.—அருள் - க்ருபையோடு, புரிந்த - கூடின, சிந்தை - திருவுள்ளத்தை, அடியார்மேல் - தாஸபூதர்களான எங்கள்மேலே, வைத்து - ஸ்தாபித்து, பொருள் - வஸ்துவென்று, தெரிந்து - அறிந்து, காண்குற்ற - கடாக்ஷித்தருளுகிற, அப்போது - அக்காலத்தில், இருள் - அஜ்ஞாநம், திரிந்து - நசித்து, நோக்கினேன் - (உன் ஸ்வரூபத்தை) ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்; நோக்கி - ஸேவித்து, ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற, அது-அத்திருவடிகளே, நினைந்தேன் - அநுஸந்தித்தேன்; என்னையும் - என்னையும், ஓர்ந்து - உள்ளபடியறிந்து, அங்கு - அத்திருவடிகளில், ஒக்கினேன் - ஸமர்ப்பித்தேன். (ருகூ)

வ்யா.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அருள்புரிந்தவித்யாதி) அடியோமான வெங்கள்மேலே அருள்புரிந்த சிந்தையைவைத்து அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தங்களையறிந்து காணவுற்றபோது, நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி யுணர்ந்து உன்னுடைய கமலம்போன்ற திருவடிகளை நினைத்தேன்; ஆராய்ந்துபார்த்து பரதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, என்னை உன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன்; அருள்புரிந்துள்ள உன் திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்து எங்களையொரு பதார்த்தமாக புத்தி பண்ணின போதென்றுமாம். (ருகூ)

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-நீ எங்களை ஒரு பொருளாக விசாரித்துத் திருவுள்ளம் பற்றினபோதென்று ஈஶ்வரபரமாதல். (ருகூ)

ஒருருவ னல்லை யொளியுருவம் நின்னுருவம்
ஈருருவ னென்ப ரிருநிலத்தோர் - ஒருருவம்
ஆதியாம் வண்ண மறிந்தா ரவர்கண்டீர்
நீதியால் மண்காப்பார் நின்று. (சு0)

ப-உ.—ஓர் - ஒருபடியாயிருக்கும், உருவனல்லை - (விஜாதீய) ஸ்வரூபத்தையுடையவனன்று; ஒளி-(ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரமாய்) உஜ்வலமான, உருவம் - ஸ்வரூபம், நின் - உன்னுடைய, உருவம்-ஸ்வரூபம்; இரு-விசாலமான, நிலத்தோர் - பூமியிலுள்ளார், ஈர் உருவன் - இரண்டுவிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன், என்பர்-என்று

சொல்லுவர்கள். ஓர் - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரமாய் ஒருபடிப்பட்ட, உரு வம் - ஸ்வரூபமே, ஆதி - ஜகத்காரணமாய், ஆம் - (ஆஶ்ரிதர்க்கு) உஜ்ஜீவநகரமான, வண்ணம் - ப்ரகாரத்தை, அறிந்தார் - உணர்ந்த வர்களான, அவர்கண்டீர் - அந்த மஹாத்மாக்கள்கிடீர், நீதியால் - (எல்லாருக்கு முபதேசிக்கையாகிற) ந்யாயத்தாலே, நின்று - ஸ்திர மாயிருந்து, மண் - பூமியை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பர்கள், (கூ0)

வ்யா.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவனல்லை) "நித்யோநித்யா நாம்-நித்யோநித்யாநாம" என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என் கிறதன்றுனக்கு வடிவு. (ஒளியுருவம் நின்னுருவம்) "ஹந்தா நாம்ஸ்வ ரூகாஸ்வே - பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே" என்கிறதுனக்குஸ்வ ரூபம். (இருநிலத்தோரீருருவனென்பர்) அறியாதார் பெரிய ஈஶ்வர னென்பர்கள். (ஒருருவமித்யாதி) எல்லார்க்கும் ஸத்தை அவனே யென்றறிந்த வைஷ்ணவர்கள் பூமியை முறைகுலையாமல் காப்பார். "தீர்த்தகராமின் திரிந்து" என்னுமபடியே. (கூ0)

அரு.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவம்) அத்விதீயமாய், ஸர் வஸ்மாத்பரமாயிருக்குமது, உன்ஸ்வரூபமன்று. (ஒளியுருவம்)ஆஶ் ரித பாரதந்த்ரனாயிருக்கும் வடிவே யுனக்குவடிவு. முறைகுலையாமல்- சேஷ சேஷிபாவங்கெடாமல். (கூ0)

நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப, நீண்டதோள்
சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் - அன்று
கருமாணி யாயிரந்த கள்வனே, உன்னைப்
பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு (கூக)

ப.உ.—நின்றதோர் - நிற்கிறதொரு, பாதம் - திருவடியானது, நிலம் - பூமியை, புதைப்ப - மறைக்க, நீண்ட - வளர்ந்த, தோள் - புஜமானது, திசையெல்லாம் - திக்குகளெல்லாவற்றையும், சென்று- போய், அளந்தது - ஆக்ரமித்தது; என்பர் - என்றுசொல்லுவர்கள். அன்று - (இந்த்ரன்ப்ரார்த்தித்த) அக்காலத்தில், கரு - கறுத்த தி ருமேனியையும், மாணியாய் - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுமுடைய வனாய்க்கொண்டு, இரந்த - யாசித்த, கள்வனே - வஞ்சகனே! (இப் படி பலியை வஞ்சித்து இந்த்ரனை ரக்ஷித்தது), உன்னை-உன்னை, பிர மாணித்தார் - விஶ்வஸித்தவர்கள், பெற்ற - அடைந்த, பேறு - புரு ஷார்த்தமன்றோ? (கூக)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(நின்றதோர்பாதம்) வடிவேயோ? அவனுடைய சேஷ்டிதமும் ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரமென்கிறது.

(நின்றதித்யாதி) இரந்து நின்ற நிலையிலே பூமி யெல்லாம் ஓரடியாலே மறையும்படிக்கீடாக. (நீண்டவித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தவாறே அலப்யலர்பம்போலே வளர்ந்த தோளானது திக்குக்களெல்லாம் சென்றளந்ததென்பர். (அன்றித்யாதி) உன்னைப்பேணாதே உன்னுடைய விபூதியை யவன் தன்ன தென்ன, அவன் பக்கலிலே யிரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச்செய்தது இந்த்ரன் ஒருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ? ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் தன்னை யழியமாறி வஞ்சிக்கும். தூதுபோம், ஸாரத்யம் பண்ணும். எல்லாம்செய்து ரக்ஷிக்குமென்று உன்னைப்ரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படி பண்ணினயத்தனையன்றோ. (௬௧)

பேறொன்றுமுன்னறியேன்பெற்றறியேன்பேதமையால்
மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன் - ஏறின் [போய்
பெருத் தெருத்தம் கோடொசியப் பெண்நசையின் பின்
எருத் திறுத்த நல்லாய ரேறு. (௬௨)

ப-உ.—ஏறின் - ருஷபங்களுடைய, பெருத்த - வ்ருத்தியடைந்த, எருத்தம் - பிடரியையும், கோடு - கொம்புகளையும், ஒசிய - முறியும்படிக்கு, பெண் - நப்பின்னைப்பிராட்டி விஷயமான, நசையின் - ஆசையினுடைய, பின்போய் - பின்னே சென்று, எருத்து - (ருஷபங்களின்) பிடரியை, இறுத்த - முறித்த, நல் - ஶ்ரேஷ்டரான, ஆயர் - இடையர்களுக்கு, ஏறு - தலைவனானக்ருஷ்ணன், மாறு - (நம் பாபங்களுக்கு) சத்ரு, என்று சொல்லி - என்று நினைத்து, வணங்கினேன் - ஆஶ்ரயித்தேன்; பேதமையால் - அறிவில்லாமையால், முன் - இதுக்கு முன்பு, ஒன்று - இப்படியொரு, பேறு - புருஷார்த்தம், (உண்டென்று), அறியேன்-அறியமாட்டேன். பெற்றறியேன்-அடைந்தறியமாட்டேன். (௬௨)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பேறொன்று) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதிபந்தகமான எருதுகளைப்போக்கி அவளைத்தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே நம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்குமென்கிறது.

(பேறித்யாதி) பேறொன்றுண்டாக முன்பறியேன். அறியாமை யேயன்று, பெற்றுமறியேன். (பேதமையால்) பெருமைக்கடி அறிவு கேடு; ஏறின்பெருத்தெருத்தங் கோடோசியப்பெண்ண சையின் பின் போய், எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு, மாறொன்றுசொல்லி வணங்கி னேன்) எருத்தினுடைய பெருத்தக்குத்தும் கொம்புகளும் ஒசியும் படிக்கீடாக நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறலாமென்கிற நசையா லே எருத்திறுத்த நல்லாயரேறு நம்ப்ரதிபக்ஷத்துக்கும் மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன். (சுஉ)

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—எருத்தம்-கழுத்து. மாறு-சத்ரு. (சுஉ)

ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை, எரியுருவத்
தேறேறி பட்டவிடு சாபம் - பாறேறி
யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கையொண்குருதி
கண்ட பொருள் சொல்லில் கதை. (சுங)

ப-உ.—ஏறு ஏழும் - ஏழு ருஷபங்களையும், வென்று - ஜயித்து, அடர்த்த - முறித்த, எந்தை - என் ஸ்வாமியானக்ருஷ்ணன், எரி - நெருப்பினுடைய, உருவத்து - ரூபத்தையுடையவனாய், ஏறு - ருஷபத்தை, ஏறி - ஏறியிருக்கிற ருத்ரனால், பட்ட - அநுபவிக்கப்பட்டும், விடு - (ப்ரஹ்மாவாலே) விடப்பட்டுமிருக்கிற, சாபம் - சாபத்தை (போக்குகைக்காக), பாறு - பருந்து, ஏறி - மேல் விழுந்து, உண்ட - புஜித்த, தலை - சிரஸ்ஸோடு கூடின, வாய் - வாயானது, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, கோடு - குவிந்த, அம்-அழகிய, கை - கரத்தினால்,(தெறிக்கப்பட்ட), ஒண் - அழகிய, குருதி - ரக்தத்தை, கண்ட - பார்த்த, பொருள் - அர்த்தத்தை, சொல்லில் - சொல்லப்புக்கால், கதை - பெரிய கதையாயிருக்கும், (சுங)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(ஏறேழும்) அபிமாநியான ருத்ரனுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஶ்ரயணீயனென்கிறது.

(ஏறேழுமித்யாதி) ஏறேழையும்வென்றஸ்வாமி. (எரியித்யாதி) எரியினுடைய உருவையுடையனாய் ருஷபத்தை ஏறினருத்ரனை ப்ரஹ்மா "கவாமீக்ஷமஹவிஷ்யஸி-கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி" என்றிட்ட

சாபத்தை ஓட்டினவழகியகை. (பாறேறியித்யாதி) கழுகும்பருந்துமேறி உண்ணுநின்ற தலையையுடையவாய் கிறையும்படிக்கீடாக அழகிய குருகியைக்கண்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லில் அதொருமஹா பாரதம். ஏழெருத்தையடர்த்தவிடத்தில் அத்தாலொரு தோஷமின்றிக்கேயிருக்க ஒருதலையை யறுத்ததுக்காக பாதகியானவனுடைய சாபத்தைப்போக்கினவனே? ஈஸ்வரன், பாதகியானவனே? தலையறுப்புண்டு சோச்யனானவனே? பார்த்துக்கொள்ளுமத்தனை. (கூ௩)

அரு.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—கோட்டம்-கொட்டுவாய்-அடிச்சொடினகை. "பாறு" என்று பறவையாய் பக்ஷியென்றபடி. ()

* கதையின் பெரும் பொருளும் கண்ணா, நின் பேரே
இதைய மிருந்தவையே யேத்தில் - கதையும்
திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே, உன்னைப்
பருமொழியால் காணப் பணி. (கூ௪)

ப-உ.—கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! கதையின் - இதிஹாஸ புராணங்களுடைய, இதயம் - தாத்பர்யத்தை, இருந்தவையே - உள்ளபடியே, ஏத்தில் - (அறிந்து) ஸ்துதிக்கில், பெரும் - முக்யங்களான, பொருளும் - அர்த்தங்களும், நின் - உனக்கு வாசகமான, பேரே - திருநாமமேயாயிருக்கும். கதையும் - விசேஷித்துச்சொல்லப்படுகிற, திரு - அழகிய, மொழியாய் - சப்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், நின்ற - இருக்கிற, திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே! உன்னை - உன்னை, பரு - பரிபூர்ணமான, மொழியால் - சப்தங்களாலே, (ஸ்துதித்து), காண - அநுபவிக்கும்படி, பணி - அருள்செய். (கூ௪)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(கதையித்யாதி) இதிஹாஸ புராணங்களுடைய ஹ்ருதயமிருந்தபடி அறிந்துசொன்னவற்றில் நிர்ணீதமானவர்த்தம் ஆஸ்ரிதபவ்யனானவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகையென்கிறது.

(கதையினித்யாதி) இதிஹாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரியஃபதியாயிருந்துள்ள வுன்னைக் குறையற்றசொல்லாலே யேத்தி அநுபவிக்கும்படி யருளிச்செய். அநவாப்தியானசொல்லன்றிக்கே உன்னைக்கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய் ஏத்தப்பணி. (கூ௪)

---

* கதையும் – என்று உரையின்பாடம்,

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—“ கண்ணு கதையி ளிதய மிருந்தவையே ஏத்தில் பெரும்பொருளும் நின்பேரே” என்றங்வயி த்து அருளிச்செய்கிறுர் (இதிஹாஸேத்யாதி). காண் என்றதத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (அநவாப்தியான இத்யாதி). (சுசு)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால்
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய்த் - துணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம் பார்த்து, ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (சுரு)

ப-உ.—திரு - அழகிய, மேனி - விக்ரஹத்தை, பணிந்தேன் - வணங்கினேன். உன் - உன்னுடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரஸபுஷ்பத்தை, அன்பாய் - ப்ரேமத்தையுடையனுய்க்கொண்டு, கையால் - கரத்தினுலே, அணிந்தேன் - சாத்தினேன். புரிந்து - விரும்பி, உன்னை - உன்னை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, புகலிடம் - (அவதாராநந்தரம்) ப்ரவேசிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, பார்த்து - ஸாக்ஷாத்கரித்து, ஆங்கே - அவ்விடத்திலேயே, இருந்து - இருந்து, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, வாழும் - வாழ்கையாகிற, இது - இப்புருஷார்த்தத்தில், துணிந்தேன் - அத்யவஸித்தேன், (சுரு)

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (பணிந்தேன் திருமேனி) கண்டேனென்னும் சொல்லை சேஷபூதராகையாலே பணிந்தேனென்றுசொல்லுகிறுர். (பைங்கமலமித்யாதி) உன் திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தையுடையேனுய் அழகிய தாமரைப்பூவை யணிந்தேன். (புரிந்தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்தாங்கே யிருந்தேத்திவாழுமிது துணிந்தேன்)உன்னை ஸேவித்திருந்துபார்த்து ஏத்தி பரமபதத்திலிருக்கும்படியைப்பார்த்து ஆங்கேயிருந்தேத்துகைதானே வாழ்வாக விருக்கிற வித்தையத்யவஸித்தேன். பெருமாள் புக்கருளினுல் பின்னும் முன்னும் நின்றுவைத்த வனத்தையும் பின்பும் பிறகுவாளியையும் கண்டேத்துகையிலே துணிந்தேன். (சுரு)

அரு.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—உன்னையிங்கே ஸேவித்துப் புரிந்தேத்தி-பார்த்தேத்தி. புரிகை-பார்க்கை. அன்றிக்கே, புரிகை - சுற்றும் பார்க்கையாய், அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (பெருமா

ளித்யாதி). புக்கருளினல் - புறப்பட்டருளினல். புகலிடமென்றதுக் கநுகுணமாக புக்கருளிஞலென்கிறது. (௬௫)

இது கண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது
இது கண்டா யெல்லாம் நாமுற்றது - இதுகண்டாய்
நாரணன் பேரோதி நரகத் தருகணையாக்
காரணமும் வல்லையேல் காண். (௬௬)

ப-உ.—நல் - நன்ருய் இசைந்த, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! இப்பிறவியாவது - இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது, இது கண்டாய் - (தோஷயுக்தமான) இதுவேகிடாய்; நாம் - நாம், உற்றது எல்லாம் - அநுபவித்ததெல்லாம், இது கண்டாய் - இந்ததுக்கமே கிடாய்; நாரணன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஓதி - சொல்லி, நரகம் - நரகம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தினுடைய, அருகு - சமீபத்திலும், அணையா - சேராமைக்கு, காரணமும் - ஹேதுவும், இது கண்டாய் - (இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் தோஷதர்சநமான) இதுவேகிடாய்; வல்லையேல் - (காண) ஸாமர்த்ப முடையையாகில், காண் - பார். (௬௬)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தாறும்பாட்டு.—ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு மடிஸம்ஸாரதோஷ தர்சநம்பண்ணுகை; ஏத்துகையில் துணிகையன்று.

(நன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவதிதுகண்டாய்) பாபத்தாலே நன்றென்றிருந்ததன்று, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பொல்லாதென்று தோற்றினவிதுகண்டாய் ஸம்ஸாரமாவது. (இதுகண்டாயெல்லாநாமுற்றது) அங்குத்தைக் கஸாதாரணராயிருக்கச் செய்தே நாமநுபவித்ததெல்லாங் கண்டாயிறே; இதுக்கொரு ப்ரமாணம் வேண்டாவிறே. (இதுகண்டாயித்யாதி) வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி நாகஸமீபத்தில் செல்லாமைக்குக் காரணம் இதினுடைய தோஷதர்சநமே. (வல்லையேல்காண்) அநுபவித்திருக்கச்செய்தே விடப்போகாதொழிகிறது பாபம், இல்லையாகில் இதினுடைய தோஷ தர்சநத்தைப்பண்ணு. (௬௬)

அரு.—அறுபத்தாறும்பாட்டு.—எல்லாம்நாமுற்றது-ததேகபோகராயிருக்கிற நாமிதரபோகத்தை யெல்லாமுற்றதுகண்டாயே. இல்லையாகில் - பாபமில்லையாகில். (௬௬)

**கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில், ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலும் சுடராழி - கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப், பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி. (சூஎ)**

ப-உ.—யான் - நான், திரு - அழகிய, மேனி - திருமேனியை, கனவில் - ஸ்வப்நத்தில (கண்டாற்போலே), கண்டேன் - அநுபவித்தேன்; ஆங்கு-அக்கனவில், அவன்-அவனுடைய, கை - ஸ்ரீஹஸ்தத்தில், கனலும் - அனலையுமிழுகிற, சுடர்-உஜ்வலமான, ஆழி-சக்ரத்தை, கண்டேன் - அநுபவித்தேன்; உறு - (ஆத்மாவோடு) கூடியும், நோய் - துக்கஜநகமான, வினை - புண்யபாபங்கள், இரண்டும் - இரண்டையும், ஓட்டுவித்து - துறத்திவிட்டு, பின்னும்-பின்னையும், மறு - திரும்பிவரக்கடவதாய், நோய்-துக்கஜநகமான வாஸநையை, செறுவான்-போக்கடிக்குமவனுடைய, வலி - பலத்தை, கண்டேன் - அநுபவித்தேன். (சூஎ)

வ்யா.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—(கண்டேனித்யாதி) ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷிக்கைக்கு ஆனைத்தாளான மநஸ்ஸாலே புறப்பட்டு பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே காண்கையன்றிக்கே ‘‘[illegible] - ஸ்வப்நதீகம்யம்’’ என்கிறபடியே மநஸ்ஸாலே காண்கை கனவிலே காண்கையாவது. (ஆங்கித்யாதி) அபாதிதமாகக்கண்டேன். (கண்டேனித்யாதி) அநுபவிக்கக்கடவதான புண்யபாபங்களைப் போக்கிப் பின்பு வாஸநையும் போக்குமவனுடைய மிடுக்கைக்கண்டேன். வாஸநையைப் போக்குகைக்கு வலிகண்டேனென்றுமாம். (சூஎ)

அரு.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—அபாதிதமாக-ப்ரத்யக்ஷம்போலே. மறுநோய் - வாஸநை. செறுவானுடைய வலியைக்கண்டேனென்னுதல்; செறுகைக்கு வலிகண்டேனென்னுதல். (சூஎ)

**வலிமிக்க வாளெயிற்று வாளவுணர் மாள
வலிமிக்க வாள்வரை மத்தாக - வலிமிக்க
வாணுகம் சுற்றி மறுகக் கடல் கடைந்தான்
கோணுகம் கொம்பொசித்த கோ. (சூஅ)**

ப-உ.—வலிமிக்க - மிகுந்த பலத்தையுடையவர்களும், வாள் - ஒளியையுடைய, எயிறு - பற்களையுடையவர்களும், வாள் - வாளாயுதத்தையுடையவர்களுமான, அவுணர் - அரக்கர், மாள - நசிக்கும்படி, வலிமிக்க - மிக்கபலத்தையுடைய, வாள் - ஒளிவிடுகிற, வரை - (மந்தர) பர்வதத்தை, மத்தாக-மத்தாகச் (செய்து), வலிமிக்க - அதிக மிடுக்கையும், வாள் - ஒளியையுமுடைய, நாகம் - (வாஸுகியாகிற) ஸர்ப்பத்தை, சுற்றி - (கயிறாகச்) சுற்றி, மறுக-சுழலும்படி, கடல் - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்தான் - மதநம்பண்ணினவன், கோள் - மிடுக்கையுடைய, நாகம் - (குவலயாபீடமென்கிற) யானையினுடைய, கொம்பு - தந்தத்தை, ஒசித்த - முறித்த, கோ - (ஸர்வ) ஸ்வாமி (கிடீர்). (௬அ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(வலி மிக்க) இவனைக்கொண்டு வாஸனையைப் போக்குவிக்கையன்றிக்கே உப்புச்சாறு கொள்ளுமவர்களைச்சொல்லுகிறது.

(வலியித்யாதி) மிடுக்கையுடையராய் ஸாயுதரான அஸுரர் முடிய. (வலிமிக்கவாள்வரை மத்தாக) கடையப்புக்கால் பிதிர்ந்துபோகாதபடி மிடுக்கையுண்டாக்கி மந்தரத்தை மத்தாகக்கொண்டு. (வலிமிக்க வித்யாதி) நாற்காற்கடைந்தவாறே யற்றுப்போகாதபடி வாஸுகிக்கு மிடுக்கைக்கொடுத்து. (மறுசக்கடல் கடைந்தான்) கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடலைக்கடைந்தான். (கோணாகம் கொம்பொசித்தகோ) நம்மை முடிக்கவந்தகுவலயாபீடத்தைக் கொன்று நாட்டுக்கொரு சேஷியைத்தந்தான். ௬அ)

**கோவாகி மாநிலம் காத்து, நங் கண்முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் - பூமேவும்
செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும்
தண்கமல மேய்ந்தார் தமர். (௬௯)**

ப-உ.—கோவாகி - ஸ்வாமிகளாகி, மா - பரந்த, நிலம் - பூமியை, காத்து - ரக்ஷித்து, நம் - நம்முடைய, கண்முகப்பே - கண்வட்டத்திலே, மா - குதிரையை, ஏகி-ஏறி, செல்கின்ற - செல்லுகிற, மன்னவரும் - ராஜாக்களும், செம் - சிவந்த, கமலப்பூ - தாமரஸபுஷ்பம், மேவும் - பொருந்தியிருக்கிற, நாபியான் - நாபியையுடையவனு

டைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, சே - சிவந்த, அடிக்கே - திருவடிகளி லே, ஏழ்பிறப்பும் - ஏழுஜந்மங்களிலும், தண் - குளிர்ந்த, கமலம் - தாமரைப்பூவை, ஏய்ந்தார் - சாத்தினவர்களான, தமர் - பக்தர்கள் இடீர். (சுகூ)

வ்யா.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கோவாகி) தேவர்களை யொழியச்சிலர் வாழாதே யிருக்கச்செய்தே சிலர் வாழ்ந்தாராயிருக் கிற ராஜாக்களும். (பூமேவுமித்யாதி) அழகியதாமரைப்பூவைத்திரு நாபியிலே யுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே குளிர்ந்த தாம ரைப்பூவை யணிந்த தமர்களிறே ராஜாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள்.

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அம்ருதபாநமுகத்தாலே வாழ்ந்த தேவர்களையொழிய இவ்வருகுள்ள ராஜாக்களுமவனை யா ஶ்ரயித்து ஐஶ்வர்யம் பெற்றார்களென்கிறதிப்பாட்டு. (சுகூ)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை - தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள் குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம். (எ0)

ப-உ.—தமர் - பக்தஜநங்களுடைய, உள்ளம் - ஹ்ருதயம், தஞ் சை - தஞ்சைமாமணிக்கோயில், தலை-(திருப்பதிகளில்)ப்ரதாநமான, அரங்கம் - கோயில், தண்கால் - திருத்தண்கால், தமர் - பக்தர், உள் ளும் - த்யாநிக்கும், தண் - குளிர்ந்த, பொருப்பு - (திருவேங்கட) மலை, வேலை-திருப்பாற்கடல், தமர் - பக்தர், உள்ளும் - அநுஸந்திக் கும், மாமல்லை - திருக்கடல்மல்லை, கோவல் - திருக்கோவலூர், மதிள் - ப்ராகாரத்தையுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தை (இவை கள்), ஏவல்ல - (சத்ருக்களை) நிரஸிக்கஸமர்த்தனாய், எந்தைக்கு- எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம் - வாஸஸ்தாநம்; என்பர்-என்று சொல்லுவர்கள். (எ0)

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—தனக்கு நல்லவர்களுக்கு அவன் ஸந்நிதிபண்ணுமிடங்கள் சொல்லுகிறது.

(தமருள்ளம்) அவற்றில் முற்பட்டது ஆஶ்ரிதருடைய ஹ்ருத யம். (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில. (தலையரங்கம்) திருப்பதி களில் ப்ரதாநமான கோயில். (தண் கால், தமருள்ளுந்தண் பொரு

ப்பு) வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வமான திருமலை. (வேலை) திருப்பாற்கடல். (தமருள்ளும் மாமல்லை, கோவல்) மூன்றுழ்வார்களையும் நெருக்கினவிடம். (மதிள்குடந்தை) திருமழிசைப்பிரானுகந்தவிடம் (என்பரே ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கிடமென்று சொல்லுவர்கள். (எ௦)

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—ஏவல்ல - எய்யவல்ல. (எ௦)

இடங்கை வலம்புரிநின் றுர்ப்ப, எரி கான்று
அடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி - விடம்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான்
பூவா ரடிநிமிர்த்த போது. (எக)

ப. உ.— விடம் - விஷத்தை, காலும் - உமிழாநின்ற, தீ-பயங்கரமான, வாய் - வாயையுடைய, அரவு - திருவநந்தாழ்வானுகிற, அணைமேல் - படுக்கையின்மேலே, (சாய்ந்தருளின) தோன்றல் - ஸௌகுமார்யப்ரதாநனுன ஸர்வேஶ்வரன், திசை - திக்குக்களோடுகூடினபூமியை, அளப்பான் - அளக்கைக்காக, பூவார் - புஷ்பம்போல் ஸௌகுமார்யம்நிறைந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, நிமிர்த்தபோது - உயர்த்தினகாலத்தில், இடங்கை - இடது திருக்கையில், வலம்புரி - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், நின்று - இருந்து, ஆர்ப்ப - சப்திக்க, ஆழி - திருவாழி, எரி - அனலை, கான்று - உமிழாநின்றுகொண்டு, அடங்கார் - அடங்காத சத்ருக்களை, ஒடுங்குவித்தது - முடங்கப்பண்ணிற்று. ()

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தோராம்பாட்டு.—கீழிவனுகந்தபடிசொல்லிற்று ; இவனையுகக்கும் நித்யஸூரிகள் படிசொல்லுகிறது.

(இடங்கையித்யாதி) திருவுலகளந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் ஆர்க்க. (எரியித்யாதி) ஆர்க்கைக்கு அவஸரமின்றிக்கே அக்நியை யுமிழாநின்றுகொண்டு நமுசிப்ரப்ருதிகளை வாய்வாயென்று ஒடுங்குவித்தது திருவாழி. (விடமித்யாதி) கிடந்தவிடத்தேகிடந்து விஷத்தையுமிழாநின்ற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸௌகுமார்யத்தையுடையனுன ஈஶ்வரன் பூமியை அளக்கைக்குப் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது இப்படியானதென்கிறது. (எக

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு, ஆங்கலர்ந்த
போதரிந்து கொண்டேத்தும் போது உள்ளம் · போது
மணிவேங் கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
அணி வேங்கடவன்பே ராய்ந்து. **(எஉ)**

ப-உ.—வானரங்கள் - குரங்குகள், போது - (ப்ராஹ்மமான) சாலத்தை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, பூ - பூக்களையுடைய, சுனை-சுனைகளிலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, ஆங்கு-அவ்விடத்தில், அலர்ந்த-விகஸித்த, போது - பூக்களை, அரிந்துகொண்டு - பறித்துக்கொண்டு, ஏத்தும் - ஸ்துதியாநிற்கும்; உள்ளம் - மநஸ்ஸே! போது - (நீயும் துதிக்க) போகு; வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, மணி - நீலரத்நம்போன்றவடியையுடைய, வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய, மலரடிக்கே - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளுக்கே, செல்ல - கிட்டும்படி, போது - பூக்களை, அணி - சாத்து. (எஉ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (போதறிந்து) திருமலையில் திர்யக்குக்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

(போதறித்து) "ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே உத்தாய - ப்ராஹ்மேமுஹூர்த்தே உத்தாய" என்று ஸத்வோத்தரகாலமறிந்து. (வானரங்களித்யாதி) குரங்குகள் பூஞ்சுனையிலே புக்கு அதில் செவ்விப்பூவையரிந்துகொண்டேத்தாநின்றது. (போதுள்ளம்) ஹ்ருதயமே! போரு. (அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து வேங்கடவன்மலரடிக்கே செல்லப் போதுமணி) ஸம்ஸாரத்துக் காபரணமான திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே புஷ்பத்தையுமணி. மணிவேங்கடவனென்று சொல்லி அணியென்று க்ரியையாகவுமாம். (எஉ)

அரு.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.–போது-புஷ்பம். போது-இவ்வழியேபோரு. அணிவேங்கடவனென்னுதல்; மணிவேங்கடவன்-மணிமயமான வேங்கடவனென்னுதல். அப்போது போதுமணியென்னுமல் போது-போனதை, புஷ்யத்தை அணியென்று மேலில் அணியைக்கூட்டுவது. (எஉ)

**ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பேர் ஆதிநடு வந்திவாய்
வாய்ந்த மலர் தூவி வைகலும்- ஏய்ந்த
பிறைக்கோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான்
இறைக்காட் படத்துணிந்த யான்.** (எங)

ப-உ.—பிறை - பாலசந்த்ரனோடு, ஏய்ந்த - ஸமாநமான, கோடு - கொம்புகளையும், செம் - அழகிய, கண் - நேத்ரங்களையு முடைய, கரி - (குவலயாபீடமென்கிற) யானையை, விடுத்த - நிரஸித்த, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனை, இறைக்கு - ஸ்வாமிக்கு, ஆள்பட - அடிமைசெய்கையிலே, துணிந்த - நிச்சயித்த, யான் - நான், ஆதி - முதலும், நடு - மத்யமும், அந்திவாய் - அந்திமமுமான, வைகலும் - காலங்களெல்லாம், வாய்ந்த - கிடைத்த, மலர் - பூக்களை, தூவி - ஸமர்ப்பித்து, ஆயிரம்பேர் - ஆயிரம் திருநாமங்களையும், ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, உரைப்பன் - சொல்லாநிற்பன். (எங)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(ஆய்ந்தித்யாதி) எல்லாத் திருநாமங்களையும் ஆராய்ந்துரைப்பன். எல்லாவவஸ்தைகளிலும் (வாய்ந்தமலர்தூவி) கைக்கெட்டின புஷ்பத்தைக்கொண்டுவேண்டின படியே பொகட்டு, (வைகலும்) காலமெல்லாம், (ஏய்ந்தபிறையித்யாதி) பிறைபோலே யேந்தினகொம்பை யுடைத்தாய் தர்சநீயமான கண்ணையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த வென்னுடைய ஸ்வாமிக்கு. (ஆள்படத்துணிந்த யான் ஆய்ந்துரைப்பன்) அவன் ப்ரதிபந்தகம் போக்க நானடிமைசெய்தேனென்கிறார். (எங)

**யானே தவம்செய்தே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் - யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந் தமிழனல்லேன் * பெரிது.** (எச)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எமக்கு ஸ்வாமியே! ஏழ்பிறப்பும் - ஏழுஜந்மங்களிலும், எப்பொழுதும் - எல்லாவவஸ்தைகளிலும், தவம் செய்தேன் - தபஸ்ஸைப்பண்ணினவன், யானே-நானே ; தவமுடையேன் - தபஸ்ஸின்பலத்தையடைந்தவனும், யானே-நானே ; இரும்-(லக்ஷணங்களினால்)பூர்ணமாய், தமிழ்-த்ராவிடரூபமாய், நல் - விலக்ஷணமான,மாலை-(சப்த) ஸந்தர்ப்பங்களை, இணை - சேர்ந்திருக்கிற,

(பா) * பெருகு.

அடிக்கே - திருவடிகளுக்கே, சொன்னேன் - சொல்லப்பெற்றேன், யானே - நானே; பெருந்தமிழன் - பெரியத்ராவிடபண்டிதன்; பெருகு - மிகவும், நல்லேன் - ஶ்ரேஷ்டனானேன். (எச)

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(யானே தவஞ்செய்தேன்) நானே தபஸ்ஸு பண்ணினவனாகிறேன். (யானேதவமுடையே னெம்பெருமான்) தபஸ்ஸினுடைய பலமுடையேனும் நானே. தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸினுடைய பலமும் உடையவன் நானேயென்கிறதெத்தாலே யென்னில்; (யானேயித்யாதி) விலக்ஷணமான தமிழாகிறமாலையைச் சேர்ந்ததிருவடிகளிலேசொன்னேன்; ஆகையால் (பெருந்தமிழன்) பெரியதமிழன். (பெரிதுநல்லேன்) மிகவும் நல்லேன்.(எச)

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று
இரு கணிள மூங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த
தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் கண்டீர்
வான்கலந்த வண்ணன் வரை. (எரு)

ப-உ.—பெருகு - வழிகிற,மதம்-மதஜலத்தையுடைய, வேழம்-யானையானது, மா - ஶ்லாக்யமான, பிடிக்கு - பெண்யானைக்கு, முன்நின்று-முன்னேநின்று, இரு-இரண்டு, கண் - கணுக்களையுடைய, இளம் - இளையதான, மூங்கில் - மூங்கில்குருத்தை, வாங்கி-(மெள்ள) எடுத்து, அருகு - ஸமீபத்தில், இருந்த - இருந்த, தேன் - தேனிலே, கலந்து - தோய்த்து, நீட்டும் - ஸமர்ப்பிக்கும், திரு - சிறந்த, வேங்கடங்கண்டீர் - திருமலைகிடீர், வான் - மேகத்தோடு, கலந்த - ஸமானமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன் (வஸிக்கும்), வரை - மலை. (எரு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெருகு) பெரிய தமிழன், மிகவும் நல்லேனென்றுசொன்னீர்; ஒரு கவிசொல்லிக் காணுமென்ன; சொல்லுகிறார்.

(பெருகுமதவேழம்) மதித்துச் சமைந்ததாகில் சிறிதறிவுண்டாம்; மதம்பெருகாநின்று அறிவுகெட்ட ஸமயத்திலே. (மாப்பிடிக்கு) இப்படி அறிவுகெட்டத்தை த்யாநயுக்தனைப்போலே தன்புருவம் நெறித்தவிடத்திலே கார்யங்கொள்ளவற்றாகை. (முன்னின்று) அந்தேவாஸிகளைப்போலே பிடியினுடைய ஸ்வபாவத்தையறிந்து கண் வட்டத்திலேநின்று. (இருகணிள மூங்கில்வாங்கி) இரண்டுகணு

வளையச்செய்தே பருவத்துக்குள்ள முற்றனவற்றிருக்கை. (வாங்கி) மூங்கிலினுடைய மேன்மையுங் களிற்றினுடைய ஸாவதாநத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (அருகிருந்ததேன்) திருமஞ்சனத்துக்கு ஸம்பாரித்திருக்குமாப்போலே குறைவற்றிருக்கிறபடி. (தேன்கலந்து) த்ரவத்ரவ்யங்களிரண்டுங் கலந்தாற்போலேயிருக்கை. (நீட்டும்) இதுக்குக் கொடுக்கையே புருஷார்த்தமாயிருக்கிறபடியும், அதநாதரிக்கிறபடியும். (திருவேங்கடமித்யாதி) "வான்கலந்த" என்கிறது. உபமாநோபமேயங்கள் ஸாஸத்ருசமாயிருக்கிறபடி. (எரு)

அரு.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—சமைந்ததாகில் - மதமமைந்துவற்றினுலென்றபடி. த்யாநயுக்தரைப்போலே-த்யாநயுக்தர் ஸர்வேஶ்வரனை வசீகரிக்குமாப்போலே. திருமஞ்சனத்துக்கு - பெருமான் திருமஞ்சனத்துக்கு. (எரு)

வரைச் சந்தனக் குழம்பும் வான்கலனும், பட்டும்
விரைப் பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்- நிரைத்துக்கொ
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியிணையே [ண்டு
ஓதிப் பணிவ துறும். (எசூ)

ப-உ.—வரை - மலையிலுண்டான, சந்தனக்குழம்பும் - பரிமளமுடைய சந்தநத்தையும், வான் - விலையுயர்ந்த, கலனும், - ஆபரணத்தையும், பட்டும்-நல்லதிருப்பரியட்டத்தையும், விரை-வாஸனையால், பொலிந்த - மிகுந்திருக்கிற, வெண் - வெளுத்த நிறத்தையுடைய, மல்லிகையும் - மல்லிகைப்பூவையும், நிரைத்துக்கொண்டு - அழகாய் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆதிக்கண் - (ஸ்ருஷ்டிக்கு) முன்காலத்தில், நின்ற - இருந்த, அறிவன் - ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற - அடியே - திருவடிகளையே, ஓதி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பணிவது - வணங்குவது - உறும் - சேரும். ()

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.—இப்படிஸங்க்ஹிதனனவனை ஆஶ்ரயிக்கை உறுமென்கிறது.

(வரைச்சந்தனக்குழம்பும்) சந்தநகிரியிலே யுண்டான சந்தநக்குழம்பும். (வான்கலனும்) * தேசமானவணிகலனும். (பட்டும் விரைப்பொலிந்த வெண்மல்லிகையும்) பரிமளமமிக்கு தர்சநீயமான மல்லிகையும். (நிரையித்யாதி) இதெல்லாத்துக்குங் காரணமாய்நின்று இத்தனையுஞ்செய்தானுகில் இதற்குமேல் செய்வதென்னென்னும்

ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடை ய திருவடிகளையே யேத்திப் பணிவதுறும். (எசு)

அரு.—எழுபத்தாறும்பாட்டு,—சந்தநகிரி மலயபர்வதம். (எசு)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம்
உறுங்கண்டா யொண்கமலந் தன்னால் - உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப்பணிந்தவன்பே ரீரைஞ்ஞூறெப்பொழுதும்
*** சாத்தியுரைத்தல் தவம்.** (எஎ)

ப-உ.—நல் - அநுகூலமான, நெஞ்சே - மநஸ்ஸே! உத்தமன்- புருஷோத்தமனுடைய, நல் - நன்மையையுடைய, பாதம் - திருவடிகள், உறுங்கண்டாய் - (ஆஶ்ரயிக்கச்) சேருங்கிடாய். ஒண்- அழகிய, கமலந்தன்னால், தாமரைப்பூவாலே, உறுங்கண்டாய் - (ஆஶ்ரயித்தல்) தகுங்கிடாய். சாத்தி-(அந்தக்கமலத்தை)ஸமர்ப்பித்து, ஏத்தி - துதித்து - பணிந்து - வணங்கி, அவன் - அவனுடைய, ஈரைஞ்ஞூறு-ஆயிரமான, பேர் - திருநாமங்களை, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலத்திலும் - உரைத்தல் - சொல்லுகையாகிற, தவம் - தபஸ்ஸு, உறுங்கண்டாய் - ப்ராப்தங்கிடாய். (எஎ)

வ்யா.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—(உறுமித்யாதி) க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களினுடைய காலைப்பற்றிக்கொண்டு திரிந்த உனக்குஸுஹ்ருத்தானவனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகை உறும். (உறுமித்யாதி) அப்ராக்ருத புஷ்பந்தேடிப்போகவேண்டா. (உறுமித்யாதி) ஆஶ்ரயணீய வஸ்துதன்னிலும் ஆஶ்ரயணந்தானே உறும். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—பற்றுகை உறும் - திருவடிகளைப் பற்றுகைப்ராப்தம். உறுங்கண்டாய் - ப்ராக்ருதபுஷ்பத்தைக்கொண்டாஶ்ரயிக்கையும் ப்ராப்தம். ஒண் கமலத்தைச்சாத்தி அவன்பேரீரைஞ்ஞூறையு மெப்பொழுது மேத்தி உரைக்கலாகிறதவம் ப்ராப்தம் இவை இத்தனைக்கு மென்றபடி. (எஎ)

தவம்செய்து நான்முகனே பெற்றான், தரணி
நிவர்ந்தளப்பநீட்டியபொற்பாதம் - சிவந்த தன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான், கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர் மொழிந்து பின். (எஅ)

---

* சாற்றி - என்று உரையின்பாடம்.

ப-உ.—தவம் - (நாமோச்சாரண மாகிற) தபஸ்ஸை, செய்து- அநுஷ்டித்து, (அதின்பலத்தை), நான்முகனே - ப்ரஹ்மாவே, பெற்ருன் - அடைந்தான்; தரணி - பூமியை, நிவர்ந்து - உயர்ந்து, அளப்ப - அளக்கைக்காக, நீட்டிய - தீர்க்கமாகச்செய்த, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, பாதம் - திருவடிகளை, அனைத்து - ஸமஸ்த மான, பேர் - (அந்த ஸ்ரியஃபதி யினுடைய) திருநாமங்களை, மொழிந்து- சொல்லி, பின் - பின்பு, சிவந்த - சிவந்த நிறத்தையுடைய, தன்- தன்னுடைய, கை - கரங்கள், அனைத்தும் - முழுதிலும், ஆர - பூர்ணமாகும்படி (ஸபலமாகும்படி), கங்கைநீர் - கங்காஜலத்தை - பெய்து - விட்டு, கழுவினன் - விளக்கினன். (எஅ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(தவஞ்செய்து)ஆஸ்ரயணீய வஸ்து கைபுகுந்தபின்பு ஆஸ்ரயித்த ப்ரஹ்மாவை ஒப்பாருண்டோவென்கிறது.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸு-பண்ணினனும் பலம்பெற்றுனும் ப்ரஹ்மாவே. (தரணியித்யாதி) அந்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கச்செய்தே பலம் பெற்றுனென்கிறது. (சிவந்தவித்யாதி) அநேகங்கைபடைத்தத்தாலுள்ள லாபம்பெற்றுன். (கங்கைநீர்பெய்தித்யாதி) "ஶ்ரீஹஸ்தாயஃஷ்வாநீயமு - க்ருஹீத்வாதர்மபாநீயம்" என்று திருவடி விளக்க வபேக்ஷிதமானவாறே தர்மஜலமானத்தைக் கையிலே கொண்டு அனைத்துத் திருநாமங்களைச்சொல்லிப் பின்னைத் திருவடிவிளக்கினன். (எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—நிவர்ந்து - நிமிர்ந்து. அந்யார்த்தம் - இந்த்ரன் நிமித்தம். பெய்து-ஜலத்தையுண்டாக்கி க்கையிலேகொண்டு. (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான், பெரும்பணைத்தோள்
முன்னின்றுதானிரப்பாள்மொய்ம்மலராள்-சொல்நின்ற
தோள் நலந்தான் நேரில்லாத்தோன்றல், அவனளந்த
நீணிலந்தானத்தனைக்கும் நேர். (எகூ)

ப-உ.—தாய் - தாயாரான (கௌஸலை), பின்நின்று - அநுஸரித்து, இரப்ப - யாசிக்க, கேளான் - (அதை) அங்கீகரியாதவனுமாய், பெரும் - நீண்டும், பணை - பருத்து மிருக்கிற, தோள் - புஜங்களையுடைய, மொய் - அழகிய, மலராள் - கமலத்தில் வஸிக்கிற பிராட்டி,

தான் - ஸ்வயம், முன்னின்று - முற்பட்டு நின்று, இரப்பாள் - இரக்க, (அதையுங்கேளாதவனுமாய்), சொல் - ஸ்ரீராமாயணத்தில், நின்ற - ப்ரதிபாத்யனுயிருக்கிற, நேரில்லா - ஒப்பில்லாத, தோன்றல் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய. தோள் - புஜங்களினுடைய, நலம் - பலம், அத்தனைக்கும், அவ்வளவுக்கும், அவன் - (வாமநனான) அவன், அளந்த - ஆக்ரமித்த, நீள் - விசாலமான, நிலம்-பூமியானது, நேர் - ஒப்பாயிருக்கிறது. (எகூ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பின்னின்று) திருவுலகளந்தருளின நீர்மை ராமாவதாரத்தில் குணங்களுக்கு நேரென்கிறது.

(பின்னித்யாதி) கௌஸல்யை, "நான் ஏகபுத்ரை, உம்மைப் பிரிந்து நான் ஜீவியேன்; நீர்காட்டுக்குப்போகவேண்டா" என்று சொன்னால் கேளான். (பெரும்பணைத்தோளித்யாதி) "ஊஹ்ரு தஸ்தே மகிஷ்யாமி - அக்ரதஸ்த்தேகமிஷ்யாமி" என்று ப்ரார்த்திப்பாள் பெரியபிராட்டியார். (சொல்நின்ற) ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லப்படாநின்ற தோள்வலியையுடையனான பிள்ளையுடைய குணங்களுக்கு. (அவனளந்த நீணிலந்தானத்தனைக்கும்நேர்) அன்றளந்த தத்தனையும் அக்குணத்துக்குநேர். (எகூ)

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—நேரில்லாத்தோன்றல்- ஒப்பில்லாத அவதாரமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய தோள் நலங்களுக்கு. (எகூ)

நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தே னதொண்கமலம்
ஆர்ந்தே னுன் சேவடிமே லன்பாய் - ஆர்ந்த
அடிக்கோலம் கண்டவர்க் கென்கோலோ, முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல். **(அ௦)**

ப. உ.—அடிமை - கைங்கர்யத்தை,நேர்ந்தேன் - கிட்டினேன். ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமரை புஷ்பம்போன்ற - அது - அந்தத் திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அநுஸந்தித்தேன். உன் - தேவரீருடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, அன்பாய் - ப்ரீதியுடையவனாய், ஆர்ந்தேன் - பரிபூர்ணனானேன். ஆர்ந்த - பூர்ணமான, அடி - திருப்பாதங்களினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்

டவர்க்கு - அநுபவித்தவர்களுக்கு, முன்னே - முன்பு, படி - திருமேனியினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்ட - ஸாக்ஷாத்கரித்த, பகல்-காலம், என்கொலோ - எப்படியாவதோ ? (அ0)

வ்யா.—எண்பதாம்பாட்டு.—(நேர்ந்தேனடிமை) ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கிட்டினேன். (நினைந்தே னதொண்கமலம்) ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை நினைந்தேன். (ஆர்ந்தேனித்யாதி) உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாய்ப் பரிபூர்ணனானேன். (ஆர்ந்தவித்யாதி) திருவுலகளந்த திருவடிகளைக் கண்டவெங்களுக்கு முன்ஸ்வாபாவிகமான வொப்பனைகளைக் கண்டகாலமென்னுவது; நாங்கள் கண்டபடிக் கொக்குமோவது. (அ0)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன், கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனைமெய்யே - மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழுநேமி யொளிதிகழும் சேவடியான்
வான்திகழும் சோதி வடிவு. (அக)

ப-உ.—பகல் - பகற்காலத்தை, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத் கரித்தேன். நாரணனை - ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனை, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். கனவில் - ஸ்வப்நத்தைக்காட்டிலும், மிக-விசதமாக, அவனை - அந்தஸர்வேஶ்வரனை, மீண்டு - (விஷயங்களில் நின்றும்) திரும்பி, மெய்யே - ப்ரத்யக்ஷதுல்யமாம்படி, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத் கரித்தேன். ஊன் - திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, நேமி - திருவாழியையும், ஒளி - தேஜஸ்ஸை, திகழும் - விளங்கா நின்ற, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிகளையுமுடையவனுடைய, வான் - பரமபதத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, வடிவு - திருமேனியை, மிக - விசேஷமாக, கண்டேன் - அநுபவித்தேன். (அக)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— (பகல்) நீர்கண்டபடி சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

(பகற்கண்டேன்) காளராத்ரியாய்ச் செல்லாதே விடியக்கண்டேன். வடுகர் வார்த்தை போலே தெரிகிறதில்லை, எங்களுக்குத்தெரியும்படி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக்கண்டேன்) அஸ்தமியாதவாதித்யனைக்கண்டேன். (கனவிலித்யாதி) ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாகக் கண்டேன். (மிகக்கண்டேன்) வடிவிலே திகழாநின்ற திருவாழியையும்,

ஒளிதிகழாநின்ற திருவடிகளையு முடையவனுடைய பரமபதத்திலே திகழா நின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியைக்கண்டேன் ; மேகம்போலே திகழாநின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய வடிவென்னவுமாம். (அக)

வடிக்கோல வாள் நெடுங்கண் மாமலராள், செவ்விப்
படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள் - அடிக்கோலி
ஞாலத்தாள்பின்னும்நலம்புரிந்ததென்கொலோ
கோலத்தா லில்லை குறை. (அஉ)

ப-உ.—வடி – கோதில்லாமல் சுத்தமாக்கின, கோலம் - அழகையும், வாள் - ஒளியுடைய, நெடும் - (போக்யதையினால்) அபரிச்சிந்நமான, கண் - திருக்கண்களையு முடையவளாய், மா - ஶ்லாக்யமான, மலராள்-கமலத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவளுமான பிராட்டி, செவ்வி - அழகிய, படிக்கோலம் - வடிவழகை, கண்டு - அநுபவித்து, பன்னாள் - யாவத்காலமும், அகலாள் - நீங்கமாட்டாள். ஞாலத்தாள் – ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, பின்னும், பெரிய பிராட்டியாரவஸ்தையைக்கண்ட வநந்தரமும், அடிக்கோலி - அகலப்பாரித்து, நலம் புரிந்தது - ஆசைப்பட்டது, என்கொலோ - ஏதாயிருக்கிறதோ ? (அதுக்கடி), கோலத்தால் - அழகினால், குறை - குறைவு, இல்லை-அற்றிருக்கையிறே. (அஉ)

வ்யா.—அவ.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிக்கோல) கீழ் நாராயணனைக்கண்டேனென்றார். இப்போது லக்ஷ்மீ ஸநாதமாகக் கண்டேனென்கிறார்.

படிக்கோலத்துக்கு ருஜீஷமாய்க் கழித்தா ராரோவென்னில்; (வடிக்கோலமித்யாதி) ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்ணையுடையளாய் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார். (செவ்வியித்யாதி) செவ்வியையுடைத்தாய் ஸ்வாபாவிகமான கோலத்தைக்கண்டு காலமெல்லாமகலாள். ஒருதேவையாலே யகலாதிருக்கிறாளோ வென்னில், அன்று; வைத்தகண் வாங்கமாட்டாமையும், கால் வாங்கமாட்டாமையும். (அடிக்கோலியித்யாதி) அகலப்பாரித்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியார் தண்ணீர் தண்ணீரென்கிற விஷயமென்று அறிந்தபின்பும் ஸ்நேஹிக்கைக்கடி யென்னென்கிறது. அவள் கண்ணுக்கு விஷயம் அவனொருத்தனும்; இவளுக்கு

விசிஷ்டம். இவளோடே கூடினவவன் விஷயபூயஸ்தையாலே "அடி க்கோலி" என்கிறது. தன்னில் மிடுக்கனானவன் அழுந்தப்புக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோவடுப்பது; எல்லாரிலு மளவுடைய பெரிய பிராட்டியார் குமிழ்நீருண்ணும் விஷயமானால் இவளகலப் போகாதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறது. (கோலவித்யாதி) நின்றார் நின்றநிலைகளிலே அகப்படவேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே. இதர விஷ யங்களிருவர்க்கும் அநுபவிக்கப்போராமையாலே சீறுபாறென்கி றது. கிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே எல்லாருந் திரளவநுபவிக்க வேண்டும் பரப்புண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யநுபவிப்பார்க்குப் ப்ரியமேயுள்ளது.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—"கண்டகலாள்" என்கையா லேபிராட்டியை ருஜீஷமென்கிறது. வடி-வடிச்சு சாணையிட்டு. கோ ல - அழகியதாய். சப்தார்த்தம். (அகலப்பாரித்தித்யாதி) அடிக்கோலு கை-அகலுகைக்கு உத்யோகிக்கை. அடிக்கோல வேண்டுவானென் னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அவள் கண்ணுக்கித்யாதி). ஆனால்நல ம்புரிவானென்னென்ன; சங்காபூர்வகமாக அருச்செய்கிறார் (தன்னி லித்யாதி). போகாதோ-இவனிடத்தில் நின்றும் புறம்பேபோகாதே. இப்படி இருவருங்கூடி அநுபவித்தால் ஸாபத்ந்யம் தோன்றாதோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இதரவிஷயங்களித்யாதி). (அஉ)

குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன் கூறி
மறை யாங்கென வுரைத்த மாலை - இறையேனும்
ஈயுங்கொலென்றே இருந்தேனெனைப்பகலும்
மாயன்கண் சென்ற வரம். **(அங)**

ப-உ.—மறை-வேதங்களாலே, ஆங்குஎன - அதுவதுவென்று, உரைத்த-சொல்லப்பட்ட, மாலை - பெருமையையுடைய ஸர்வேஶ்வ ரனை, குறையாக - அபரிபூர்ணமாகும்படியாக, வெம் - கொடிய, சொ ற்கள் - உக்திகளாலே, கூறினேன் - சொன்னேன். கூறி - சொல்லி, மாயன்கண் — ஆச்சர்யபூதனானவனிடத்தில்நின்றும், சென்று - வரக் கடவ, வரம் - ப்ரஸாதத்தை, இறையேனும் - கொஞ்சமாகிலும், ஈ யுங்கொல் - தருவனோ; என்று-என்று நினைத்து, எனைப்பகலும்-ஸர் வகாலமும், இருந்தேன் - இருந்தேன். (அங)

வ்யா.— அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(குறையாக) முன்பு ஸர்வ விஸஜாதீய வஸ்துவைப் பேசுகையாலே என்னோடொப்பாருண்டோ பெரியதமிழன், பெரிது நல்லேனென்று சொன்னார்; இப்போது அவ்வஸ்துதன்னை லக்ஷ்மீஸநாதமாக வநுஸந்திக்கையாலே அங்குத்தைக்கு விஸத்ருசமாகச்சொன்னே னென்கிறார்.

(குறையித்யாதி) அபரிபூர்ண மாம்படியாகவும் திருவுள்ளம் நோம்படியாகவும் வார்த்தைசொன்னேன். "வாகீவிரு தாஸ்ச வேதா:- வாக்விருதாச்சவேதா:" என்றுசொல்லப்படுகிற ஸர்வாதிகனை, வேதம் "ஈத்ருஸம், இதம் - ஈத்ருசம் - இதம்" என்று சொல்லப் போகாதவனையென்று மாம். (இறையேனு மித்யாதி) விஸத்ருசமாகச்சொன்னவளவேயோ? ஒன்று சொன்னேனாய் அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரமும் வேணுமென்றிருந்தேன். (அங)

அரு.—என்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—ஆங்கெனவுரைத்த - எல்லாரு மதுவதுவென வேதத்தாலே யுரைக்கப்பட்டவனென்னுதல். ஆங்கென - அதுவென்று போகிறதொழிய இதமித்தமென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லப்படாதவனென்னுதல். மாயன் கட்சென்றவர மிறையேனு மீயுங்கொலென்றிருந்தேன். காலமெல்லாமென்றபடி.()

வரங் கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை
உரங் கருதி * மூர்க்கத் தவனை - நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியிணையே
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது. (அச)

ப-உ.—வரம் - (ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த) வரத்தை, கருதி - நினைத்து, தன்னை-தன்னை, வணங்காத - வணங்காதவனாய், வன்மை- வரபலத்தையும், உரம் - சரீரபலத்தையும், கருதி - எண்ணி, மூர்க்கத்தவனை-மூர்க்கனாயிருக்கிற (ஹிரண்யகசிபுவை), நரங்கலந்த-மநுஷ்யரூபத்தோடு சேர்ந்த, சிங்கமாய் - ஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, கீண்ட - பிளந்த, திருவன் - அழகையுடைத்தான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற, அடியே, திருவடிகளே, அம்- அழகிய, கண் - இடமுடைய, மா - விசாலமான, ஞாலத்து - பூமியில், அமுது - அம்ருதம். (அச)

வ்யா—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(வரமித்யாதி) தேவதைகள் பக்கலிலே வரம்பெற்றவனாய் தேவதைகளுக்கும்அடியா யிருந்துள்

(பா) * மூக்கத்தவனை.

ள வுன்னை வணங்காத துரபிமாநத்தையுடையவனான ஹிரண்யனை. (நரமித்யாதி) இதுக்கு முன்புள்ளதாயொன்றாலும் படாப்பேனென்று வேண்டிக்கொள்ள, முன்பில்லாத நரங்கலந்த சிங்கமா யவனைக்கீண்ட ஸ்ரீமானுடைய சரணத்வயமே ஒருதேசத்திலே தேடிப் போக வேண்டாத அம்ருதம். "திருவன்" என்றது-"அழகியானானே அரியுருவனானே" "நாரஸிம்ஹவபு-ஸ்ரீமாநு-நாரஸிம்ஹவபுஃ ஸ்ரீமான்" என்னும் வடிவு. (அச)

அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா னென்றும்
அமுதன்று கொண்டு கந்தானென்றும் - அமுதன்ன
சொன்மாலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட
நன்மாலை யேத்தி நவின்று. (அரு)

ப-உ.—அமுதென்றும் - அம்ருதமென்றும், தேனென்றும் - மதுவென்றும், ஆழியானென்றும் - திருவாழியை யுடையவனென்றும், அன்று - தேவர்கள் சரணம் புகுந்தகாலத்தில், அமுது - அம்ருதத்தை, கொண்டு - வாங்கிக்கொண்டு கொடுத்து, உகந்தானென்றும் - ஸந்தோஷித்தவனென்றும், சொலப்பட்ட - (வேதங்களில்) சொல்லப்படுகிற, நல் - விலக்ஷணமான, மாலை - ஸர்வேஶ்வரனை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, நவின்று - சொல்லி, அமுதன்ன - அம்ருதம போன்ற, சொல்மாலை - சப்தஸந்தர்ப்பங்களாலே, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, தொழுதேன் - ஆஶ்ரயித்தேன். (அரு)

வ்யா.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— (அமுதென்று மித்யாதி) அம்ருதத்தோடு பர்யாய சப்தம்போலே காணும் ஆழியானென்கை. (அமுதன்றித்யாதி) தன்னைவேண்டாதே உப்புச்சாறு வேண்டுமவர்க்கு அது தேடிக்கொடுக்குமவன். (அமுதன்னவித்யாதி) அவனையுந் தேவர்க ளம்ருதத்தையும் ஒழிய இவருடைய அம்ருதம் அவனைப் பேசுஞ்சொல்லும். (சொலப்பட்டவித்யாதி) "யஸ்மிந்நக்ருத்ரிமகிராம் கதிரேககண்டா - யஸ்மிந்நக்ருத்ரிமகிராம் கதி ரேககண்டா" என்று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட. (நன்மாலையேத்தி நவின்று) அமுதான சொன்மாலை யேத்தித்தொழுதேன். (அரு)

அரு.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— அக்ருத்ரிமகீர்-வேதம். ()

நவின்றுரைத்த நாவலர்கள் நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே
பயின்றதனால் பெற்றபயனென்கொல் - பயின்றார்தம்

மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணி வண்ணனை யான்
எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று. (அசு)

ப-உ.—நவின்றுரைத்த - (அவன் திருநாமங்களைப்) பலகால் சொன்ன, நாவலாகள் - (ப்ரயோஜநாந்தரபரரான) கவிகள், நாள் - செவ்விய, மலர் - பூக்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, ஆங்கே - அந்த ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில், பயின்றதனால் - ஆஸ்ரயித்ததனால், பெற்ற - அடைந்த, பயன் - ப்ரயோஜநம், என் கொல் - ஏதோ? பயின்றார்தம். (ஸாதநாந்தரபரராய்) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய, மெய் - சரீரத்தினால் (செய்யப்பட்ட), தவத்தால் - தபஸ்ஸினால், காண்பரிய - காணதுர்லபனான, மேகம் - மேகம்போலும், மணி - நீலரத்நம் போலும் இருக்கிற, வண்ணனை, வடிவையுடையவனை, யான் - நான், இன்று - இப்பொழுது, எத்தவத்தால் - எந்ததபஸ்ஸினால், காண்பன் கொல் - அநுபவிக்கப் பெற்றேன். (அசு)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாறும்பாட்டு.—(நவின்று) அவன் தானே காட்டக்கண்ட வென்னோடொப்பார்களோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிக் காண்கிறவர்களென்கிறார்.

(நவின்றித்யாதி) நாவலர்களானவர்கள் செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஸாதரமாக உரைப்பார்கள். (பயின்றவித்யாதி) பெற்றால்தான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிப் பெற்றபேறென்? (பயின்றாரித்யாதி) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய உடம்புநோவப்பண்ணின தபஸ்ஸால் காணவரிய ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை இன்றென்ன தபஸ்ஸு பண்ணிக் கண்டேன்? அவன் காட்டக்கண்டே னத்தனையிறே. "யாவர் நிகரகல்வானத்தே" "வானைக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்கினிமாறுண்டே". (அசு)

அரு.—எண்பத்தாறும்பாட்டு.—நாவலர்கள் - நாவல்லவர்கள்; வித்வான்களென்றபடி. நவிலுகையும் சொல்லுகைக்குப் பர்யாயமாகையாலே மீமிசையாகையாலே ஸாதரமாகவென்கிறது. பேறென் - ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணிப்போகையும் ஒருபேறே என்று க்ஷேபம்.

இன்று வறிகின்றே னல்லேன், இருநிலத்தைச்
சென்றாங் களந்த திருவடியை - அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி யெந்தை திறம். (அஎ)

ப-உ.—அன்று - ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யதையில்லாத அத்தசையில், கருக்கோட்டியுள், கர்ப்பஸ்தாநத்துக்குள்ளே, கிடந்து-இருந்து, திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம் - ப்ரகாரத்தை, கண்டேன், ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். இரு - பரப்பையுடைய, நிலத்தை - பூமியை, ஆங்கு - அங்கே, சென்று - கிட்டி, அளந்த - அளந்துகொண்ட, திருவடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, இன்று - இப்பொழுதாக, அறிகின்றேனல்லேன் - அறிகிறேனல்லேன். (அஎ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இன்று) ஸாதநாநுஷ்டாநமும் யோக்யதையுமின்றி யிருக்கக்கண்டிலேனோ வென்கிறார்.

(இன்றித்யாதி) இன்றாகவறிகிறேனோ? (இருநிலமித்யாதி)அவனளக்கிற விடத்திலே பூமிசென்றதோ? பூமிகிடந்தவிடமெல்லாம் தானே சென்றளந்தானித்தனையன்றோ? (அன்றித்யாதி) என் ஸ்வாமியிடையாட்டம் கர்ப்பஸ்தாநத்திலே கிடக்கச்செய்தே கண்டேன்.()

திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை
திறம்பா வழிசென்றார்க் கல்லால் - திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தான் செல்வதன்முன், வானோர்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

ப-உ.—தென் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அரங்கத்து - கோயிலிலே (பள்ளிகொண்ட), எந்தை - என் ஸ்வாமியினுடைய, திறம்பா - சலியாத, வழி - மார்க்கத்தைப்பற்றி, சென்றார்க்கல்லால் - நடக்குமவர்களுக்கொழிய, திறம்பா - சலியாத (அநுபவித்துமுடிக்கப்போகாத), செடி - காடேறியிருக்கிற (அபாரமான), நரகை - நரகத்தை, நீக்கி - (ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே) போக்கி, தாம் - தாங்கள், செல்வதன்முன் - (ஸர்வேஶ்வரனைக்) கிட்டுவதற்குமுன்னே, வானோர் - நித்யஸூரிகள் வஸிக்கிறதுமாய், கடி - மதிளையுடையதுமான, நகரம் - ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்தினுடைய, வாசற்கதவு - வாசலிலிட்டிருக்கிற கபாடம், திறம்பிற்று - தப்பிற்று. இனி - இப்பொழுது, அறிந்தேன் - தெரிந்துகொண்டேன். (அஅ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(திறம்பிற்று) அவன்தானே விஷயீகரித்தார்க்கு அவனைக்கிடைக்கு மித்தனையல்லது வேறு சிலர்க்குக்கிடையாதென்கிறது.

(தென்னரங்கமித்யாதி) "ஊமேகூழ - மாமேகம்" என்றருளிச் செய்தபடியே அவனையேஉபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு "ஊமேகூழ-மாமேகம்" என்றதிலும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. (திறம்பாவித்யாதி) தானே தூறுமண்டப் பண்ணின ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிச் செல்லுமவர்களுக்கு நித்யஸூரிகளுடைய அரணையுடைத் தாயிருந்துள்ள கலங்காப் பெருநகரத்தில் கதவுதிறம்பிற்றென்னுமிட மறிந்தேன். தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம்போரா து; பாபம்பண்ணினகாலம் அநாதியாகையாலே திறம்பிற்றினியறிந் தே னென்றந்வயம். (அஅ)

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—தாஞ்செல்வதன்முன்-தாங் களேயத்நம்பண்ணிச் செல்லுமவர்க்கு முன்பே, ஏற்கவே. கதவுதிறம் பிற்று - புகவொண்ணாதபடி சாத்திக்கொண்டது. ஸாதநாநுஷ்டா நத்தாலே நீக்கப் போகாமைக் கருளிச்செய்கிறார் (தானே ஸம்ஸா ரத்தை இத்யாதி). (அஅ)

கதவிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவிப்போர்யானை யொசித்துப் - பதவியாய்ப்
பாணியால் நீரேற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண். (அகூ)

ப-உ.—கதம் - கோபத்தினால், சிறந்த - மிகுந்த, கஞ்சனை-கம் ஸனை, கதவி - கோபித்து, முன் - அவன்முன்னே, காய்ந்து - முடி த்து, அதவி - நெருக்கி, போர் - யுத்தோந்முகமான- யானை - குவல யாபீடத்தை, ஒசித்து - முறித்து, பதவியாய் - வழியினாலேயே, மா ணியாய் - ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு, பாணியால்-திருக்கையினால், நீர் - (தாந) ஜலத்தை, ஏற்று - வாங்கி, பண்டு ஒருகால் - முன்பு ஒருகாலத்திலே, மாவலியை - மஹாபலியினிடத்திலிருந்து, மண் - பூமியை, கொண்டிலையே - வாங்கினாயல்லையோ? (அகூ)

வ்யா.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கதவி) நெஞ்சிலகற்று தல் ஞானம். சீற்றத்தை யுடையனாயிருந்துள்ள கம்ஸனை. (கதவி முற்காய்ந்து) சீறிமுற்காய்ந்து; தலைமயிரைப் பற்றி முன்னேபிடித் தென்னவுமாம். (உதவியித்யாதி) ஆனையை வ்யாபரியாத படிக் கீடாக அடர்த்துக்கொம்பை யொசித்து. (பதவியாய்) நீர்மையை யுடையவனாய். கம்ஸனைக் கொன்றாற்போலே மூலையடியன்றிக்கே

வழிகொடு வழியேயென்றுமாம். (பாணியால் நீரேற்று) குடங்கையால் நீரேற்று. (பண்டித்யாக)ஐஶ்வர்யந் தோறறக்கொண்டாயோ? அர்த்தித்வந்தோற்ற மாணியாயன்றோ கொண்டது. (அசு)

அந.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கதம் - சீற்றம் சிறப்பு - மிகுதி. முற்காய்ந்து - ஏற்கவே காய்ந்தென்னுதல்; முன்னே பிடித்தென்னுதல் - அதவி - அடர்த்து, போர்யானை - யுத்தோந்முகமானயானை. பதவி - பதஸ்தனு பென்னுதல் - பதமென்று வழியாய், வழியே - நேர் கொடுநேரே என்னுதல். (அசு)

மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய்
விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே - நண்ணித்
திருமாலைச் செங்கணெடியானை,எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுதபின். (கூ0)

ப-உ.—திருமாலை - ஸ்ரியஃபதியாயும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனும், நெடியான் - (எங்களுக்கு) ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவனும், எங்கள் - எங்களுக்கு, பெருமானை - ஸ்வாமியுமான ஸர்வேஶ்வரனை, நண்ணி - கிட்டி, கைதொழுதபின் - ஆஶ்ரயித்த பிற்பாடு, மண்ணுலகம் - பூமியேடுகூடின லோகத்தை (லீலாவிபூதியை),ஆளேனே - பரிபாலநம் பண்ணமாட்டேனோ? வானவர்க்கு- நித்யஸூரிகளுக்கும், வானவனாய் - பெருமையையுடையனாய்க் கொண்டு, விண்ணுலகம் தன் அகத்து-பரமபதத்திலே, மேவேனே- பொருந்தியிரேனோ? (கூ0)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறாம்பாட்டு.—கம்ஸனைக் கொன்றோம்; ஆனையைக்கொன்றோம்; பூமியையளந்தோமென்று நம்முடைய செயல்களைச் சொல்லுமத்தனையோ? உமக்குப் பெறவேண்டுமது சொல்லீரோவென்னச் சொல்லுகிறார்.

(மண்ணித்யாதி) ஓரடிவர நின்ற பூமியையாளுகை யெனக்கொரு பணியோ? (வானவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கவ்வருகாய் பரமபதத்திலிருக்கை எனக்கொரு பணியுண்டோ? (திருமாலைச் செங்கணெடியானை யெங்கள் பெருமானை நண்ணிக்கை தொழுதபின்) ஸ்ரியஃபதியாய் ஸமாஶ்ரயணீயனாய் எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டிக் கைதொழுதபின் போக மோக்ஷங்களிலெனக்கொரு குறையுண்டோ. (கூ0)

பின்னாலருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்
முன்னால் வணங்க முயல்மினோ - பன்னூல்
அளந்தானைக் கார்க் கடல்சூழ் ஞாலத்தை, எல்லாம்
அளந்தானவன்சேவடி. (கூக)

ப-உ.—பின்னால் - சரீரம் விழுந்தபின்பு, அரு - க்ரூரமான, நரகம் - நரகங்களில், சேராமல் - கிட்டாதபடி, பேதுறுவீர் - மனங் கலங்கியிருக்கிற நீங்கள், முன்னால் - (தேஹயாத்ரைக்கு) முன்னமே, பல் - அநேகமான, நூல் - சாஸ்த்ரங்களினால், அளந்தானை - நிச்சயிக்கப்பட்டவனை, கார் - கறுத்த, கடல் - ஸமுத்ரத்தினால், சூழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலத்தையெல்லாம் - பூமியை முழுதும், அளந்தானவன் - ஆக்ரமித்தவனுடைய, சே - சிவந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, வணங்க - ஆஶ்ரயிக்க, முயல்மினோ - யத்நம்பண்ணுங்கோள்.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு.—(பின்னால்) "ஸ்வயம் தஶ்யோயாவஶ்யாவஸ்தா: - அர்த்ததஸ்ஸமயப்ராப்தா:" என்கிறபடியே ஒன்றிலேயொரு முண்டான விஷயம். ப்ரக்ருதிவஶ்யரான பின்பு நரகம் ஒருவகைதப்பாது. அவ்விஷயத்தை வணங்கப் பாருங்கோள்.

(பன்னூலளந்தானை எல்லாப் ப்ரமாணங்களாலும் ஜிஜ்ஞாஸிக்கப் பட்டவனை. (காரித்யாதி) வேதைகஸமதிகம்யமாய் அரிதாயிருக்குமோவென்னில்; வரையாதே எல்லார் தலையிலும் அடியைவைத்த ஸுலபனுடையதிருவடிகளை. (பின்னாலருநரகஞ்சேராமல் பேதுறுவீர் முன்னால்வணங்க முயல்மினோ) முன்னடிதோற்றாதேபாபத்தைப் பண்ணிப்பின்னையநுதாபம்பிறந்து பேதுற்றிருக்கிற நீங்கள், சரீரஸமநந்தரம் வடிம்பிட்டு நிற்கிறது, பின்னைச்செய்கிறோமென்றாறியிருக்கவொண்ணாது; முற்படவணங்கிப் பின்னை தேஹயாத்ரை பண்ணப் பாருங்கோள். (கூக)

அரு.—தொண்ணூற்றோராம் பாட்டு.—விஷயம் ஸகலபலப்ரதம்; ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றபடி. "பேதுறுவீர், பின்னாலருநரகஞ் சேராமல் முன்னால் வணங்கமுயல் மினோ" என்றநுவதித்தருளிச்செய்கிறார் (முன்னடிதோற்றாதே இத்யாதி.) (கூக)

அடியால் முன் கஞ்சனைச்செற்று, அமரரேத்தும்
படியான் கொடிமேல் புள்கொண்டான்-நெடியான்றன்

நாமமே யேத்துமின்க ளேத்தினால், தாம்வேண்டும்
காமமேகாட்டும் கடிது. (கூஉ)

ப-உ.—அடியால் - பாதத்தினால், முன் - முன்னே, கஞ்சனை - கம்ஸனை, செற்று - (உதைத்துக்) கொன்று, அமரர் - (ப்ரஹ்மாதி) தேவர்களால், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கத்தக்க, படியான் - ஸ்வபாவத்தை யுடையனுயும், கொடிமேல் - த்வஜத்தின்மேலே, புள் - கருடபக்ஷியை, கொண்டான் - வஹித்தவனுயும், நெடியான்தன் - தீர்க்கசிந்தையையுடையனுமான, ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நாமமே - திருநாமத்தையே, ஏத்துமின்கள் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுங்கோள். ஏத்தினால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால், தாம் - தாங்கள், வேண்டும் - அபேக்ஷிக்கும், காமம் - புருஷார்த்தசதை, கடிது - சீக்கிரத்திலேயே, காட்டும் - தர்சிப்பிக்கும் (கொடுக்கும்). (கூஉ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(அடியால்) கம்ஸன் ஈஸ்வரனை வஞ்சிக்க நினைத்ததை யவனுக்கு முன்னே சோலித் திருவடிகளாலே மார்விலே ஏறி முடித்தவன். (அமரரேத்தும்படியான்) குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று ப்ரஹ்மாதிகளேத்தும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவன். (கொடிமேல்புட் கொண்டான்) ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டியிருக்கிறவன். (நெடியான்றன்னாமமேயேத்துமின்கள்.)ஒருநாள் ஒருதிருநாமஞ் சொன்னவனை ஒருநாளும் மறவாதவனுடைய திருநாமங்களையேத்துங்கோள். (ஏத்தினலித்யாதி) ப்ரதிபந்தகம் போக்குகை, ஐஸ்வர்யம், ஆத்மலாபம், தன்னைத்தருகை,எல்லாங் கிடைக்கும். (கடிது) தேவதாந்தரபஜநம்போலே பலத்துக்கு விளம்பமில்லை. (கூஉ)

கடிது கொடுநரகம் பிற்காலும் செய்கை
கொடிதென் றதுகூடா முன்னம் - வடிசங்கம்
கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கீண்டானைக், கொங்கைநஞ்
சுண்டானை யேத்துமினே வுற்று. (கூ௩)

ப-உ.—கொடு - க்ரூரமான, நரகம் - நரகம், கடிது-கொடியது; பிற்காலும் - அங்குச்சென்றபின்பும், செய்கை - (யமபடர்கள்) க்ருத்யம், கொடிது - க்ரூரமானது; என்று - இப்படிநினைத்து, அது - அந்நரகம், கூடாமுன்னம் - ஸம்பவிப்பதற்குமுன்னமே, வடி - கூர்மையான, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கொண்டானை - கையிலே

ந்தினவனும், கூந்தல் - கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கீண்டானை- பிளந்தவனும், கொங்கை - (பூதனையின்) ஸ்தநத்திலிருந்த, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டானை - புஜித்தவனுமானவனை, உற்று - பொருந்தி, ஏத்துமினோ - ஸ்துதியுங்கோள். (கூங)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.—(கடிது) ஆஶ்ரயிக்கைக்கொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறது.

(கடிதித்யாதி) நரகதர்சநமோகடிது; பின்பு அங்குச்செயல்களோகொடிது. ருதிரவாறுகளிலே புகடுகை, வாட்போன்றிருந்துள்ள கோரைகளிலே ஏறிடுகை. இவற்றையநுஸந்தித்து. (அது கூடா முன்னம) அவை கிட்டுவதுக்கு முன்னே. (வடிசங்கங்கொண்டானை) கூரிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலே ஆயுதமாகக் கொண்டவனை. கேசியின்வாயைக்கிழித்தவனை. (கொங்கை நஞ்சுண்டானை) பூதனையை முடித்தவனை. (ஏத்துமினோவுற்று) நரகங்கொடிதென்று அநுஸந்திக்க விரோதி நிரஸநசீலனானவனைக்கிட்டி ஏத்தலாம். (கூங)

உற்று வணங்கித் தொழுமின், உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன் - பற்றிப்
பொருந்தா தான் மார்பிடந்து பூம்பாடகத்துள்;
இருந்தானை ஏத்துமென் நெஞ்சு. (கூச)

ப-உ.—உலகேழும் - ஏழுலோகங்களையும், முற்றும்-ஸம்பூர்ணமாக, விழுங்கும் - அமுது செய்தவனும், முகில் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையனும், பற்றி - பிடித்து, பொருந்தாதான் - (தன்னை) அடிக்காதஹிரண்யனுடைய, மார்பு - வக்ஷஸ்ஸை, இடந்து - பிளந்து, பூ - அழகிய, பாடகத்துள் - பாடகமென்கிற திவ்யதேசத்தில், இருந்தானை - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை, என் - என்னுடைய, நெஞ்சு - மநஸ்ஸு, ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும், (நீங்களும் இப்படியே), உற்று - பொருந்தி, வணங்கி - திருவடிகளில் விழுந்து, தொழுமின் - ஆஶ்ரயியுங்கோள். (கூச)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—(உற்று) என்னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகிறாப்போலே நீங்களுமேத்துங்கோளென்கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பாரைப்போலே.

(உற்றித்யாதி) கிட்டி அபிமாநசூந்யராய்த் தொழுங்கோள். (உலகித்யாதி) லோகமொன்றும் பிரிகதிர்படாதபடி தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, ப்ரஜை பால்குடித்தால் தாயுடம்பு நிறம் பெறுமாப் போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனாய், பொருந்தாத ஹிரண்யன்மார்பைப் பற்றிபிடந்து பின்னுமாஶ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கவேணுமென்று திருப்பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யேத்தா நின்ற தென்னெஞ்சு. (௩௪)

என் னெஞ்சமேயா னென் சென்னியான், தானவனை
வன் னெஞ்சம் கீண்ட மணி வண்ணன் - முன்னம்சே
யூழியா னூழி பெயர்த்தான், உலகேத்தும்
ஆழியா னத்தி யூரான். (௩௫)

ப-உ.—தானவனை - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, வல் - கடினமான, நெஞ்சம் - மார்பை, கீண்ட - பிளந்தவனும், மணி - நீலரத்நம் போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனும், முன்னம் - முற்காலத்தில், சே - அழகிய, ஊழியான் - பூமியோடுகூடின லோகங்களில் வஸிக்கிறவனும், ஊழி - காலோபலக்ஷிதமான லோகத்தை, பெயர்த்தான், உண்டாக்கினவனும், உலகு - லோகத்திலுள்ளவர்கள், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்காக, ஆழியான் - திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனும், அத்தியூரான்-அத்தியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், என்-என்னுடைய, நெஞ்சம் - ஹ்ருதயத்திலே, மேயான் - பொருந்தி வாஸம்பண்ணாநின்றான்; என் சென்னியான் - என்னுடைய சிரஸ்ஸில் வாஸம் பண்ணாநின்றான்.()

வ்யா.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.— (என்னெஞ்சமேயானித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய "ஈஶ்வரோஹம் - ஈஸ்வரோஹம்" என்ற திண்ணியநெஞ்சைக்கீண்டுசிறுக்கன் விரோதிபோயிற்றென்று புகாத்த வடிவையுடையவன். (முன்னமித்யாதி) தன்னாலேஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலேயுள்ளான். (ஊழியித்யாதி) காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களையுமுண்டாக்கினவன்; எல்லாருமேத்தும்படி திருப்பாற்கடலிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (அத்தியூரான்) திருவத்தியூரிலே நிற்கிறவன். (என்சென்னியான்) என்னெஞ்சினுள்ளான். "தலைமேல தாளிணைகள் நிலைபேரானென்னெஞ்சத்து" என்கிறபடியே. (௩௫)

அரு.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—ஊழியான் - ஜகத்துக்கு உபலக்ஷணமாய் ஜகத்திலே யுள்ளானென்கிறது - பேர்க்கை - திருப்புகையாய் ஸம்ஹ்ருதமானத்தை யுண்டாக்குகை. (௩௫)

அத்தி யூரான் புள்ளை யூர்வான், அணிமணியின்
துத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில் வான் - * முத்தீ
மறை யாவான் மாகடல் நஞ்சுண்டான் றனக்கும்
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (கூசு)

ப-உ.—புள்ளை - பக்ஷியான பெரியதிருவடியை, ஊர்வான்-நடத்துமவனாய், அணி - பூணப்பட்ட, மணி, மாணிக்கங்களும், இன் - அழகிய, துத்தி - படத்தின்புள்ளிகளும, சேர்-சேர்ந்திருக்கிற, நாகத்தின்மேல், திருவநந்தாழ்வான் மேலே, துயில்வான், கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், முத்தீ - மூன்றக்நிகளை ப்ரதிபாதிக்கிற-மறையாவான், வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாய், மா - பெரிய, கடல் - ஸமுத்ரத்திலேயுண்டான, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டான் தனக்கும் - விழுங்கினருத்ரனுக்கும், இறையாவான் - ஸ்வாமியானவனுமாய், எங்கள் - எங்களுக்கு, பிரான் - உபகாரகனுமானவன், அத்தியூரான் - திருவத்தி யூரிலெழுந்தருளியிருக்கிறான். (கூசு)

வ்யா.—தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு.— (அத்தியூரானித்யாதி) இரண்டாலும் ஸர்வேஶ்வரனென்றபடி. (முத்தீமறையாவான்.) மூன்றக்நியையுஞ் சொல்லப்படாநின்ற வேதத்தாலே ஸமாராத்யதயா ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். "முத்திமறையாவான்" என்று பாடமாகில் மோக்ஷப்ரதிபாதக வேதத்தாலே ப்ரதிபாத்யனென்றபடி.-(மாகடலித்யாதி) அபிமாநியானருத்ரனுக்கும் ஈஶ்வரனானவன். எங்கள் பிரானுகைக்காக திருவத்தியூரிலே நின்றான். (கூசு)

அ ந.—தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு.—கருடவாஹநத்வம், சேஷசாயித்வமாகிற இரண்டாலும். அணிமணியின துத்திசேர் நாகத்தின் மேல் -:பணங்களிலே அழகிய மணிகளையுடைத்தாய் திருவடிநிலைகள்போலே யிருக்கிற திருமண்சேர்ந்த திருவநந்தாழ்வான்மேல். ()

எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலை மகன் நீ
செங்க ணெடுமால் திருமார்பா - பொங்கு
படமூக்கினு யிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு. (கூஎ)

ப-உ.—திரு - லக்ஷ்மியை, மார்பா - திருமார்பிலுடையவனே! இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைமகன்-அதிபதியாயும், செம்-

(பா) * முத்தி.

சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனும், நெடு - ஸர்வாதிகனும், மால் - ஸர்வேஸ்வரனும், எங்கள், எங்களுக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியுமான, நீ - நீ, குடமூக்கு - திருக்குடந்தையை, கோயிலாக்கொண்டு - கோயிலாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, பொங்கு - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, படம் - பணங்களையும், மூக்கின்-நாஸிகையையுமுடையனும், ஆயிரவாய் - ஆயிரம் வாயையுடையனுமான, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானாகிற, அணைமேல்-படுக்கையின்மேலே, சேர்ந்தாய்-பள்ளிகொண்டருளினாய். (கூஎ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு.—(எங்கள் பெருமானித்யாதி)எங்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸௌலப்யத்துக்கு மேலே நித்யஸூரி போக்யனாய், ஶ்ருதிப்ரஸித்தமான கண்ணையுடையனாய், ஶ்ரிய:பதியானவனே! (பொங்கித்யாதி) விஸ்த்ருதமான படங்களையும் மூக்கையு முடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தாய், திருக்குடந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டு பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாயென்றந்வயம். (கூஎ)

கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான் வளர்ந்தது
உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்கக் - கொண்டு
குடமாடிக் கோவலனாய் மேவி, என் னெஞ்சம்
இடமாகக் கொண்ட விறை. (கூஅ)

ப-உ.—கோவலனாய் - இடையனாய், குடம்கொண்டு - குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு, ஆடி - கூத்தாடி, என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - மநஸ்ஸை, மேவி - பொருந்தி, இடமாக - ஸ்தாநமாக, கொண்ட - அங்கீகரித்த, இறை - ஸ்வாமியானவன், கொண்டு - (சிலர்) எடுத்துக்கொண்டு, வளர்க்க, - வளர்க்கும்படி, குழவியாய் - பாலனாய், தான் - ஸ்வயம், வளர்ந்தது-வ்ருத்தியடைந்தான்; (அக்காலத்தில்), உலகேழும் - ஸகலலோகங்களும், உள் - (வயிற்றின்) உள்ளே, ஒருக்க - அடங்கும்படி, உண்டது - அமுதுசெய்தான் ()

வ்யா.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டித்யாதி)எடுத்து வளர்க்க வேண்டும்படி குழவியாய்த்தான் வளர்ந்தது. ஸ்தநந்தயாவஸ்தையிலே வயிற்றிலே வைத்தது அடங்க உலகேழும். தனக்கு ரக்ஷகர்வேண்டியிருக்கிற அவஸ்தையிலே லோகத்துக்கு ரக்ஷகனா

னன். (கொண்டித்யாதி) இடையனய் ஜாதிக்குசிதமான கூத்தை யாடி என்னெஞ்சிலே பொருந்தி இரங்கப்பண்ணி என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொண்ட ஈஸ்வரனுண்டது லகேழு முள்ளொடுங்க. ()

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—கோவலனய் குடங் கொண்டாடி. (கூஅ)

இறையெம் பெருமா னருளென்று, இமையோர்
முறை நின்று மொய் மலர்கள் தூவ - அறைகழல
சேவடியான் செங்க ணெடியான், குறளுருவாய்
*** மாவலியை மண் கொண்டான் மால். (கூகூ)**

ப-உ.—எம்பெருமான் - எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, இறை - ஸர்வேஸ்வரனே! அருள் - க்ருபைபண்ணு; என்று - இப்படி ப்ரார்த்தித்து, இமையோர் - தேவர்கள், முறைநின்று - வரிசையாயிருந்து, மொய் - அழகிய, மலர்கள் - புஷ்பங்களை, தூவ - ஸமர்ப்பிக்க, அறை - சப்தியாநின்ற, கழல - வீரத்தண்டையையுடைய, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிகளையுடையனும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனும், நெடியான் - ஸர்வாதிகனுமான ஸர்வேஸ்வரன், மால் - (அவர்கள் விஷயத்தில்) வ்யாமோஹத்தையுடையனய்க்கொண்டு, குறளுருவாய் - வாமநரூபத்தையுடையனய் (அவதரித்து), மாவலியை - மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும், மண் - பூமியை, கொண்டான் - வசமாக்கிக்கொண்டான். (கூகூ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு.—(இறையித்யாதி) அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஈஸ்வரனே! அருளென்று ஒன்று கேட்டவன்றுகப்பாடி காப்பாரை வளைப்பாரைப்போலே "ஸாம்ஸ்ரீராஹம் - ஈஸ்வரோஹம்" என்றாதின காளங்களைப்பொகட்டு தேவர்கள் புஷ்பந்தூவியாஸ்ரயிக்க. (அறைகழல சேவடியான்) த்வநியாநின்ற வீரக்கழலையுடையசிவந்த திருவடிகளையுடையவன். எல்லாவாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (செங்கணெடியான்) ஸர்வேஸ்வரன் குறளுருவாய்ச் சென்று.(மாவலியை மண்கொண்டான் மால்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச் சுருக்கினவடிவை யுடையனய் மஹாபலி பக்கலிலே மண் கொண்ட வ்யாமுக்தன். (கூகூ)

(பா) * மாவடிவில்.

அரு.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—மாவடிவிலென்றும் மாவலியையென்றும் பாடபேதம்-மாவடிவு-பெரியவடிவு. (கூகூ)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே, விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன் துழாய்க் கண்ணியனே - மேலாய்
விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே, என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (௧00)

இரண்டாந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

———:o:———

ப-உ.—மாலே - (குணங்களின பெருமையையுடையவனே! நெடியோனே - (ஸ்வரூபத்தினாலும் விபூதியினாலும்.) அபரிச்சிந்நனே! கண்ணனே - (ஸமஸ்தத்துக்கும்) நிர்வாஹகனே! விண்ணவர்க்கு - நித்யஸூரிகளைக்காட்டிலும், மேலா - உயர்ந்தவனாயிருக்கிறவனே! வியன் - ஆஶ்சர்யகரமான, துழாய் கண்ணியனே-திருத்துழாய மாலையையுடையவனே! மேலாய்-அதுக்குமேல் க்ருஷ்ணனாயவதரித்தவனாய், விளவினகாய் (அஸுரனான)விளாமரத்தின்காயை, கன்றினால - (அஸுரனான) கன்றாலே, வீழ்த்தவனே - விழச்செய்தவனே! யானுடைய - (உன்விஷயமாய) நானுடைத்தான, அன்பு - ஸ்நேஹம், என றனளவு என்னிடத்தில், அன்று - (அடங்கிநின்றது) அன்று, ஆல் - ஆஶ்சர்யம். (௧00)

வ்யா.—நூறாமபாட்டு.—(மாலே) ஸர்வாதிகனே! (நெடியோனே) அபரிச்சேத்யனானவனே! (விண்ணவரித்யாதி) நித்ய ஸூரிகளுக்கவ்வருகாய்ஐஶ்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையையாய்! (மேலாவித்யாதி) பண்டுகன்றாலே விளங்காயை விழவிட்டவனே! (என்றனித்யாதி) என்னாஶ்ரயத்தினளவன்று உன்பக்கல் ஸ்நேஹம். இத்தையகஞ்சுரிபபடுத்த வேணும். (௧00)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்,

———:o:———

அரு.—நூறாம்பாட்டு.—ஆல் - ஆஶ்சர்யம். (௧00)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநஅரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.